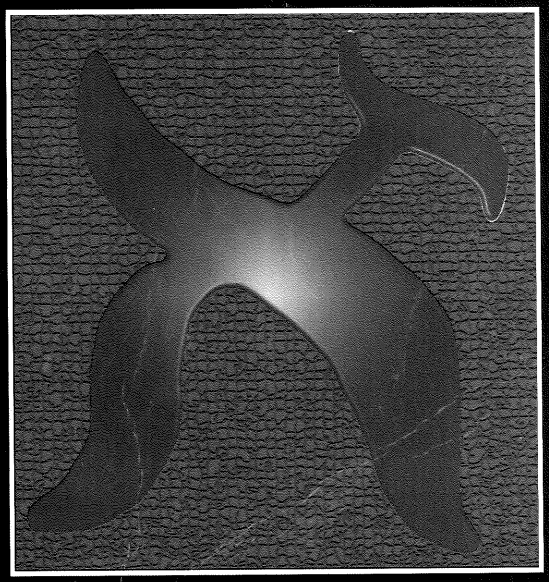
Yaradılışın Mekaniği Üzerine

KOZMİK KİTAP

Itzhak Bentov
(Mirtala ile birlikte...)
Türkçesi: Cem Şen

DHARMA

I came earlier than the others

I came earlier.

she cooks better than me

They came the latest of a

DHARMA

(Sanskrit dilinden bir kelime...)

I worked hard

I trained hard.

- Gerçek özümüzü belirleyen şeyler;
- Doğruluk;
- İnsanlığın manevi niteliklerinin temeli;
- Evrensel düzeni oluşturan kanunlar;
- Tüm öğretilerin temeli...

çok yağmur yağ

I nearly broke it → Onu az kalsın kırıyordum

we came late.

I haven't seen him lately.

Onu son zamanlarda görmedim.

Yaradılışın Mekaniği Üzerine

Kozmik Kitap

Itzhak Bentov

Mirtala ile birlikte...

Türkçesi
Cem Şen

DHARMA YAYINLARI

İçindekiler

Birkaç Söz 7
Ben İle İlgili Küçük Bir Not 15
Önsöz 19
Giriş 25

1. BÖLÜM: ÜRETKEN BOŞLUK 35
Evren Modeli 37
Mutlağın Doğası 41
Varolan ve Potansiyel Durumda Bulunan Şeyler 43

2. BÖLÜM: DEVALAR, TANRILAR VE YARATICILAR ÜZERİNE 49
Temel Bilinç Ve Yüksek Bilinç 51
Devalar 57
Bay ve Bayan Yaratıcı ve Bir Evrenin Yaratılışı 65

3. BÖLÜM: EVRENİN ÖTESİ 69
Kozmos 71
Süper Kozmos 85
Evrime Ne Gerek Var? 87
Varlık Alanına Çıkmış Yaradılış ya da Varolan Herşey 91

4.BÖLÜM: REHBER EŞLİĞİNDE NİRVANA TURU 97
Naga İle Karşılaşma 99
Mavi Yakalı İşçiler 105
Hayvanat Bahçesi 109
Mutlak İkilem 111

5. BÖLÜM: GÖSTERİYİ KİM YÖNETİYOR? 115
Yüksek Ben İle Karşılaşmak 117
Hepsinin Toplamı 123

EK 127
Hologram Nedir? 129
Kozmoloji Üzerine Deneme, Edward Apgar 135

- Yakında Çıkacak Kitaplarımız
- Mevcut Kitaplarımız
- Yayın Listemiz
- Kitap Sipariş Formu

Birkaç Söz
Christopher Bird

Vahşi Sarkaca Yaklaşmak adlı kitabı yayınlandıktan sonra bir röportajda Itzhak "Ben" Bentov'a, kitabı için neden bu kadar garip bir isim seçtiği sorulmuştu. Yazar buna şöyle yanıt verdi: "Çünkü evrende varolan herşey, ister görünür isterse potansiyel halde olsun, bir dinlenme, duraklama noktasından diğerine doğru sürekli hareket halindeymiş gibi görünmektedir. Başka kelimelerle ifade edersem, herşey titreşmektedir."

Bentov, sarkaçların bir yöne doğru olan hareketlerinin zirvesine ulaşıp da diğer yöne doğru olan hareketlerine başlamadan önce, gerçekte son derece küçük bir zaman diliminde ortadan kaybolduklarını, "gerçekliğin" bir girişinden dışarı çıkıp kaybolduklarını, ardından yeniden bu gerçekliğe girdiklerini iddia ediyordu.

Bentov'un, sarkaç hareketiyle yapmaya çalıştığı şeylerden bir tanesi şüphesiz ki, tıpkı bir Zen ustasının *koan*lar aracılığıyla izdeşinin "sağduyu" olarak adlandırılan alandan *satori* olarak adlandırılan Budacı aydınlanma alanına sıçramasını sağlaması gibi, okuyucusunun sıradan, alışıldık düşünce alanının ötesindeki bir algı düzeyine sıçramasını sağlamaktır.

Bentov'un bakış açısına göre insanoğlu, tıpkı sarkacın hareketi gibi davranmakta, yaşamın salınımı aracılığıyla, evren hakkında bir tür "açma-kapama" düğmesi mekanizmasına dayalı resim yaratmaktadırlar. "Kapalı" dönemlerde, zaman ve uzay tarafından sınırlanmamış alanlara yayılabildiklerini, ardından "normal" yaşam olarak

adlandırılan alan geri çekilip sanki sıradışı hiçbirşey olmamış gibi yaşamaya devam ettiklerini düşünmektedir. Bu tür esrime dönemleri çok kısa ve geçici anlardan, daha uzun sürelere kadar değişmektedir.

Bentov'un okuyucularından aldığı mektuplar, okuyucularının bu düşünceyi anlamakta zorlanmadıklarını tersine bu düşünceyi algılamaya son derece hevesli olduklarını ortaya koymaktadır. Okuyucularının içinde, eğer cesaretlendirilirlerse uygun bir titreşim düzeyine ulaşmaya son derece hazır olan bir mekanizmayı etkileyebiliyor gibi görünmektedir. New York merkezli, büyük bir uluslararası yeminli mali müşavirlik şirketinin eleman alımı müdürü şöyle yazmaktadır: "Bilimsel olmayan ama araştırmacı bir zihinle, Doğa'nın işleyişi ile ilgili açıklamalarınız kozmos ve kozmos ile insanoğlu arasındaki ilişkiler hakkında şu ana kadar okuduğum bütün açıklamalardan daha derin bir anlayışa ulaşmamı sağladı. Zihnimin... ruhumun ufuklarını açtığınız için çok teşekkür ederim... ve lütfen yeni bir kitap yazmaya başlayın."

Şu an elinizde tuttuğunuz bu küçük eser, Bentov'un yetenekli heykeltraş eşi Mirtala tarafından, onun beklenmedik ölümünün ardından tamamlanmıştır.

İngilizce, "İcat etmek, yaratmak" kelimesi, Latince *invenire* kelimesinden gelmektedir. *İnvenire,* "ortaya çıkmak" ya da daha deyimsel olarak, "bulmak", "rastlamak" anlamına gelir ve rastlantı sonucu meydana gelen olayları ya da tasarlanmamış eylemleri anlatır. Yaşamının büyük bir kısmında başarılı bir mucit olan Bentov'un günlük yaşamdaki deneyimleri onu, insanların, "nesnel" - yani saatlerle ölçülen- zaman olarak adlandırılan zamanın esnediği ve kişinin yalnızca hayal gücüyle sınırlanabilecek şekilde heryerde bulunabileceği ve istediği herşeyi yapabileceği, farklı sürelerdeki, "öznel" zaman olarak

adlandırılan alana bedendışı yolculuklar yapabileceğine inandırmıştır.

Belki de Bentov bundan haberdar değildi ama 1909 yılında, İngiliz hukukçu Thomas Troward, Edinburg Üniversitesi tarafından düzenlenen zihin bilimi seminerinde, tüm zamanı ve uzayı içeren "öznel" zihin üzerine bir konuşma yapmıştı. Troward, akademik bilimin henüz yeni yeni ilgilenmeye başladığı bir *terra incognita*'yı (bilinmeyen alanı) araştırıyordu. Elmer ve Alyce Green gibi öncüler, Kansas, Topeka'daki Menninger Derneği'nde bulunan İstemli Araştırma Merkezi'nde, meditasyon konusunda eğitilen deneklerin, *teta* dalgası olarak adlandırılan, beyinlerinin saniyede dört-sekiz dalga yaydığı bir düzeye ulaşabildiklerini keşfettiler. Denekler bu "*teta* durumları"nda, keskin, çoğu zaman da sembolik, görsel, bazen son derece akıl karıştırıcı bir hal alan görüntülerin bombardımanına tutulmaktaydılar.

Bentov, eğer belli bir sorun üzerine odaklanılır ve bu görüntüler bilinçli bir şekilde denetlenirlerse bu durumda bu tür görüntülerin, eldeki sorunun çözümüne yönelik olarak geldiklerini farketmişti. Olağan zihinsel süreçlerin, mantık dubasına bağlı olan iplerini çözüp sezgi rüzgarıyla yelkenlerini doldurdukları, bu sayede sonsuzluk okyanusundaki saf bilgiyle ödüllendirildikleri, kendi tabiriyle "A-ha!" anlarını pek de seyrek yaşamıyordu.

Erken dönemlerde *gnosis*, ya da sezgisel olarak elde edilen bilgi diye adlandırılan duyuüstünü algılama eylemi, "mantık çağı"nda yerini *scientia*'ya ya da duyusal, tekrarlanabilir deneyimlere dayalı bilgiye bıraktı. Bu bilgilenme yöntemlerinden birinin yerini geçici olarak diğerine bırakması durumu, Baron Verulam Viscount Saint Albans ya da daha tanındık ismiyle Sir Francis Bacon, şu beyanda bulunduğu gün tamamlandı: "Gerçeklik, kendini bizim gözlerimize *yalnızca*, bize *sadece* gerçeklikler tarafından sunulan duyular dünyası aracılığıyla

baktığımızda sunar."

Gene de, bir asır önce, keşifleri sayesinde elektriği bilimsel bir merak olmaktan çıkarıp teknolojik bir devrime dönüştüren Sırp dahi Nikola Tesla, bu keşfini Budapeşte parkında dolaşıp Goethe'nin *Faust*'undan şu dizeleri tekrarlarken yapmıştı:

> *Yorgunluktan bitkin düşmüş bir günün ardından,*
> *İleride keşfedilecek yeni alanlara doğru,*
> *Gün geceye karışıyor.*
> *Ah, bir kanat alıp beni yerden havalandırsa,*
> *Düşsem günün izine, peşinde göklerde süzülerek.*

Tesla, bir motoru döndüren manyetik pervanenin görüntüsü gözlerinin önünde belirdiğinde bu kelimeler ağzından güçlükle dökülmüştü. Bunu takip eden günlerde, bu görüntü en ince ayrıntısına kadar zihninde belirdi ve Birleşik Devletlere göçmen olarak gelip, burada bu görüntüleri dalgalı akım jeneratörü meydana getirecek şekilde gerçekleştirinceye kadar altı yıl boyunca zihninde kaldı.

Günümüzde, buna benzer bir zihinsel süreç, *Refleksif Evren: Bilinçliliğin Evrimi* adlı kitabın yazarı ve Larry Bell tarafından yapılan ilk ticari helikopterin kaşifi Arthur Young tarafından anlatılmaktadır. Young, ondokuz yıl boyunca, dairevi şekilde dönen pervaneyi sabitleme sorunu üzerinde çalıştıktan sonra çözüme son derece yakın olduğunu hissettiği bir noktaya ulaşmıştı. Ama buna nereden emin olabiliyordu? Young, "çünkü içimde *gittikçe güçlenen bir duygu* vardı", diyordu. "Bu tıpkı bir köşeyi dönmek üzereyken, köşeyi döndüğünde bir şeyle karşılaşacağını hissetmek gibi bir duyguydu. Bu, hep diken üstünde olmama neden oluyordu. İlk kez bir şey keşfettiğimde çevremdeki hava sanki enerji ile yüklenmiş gibi hissettim. Düşüncemin işe yarayacağına o kadar emindim ki patent avukatımdan ilk uçuşuma tanıklık

yapmasını istedim.Hazırladığım model uçmaya hazırdı. Onu adeta bir tür törenle çalıştırdım. Yerden havalandı ve havalanır havalanmaz başaşağı dönüp yere çakıldı ve paramparça oldu. Avukatım bu durumdan o kadar korktu ki, bir daha hiçbir çılgın gösterimi izlemeye gelmeyeceğine yemin etti. İki ya da üç gün sonra gerçek model gözlerimin önünde belirdi. İlk modeli oluşturmamı söyleyen beyin dalgası yanlış alarmdı. Böyle olduğuna inanıyorum çünkü gerçek modeli elde edeceğime büyük bir inanç duyuyordum."

Rüyalar, örüntüler, içten gelen sesler? Enerji yüklenmiş hava? Elde edileceğine "inanç duyulan" ve sonunda elde edilen şeyler? Peki ama bunlar nereden geliyorlar? Bu konuda Bentov'un yanıtı şu: hepsi de, insan ruhu kendini bu bilgileri almaya hazır hale getirdiğinde, arzu duyulan bilgiye ulaşabildiği, her tür bilgiyi içeren Evrensel Zihin'den geliyor.

Bentov, kendi hazırlığının bir parçası olarak ilk başlarda, "ıslak yöntem" adını verdiği bir yöntem kullanıyordu. İçi, dayanabileceği kadar sıcak su dolu bir küvetin içine girip, "dışarısıyla bağlarını kopartarak", bazen saatlerce burada kalıyor ve aklına gelen düşünceleri not kağıtlarına karalayıp bunları nemli banyo duvarına yapıştırıyordu. Gevşemiş, neredeyse hipnotik sayılabilecek bu durumda, daha sonradan, o an kendini meşgul etmekte olan bir problemin çözümünü oluşturacak anlayışlar yakalıyordu.

Daha sonradan, bu yöntemi daha "kuru" bir yöntemle, yani meditasyon ya da gevşemiş yoğunlaşma ile yer değiştirebileceğini farketti. Kendi kelimeleriyle bu durumu şöyle anlatmaktaydı: "Son derece uzaklardaki bir gerçekliğe kendimin orada olduğumu hayal ederek ulaşabilirim; hayal ederim ve işte oradayımdır..."

Bentov'un pekçok farklı alanlarda faaliyet gösteren şirketler için çözdüğü problemlerin arasında ağrısız

hipodermik iğne de bulunmaktadır. Büyüteç altında bakıldığında iğnenin ucunun pahlanmış dört kenardan oluştuğu görülür. Bu oluşum, iğnenin deriye ve ete inanılmaz derecede etkili bir şekilde, hemen hemen dirençle karşılaşmadan girmesini sağlamaktadır. İğnenin batması acıya yol açtığı için, Bentov, meditasyonlarından bir tanesinde Doğa'nın kendisinin bu sorunu en zarif şekilde nasıl çözdüğüne yoğunlaştı. Yanıt geldi: zehirli yılanların dişlerinin ucunu incelemeliydi çünkü bu sürüngenler, bütün yaratıklar içinde, kurbanlarının bedenine zehirlerini en acısız şekilde zerkeden yaratıklardı.

Bentov, bu hayalinin etkisiyle Florida yılan çiftliğine başvurdu. Burada kendisine, incelemesi için, zehirleri alındıktan sonra öldürülmüş olan bir sürü yılan verdiler. Yanında bir torba dolusu küçük dişle eve döndükten sonra, tıpkı tahmin ettiği gibi Doğa'nın herhangi bir kaşiften daima önde olduğunu ve kendine tam anlamıyla aradığı yanıtı verdiğini gördü.

Bentov, iki kitabından hiçbirinde de zamanın ve uzayın ötelerine yaptığı yolculukların kendi keşiflerine nasıl yardımcı olduğundan bahsetmemekte, bunun yerine her seferinde bir parçasını algıladığı kozmolojiyi anlatmaktadır. Bu iki eserin taradığı ufuklar, Orta Çağ'ın sonlarında Jacop Boehm ve Emmanuel Sweedenborg'dan içinde bulunduğumuz yüzyılın başında Helen Balavatsky ve Rudolf Steiner, diğer pekçok batılı mistik ve trans medyumlarının algılayıp gördükleri ufuklarla ilişki içindedir.

Gözler önüne serilen bu gerçeklerin, batı düşüncesinde ortaya çıkmasından çok önceleri var olduğu Bentov'un ünlü bir Hintli yoga ustasından aldığı mektupta da gösterilmektedir:

Evrenin doğası hakkında söylediklerinizin

tamamı gerçektir... Sizin "vahşi sarkacınız"daki "dinlenme-duraklama noktası", Shaivite felsefesinde teknik olarak "spanda" diye adlandırılır. Bu, ilk dürtü, *Şakti*, enerji ya da Mutlak Gerçekliğin kozmik iradesidir. Bu, her yana yayılan enerjidir. Bilinçliliğin "duraklama" noktası olarak adlandırdığınız şeyi, bizler Yoga dilinde, *samadhi* ya da üst-bilinçlilik düzeyi olarak adlandırıyoruz. Evrenin heryeriyle aynı anda iletişime geçilebileceği doğrudur. Yüce Bilinçliliğin Mutlak Gerçekliği, zamanın sınırlamalarının ötesindedir. Bu düzeyde deneysel zamanın ya da nesnel zamanın hiçbir anlamı bulunmamaktadır.

Küçük Bir Not

Onüçüncü yüzyılda büyük Alman mistiği Meister Eckhard, Ben'in yirminci yüzyılın sonunda ulaştığı aynı sonuca ulaşmıştı. Eckhard şöyle demişti: "Kendileri aracılığıyla Tanrı'yı gördüğüm bu gözler, Tanrı'nın beni gördüğü gözlerle aynıdır." Bu sözleri üzerine başı Papa'yla büyük bir derde girmişti. Bentov ise bu sözlerle hemfikir olarak gülmektedir. İlerlemenin yolları işte böyledir.

Ben, kozmik ilişkiler konusundaki arayışlarında bize, mutlağın doğası ve yapısı üzerine zevkli, hünerli bir kozmik komedi sunmaktadır. Karşınızda son derece ender bulunur, evrenin bir ucundan öteki ucuna süren yolculuk öyküleri var. Bu öykülerde bize hayal etmesi bile zor olan evreni sunuyor -hayal etmesi bile zor çünkü bu düzeyle sınırlı olan merceklerimiz bütün evreni gösteremeyecek kadar yetersiz. Yoğun ve sürekli meditasyonlar sayesinde kendi merceklerini geliştiren Ben'e gelince, o, evrenin herhangi bir köşesine ulaşabileceği bir quantum titreşimi düzeyine ulaşmayı başarmıştı.

Mistik deneyimler, esrime ve mediyasyonla ilişkili bu uyumlu bilinçlilik durumlarında zihin durulmakta, beyin dalgaları eşzamanlı alfa ve teta dalgaları yayarak yavaşlamakta ve düzenli bir hal almaktadır. Bazen beyin dalgalarının bir bölümü o kadar tutarlı bir hal alır ki, beyin

dalgalarının tamamının aynı titreşim düzeyine ulaşmasının sağlar. Bu durum, gerçekliğin daha derin düzeylerine aitmiş gibi görünen bir duygunun, bir anlayışın, mistik deneyimlerin, sınırlanmamış farkındalığın açığa çıkmasıyla sonuçlanır.

Ben, Olguları İşleyişi'nin büyük hologramına ulaştı. Bu sayede de, son derece kadim ve binlerce yıldır mistikler, magiler ve sınırları yıkan diğer insanlar tarafından bilinen bir bakış açısını keşfetti. İkinci yüzyıla ait Budacı Avatamska Sutra'da aynı durumun erken dönem tanımlarından biri bulunmaktadır:

> Indra'nın cennetinde, incilerden oluşan oluşan bir ağ olduğu söylenir. Bu ağ öyle yapılmıştır ki, eğer incilerden birine bakarsanız geri kalanların tamamının bu inciden yansıdığını görür, bu ağın herhangi bir parçasına ulaşırsanız, ağın tamamında, gerçekliğin herbir parçasında yankılanan çanları çalmaya başlarsınız.
>
> Aynı şekilde her insan, dünyadaki her nesne yalnızca kendisinden oluşmaz; bütün insanları ve varolan bütün nesneleri içeririr. Aslında belli bir düzeyde diğer insanların ve nesnelerin hepsidir.

Benzeri bir şekilde, onyedinci yüzyıl düşürü Leibniz, evrenin "monadlar" adı verilen zihnin minik parçalarından yapıldığını ve bu parçaların herbirinin kendine özgü bakış açısından tüm evreni yansıttığını söyler. Aynı zamanda, herbir parça, her bir monad, tıpkı Indra'nın ağında olduğu gibi diğerleriyle öylesine bir karşılıklı ilişkiler ağı içindedir ki, hiçbir monad ağın geri kalanında bir değişikliğe neden olmadan tek başına değiştirilemez.

Kabalacı düşüncede hologram, uzay-zamanın sınırsız dansındaki bütün olası noktaları içeren bir nokta olan Elif sembolünde kendi okült ifadesini bulur.

Şimdi; eğer holografik-budacı-monadik-kabalacı-Bentovcu evren doğruysa, o zaman kelimenin gerçek anlamında evrenin heryerinde aynı anda bulunmakta ve uzay-zaman matrisinde tüm olası mekanlara doğru olan eter akışına yollanmış durumdasınız. Bu açıdan görüldüğünde evren, herkesin herzaman herkesle ilişki içinde olduğu devasa bir bedendir. Ben, bu duruma gülmeyi asla bırakmadı.Bu bakış açısından bakıldığında, "psişik" olgular olarak adlandırılan şeyler, eşzamanlı-heryerde olma-matrisinin yan ürününden başka bir şey değildir. Ve eşlemlilik -yüksek bir dizaynın ve ilişkinin ürünü gibi görünen rastlantılar- Mutlağın düzenleyici, belli bir amaca sahip olan doğasından geliyor gibidir.

Dahası, evrimsel düşüncelerin ve oluşumların yaratılması için Mutlak ile ortaklaşa yaratma sürecine katılmamız konusunda herzaman geçerli olan bir davete sahibiz. Ben'in bize, Heryerin Merkezi'nden getirdiği en sıcak haberler işte bunlardır.

Ben, kendini dalgalara ve titreşimlere adamıştı. Keşiflerini, bir mühendisin merceğini ve yapılara duyduğu tutkuyu kullanarak oluşturuyordu. Bu nedenle de açıkladıklarının doğru fakat tam olmadığını ilk söyleyen kendisiydi. Şu an geçerlilikte olan bilim söylencesini gerçekliğin doğasını anlamak için kullanmıştı. Ne mutlu ki, kendi mercekleri, mizah duygusuyla bir parça buğulanmıştı. O her zaman Gerçeğe gülerek yaklaşırdı.

Önsöz

Kısaca Ben olarak tanınan, Itzhak Bentov, makina mühendisi olarak eğitim görmüş bir kaşifti. Yaratıcılığı kağır ipliğinden patlayıcılara, kalp pili elektrotlarına kadar geniş bir alanı kapsıyordu. Son yıllarında, kendini rüya ya da meditasyon durumları gibi aşkın ya da genişlemiş bilinçlilik durumlarıyla ilişki kurmaya çalıştığı insan bedeninin çevresindeki elektromanyetik alanın incelenmesine yönlendiren biomedikal mühendislik üzerine yoğunlaşmıştı. Özellikle, meditasyo sırasında bedende meydana gelen fizyolojik değişimler ile ilgileniyordu. Bir mühendis olarak edindiği deneyimler onu, kaçınılmaz olarak, insanoğlunun evrimsel yapısı konusunda bir bakış açısı geliştirmeye yöneltmişti. İnsanoğlunun sinir sistemini, bu süreci yoğunlaştıran ve hızlandıran Kundalini[1] ya da yaratıcı enerjiyi de içerir şekilde, bilinçliliğin evrim sürecinin anahtarı olarak görüyordu.

Ben kendini mekanizma ve yapılarla ilgilenen bir insan olarak görürdü. İki kitabına koyduğu tanımlayıcı alt başlıklar da bu ilgisini göstermektedir: "Bilinçliliğin Mekaniği Üzerine"[2] ve "Yaradılışın Mekaniği Üzerine". Bu kitap, bilinçliliğin doğası ve Yaradılışın yüksek düzeylerine doğru olan evrimi üzerine bir incelemedir. Ben, meditasyon sırasında bu düzeyleri görsel olarak, sürekli gelişen yapılar şeklinde algıladı ya da bilinçliliğin,

kendisini Ben'e farklı düzeylerdeki işleyiş biçimini ortaya seren görüntüler şeklinde gösterdiğini de söyleyebiliriz. Bu görüntüler, doğanın kendini o insana, özel eğitimi ve birikimlerine bağlı olarak en uygun ve en anlaşılır şekilde aktarma yoludur.

Evrim, Ben'in terimleriyle "ister hoşlanalım ister hoşlanmayalım", insanoğlunu tanrılığa doğru itelemektedir. Ben'in bilinçlilik olarak gördüğü, insanoğlunu da içeren, tüm madde, yukarıya doğru ilerleyen taşıyıcı bir hat üzerindedir ve bu hattan ayrılabilmenin hiçbir yolu yoktur. Bilincin evrim süreci meditasyon ve diğer ruhsal çalışmalar aracılığıyla hızlandırılabilir ama bunlar olmadan bile, Ben'in son derece kesin ve emin bir şekilde söylediği gibi: "Zamanla herkes zaten oraya ulaşacak."

Ben'in sık sık kendine yönelttiği hoş bir mizah anlayışı vardı: Kendine ne yaptığı sorulduğunda, "Ben bir tesisatçıyım", derdi. Gerçekliğin doğası, kozmos ya da evrim gibi çok daha önemli konulardan konuşurken bile dinleyicilerini, konuşmasının başından sonuna kadar kıkır kıkır güldürürdü. Sürekli, "İnsanlar kendilerini fazla ciddiye alıyorlar" der ve dinleyicilerine son derece karmaşık konuları sade, oyuncu bir yolla anlatırdı. Çevresine huzur ve bir tür bulaşıcı neşe yayan bir insandı.

Ben, henüz dokuz yaşındayken Tanrı'yı aramaya başlamasının hikayesini anlatmaktan hoşlanırdı. Henüz dokuz yaşındayken Yahudi köklerine meydan okuyarak, kendi dini tarafından yasaklanmış domuz jambonlu tostla tanrının varlığını sınamaya kalkar. Daha da kötüsü bunu, bir oruç ve kefaret günü olan son derece önemli bir Musevi bayramında, Yom Kippur'da yapmaya karar verir. Domuz etinden yapılmış bir tost yemek yeterince kötüdür ama bir de bunu Yom Kippur'da yapmak... Tanrı'ya karşı daha

[1] Omurganın tabanında bulunan, insan bedenindeki yaratıcı enerji için kullanılan sanskrit terim. Bu enerjinin "uyanması"nın yüksek bilinçlilik düzeylerini açacağı söylenir.

[2] Itzhak Bentov, *Vahşi Sarkaca Yaklaşmak: Bilinçliliğin Mekaniği Üzerine* (Rochester, Vermont: Destiny Books, 1988)

nasıl meydan okunabilir ki?

Kimsenin hayatını tehlikeye atmamak için (ya yaptığı bu eylem evin çayısının çökmesine neden olursa?) parka gider, bir banka oturur ve tostundan bir lokma alır. Başını kaldırıp gökyüzüne bakar: gökten ne şimşek ne de taş yağıyordur. Belki de Tanrı henüz yaptığı şeyi farketmemiştir. Bir lokma daha alır. Halen bir şey olmamaktadır. Tostunu bitirir ve Tanrı hakkında kendine söylenenden çok daha farklı şeyler olması gerektiğine karar verir. Hayat boyu süren araştırması başlamıştır.

Ben'in hayatında jüçük olan bir şey varolmamıştır. Arayışları daima büyük ölçekliydi: Kimiz? Nereye gidiyoruz? Gerçekliğin doğası ve yapısı nedir? Evrimin amacı nedir? Bilinçlilik nedir? Konuşmalarına hep şöyle başlardı: "Şimdi,atomlardan kozmosa, insanlıktan tanrılığa kadar, varolan herşey hakkında konuşmaya başlayacağız. Yani konuşacak çok şeyimiz var."

Zaman zaman da şakayla karışık şunları söylerdi: "Hepimiz, sonsuzluğa doğru yol alan bir otobüsün içindeyiz; bazılarımız pencere kenarında bazılarımız ise koridor tarafında oturıyoruz. Benim şansıma pencere kenarında bir koltuk düştü." Yaratılış konusunda inanılmaz bir merakı ve onu araştırmak için inanılmaz bir cesareti vardı. Bütün bunları yaparken denge duygusunu daima koruyordu. Meditasyonları sırasında kozmosun en uzak köşelerini araştırıyor ardından geri dönüp torna tezgahının başına geçiyor ve iki gerçeklik arasında dengeli ve sağlıklı bir bakış açısını koruyarak laboratuvarında çalışıyordu.

Ben'in zihni iki düzeyde çalışıyordu: Bir bilimci olarak nesnellik üzerinde, gerçeklere dayalı düzeyde, bir maditatör olaraksa öznel olanı deneyimlediği, bir mistiğin içgüdüsel bilgisi üzerinde çalışıyordu. Birbirinden tümüyle farklı, neredeyse iki karşıt kutupta bulunan bu iki bilgilenme yolunu bir araya getirmesi, Ben'e gerçekliğin doğası hakkında benzersiz bir bakış açısı kazandırmıştı ve

gerçekliği anlamak onun en temel ilgi alanı ve mesajıydı. Ben'in yaşam yolu bu şekilde, maddi dünya (bilim) ile içsel, sezgisel bilgiyi (yüksek bilinçlilik durumu aracılığıyla doğrudan bilgilenmeyi) birleştirdiği bir anlayışı içeren geçmişteki sezgi sahibi insanları ve belki de gelecekteki öngörü sahibi insanların görüşlerini yansıtıyordu.

Birçok insan, anlaşılmaz kelimeler ve felsefi terimler kullanarak yüksek bilinçlilik durumlarından *bahsetmektedir*. Ben asla süslü kelimelere başvurmadı; bundan hoşlanmazdı. Basit bir şekilde bu yüksek düzeyleri *yaşadı* ve bu düzeylerde kendini yuvasında gibi hissedip, söylediği ve yazdığı herşeyi bu duyguyla aktardı.

Kendi düşüncelerinin hiçbir zaman en son mutlak öğreti olduğunu iddia etmedi ve bunların çoğunu yalnızca birer çalışma, araştırma modeli olarak algıladı. Daima şunu vurgulardı: "Şu an içinde bulunduğum cahillik düzeyinden konuşuyorum. İnsan daha fazla bilgilendikçe daha cahilleştiğini farkediyor çünkü cehalet kademeli olarak artıp duruyor -daha fazla sorunuza yanıt aldıkça daha fazla sayıda yeni soru doğmaya başlıyor." Ya da, "Ben gezip gördüğü yerlerde fotoğraflar çeken ve ardından bunkarı sizlerle paylaşmak için getiren bir turistim", derdi. *Vahşi Sarkaca Yaklaşmak* adlı kitabının önsözünde şunları yazmıştı: "Burada açıkladığım bilgilerin son, mutlak gerçek olduğunu iddia etmiyorum ama bunların, gelecekteki bilimciler ve ilgili insanlar tarafından yeni düşüncelerin oluşturulmasını ve yeni tartışmalar başlatılmasını sağlayacaklarını umuyorum."

Bu kitap, bir ruhun kendi hakkındaki gerçek bilgiye doğru yaptığı yolculuğun hikayesidir ve yalnızca nelerin yapabileceğinin bir göstergesidir. Her insanın kendi kaynağına doğru olan yolculuğu ile ilgili deneyimleri son derece bireyseldir ve kişinin kendine özgü altyapısı ile karakterize edilir.

Ben 1979 yılında, bilinçliliğin doğası üzerine verdiği bir

konferanstan dönerken, Chicago'daki bir DC-10 kazasında öldü. O sıralarda bu kitap üzerine çalışmaktaydı ve 2., 4. Ve 5. Bölümleri, çizimleriyle birlikte son alini almıştı. 1. Ve 3. Bölümler ise Ben'in çizimleri kopyalanarak ve sayısız konuşmalarının kayıtlarından yararlanılarak, yalnızca birkaç ekleme ve hiçbir yoruma yerverilmeden oluşturulmuştur. Geri kalanı okuyucunu hayal gücüne bırakılmıştır.

Ben, bu malzemeyi, son derece alışılmadık doğası nedeniyle insanlara açıklamak konusunda tereddüt içindeydi ama sonunda yoldaki diğer yolcuların işine yarayabileceği düşüncesiyle açıklamaya karar verdi. Onun deneyimlerini, bunu asla aklımdan çıkarmayarak kaleme aldım.

İşte böyle; bize, inanılmaz ve şanlı bir yolculuk ile ilgili küçük de olsa fikir sahibi olamamızı sağlayan bir ışık yakarak, gökyüzümüzden tıpkı bir göktaşı gibi kayıp geçti.

Mirtala

Giriş

Sanırım herşeye en başından, geçmişteki bazı kişisel deneyimlerimden başlamak iyi olacak. Bir zamanlar bir bebektim. Ardından, kısa bir süre sonra demirci oldum. Ama bundan önce, dört yaşlarımdayken, bir takım gizli faaliyetlerde bulunduğum iddiaasıyla ana okulundan atıldım. Bu olay benim kaderimi mühürledi ve beni organize eğitim sistemiyle arad sırada, rasgele ilişkiye geçer hale getirdi. Ancak genel olarak organize eğitim sistemi tarafından dokunulmamış halde kalmayı başarabildim.

Demircilikten tesisatçılığa, ardından dökümcülüğe geçtim ve sonunda kendimi silah imalatçısı olarak buldum (dönemsel savaşlardan bir tanesinin gündemde olduğunu farketmiştim). Daha ne olduğunu anlayamadan danışman mühendis oldum ve yeni sanayi malzemeleri geliştirmeye başladım. Sanayide, sivriltilmiş kalemleriyle ortalıkta dolaşıp maliyet, karlılık, kar oranları ve zamanlamalar konusunda araştırmalar yapan bir sürü çıkarcı insan vardır. Sanırım işlerin yürümesini sağlayan şey bu gibi görünmektedir. Ben de, gerçekler ve düşünceler konusunda sert konuşan çıkarcı bir insandım ve tıpkı diğerleri gibi davranıyordum. Beni son derece ciddiye alıyorlardı. Ardından bir şekilde, tıp malzemeleri işine geçtim ve ister inanın ister inanmayın tıp malzemeleri üretmeye başladım.

Yolda bir yerlerde meditasyonla karşılaştım ve onun içine gittikçe daha fazla çekilmeye başladım. Çıkarcılığım yavaş yavaş ortadan kalkmaya başladı. Ama bu

etkinliğimin ve işteki başarımın azaldığı anlamına gelmiyordu. Tam tersine işimde halen başarılıydım ama artık yaptığım herşey fazladan bir boyut kazanıyordu.

Mühendislik geçmişimi ve bilgimi meditasyona olan ilgimle birleştirdiğimde, bu tür aşkın ya da arttırılmış bilinçlilik durumlarında insan bedeninde meydana gelen değişiklikleri incelemeye başladım. Bu nedenle katı geçmişimden, gerçekliğimizin daha yumuşak sonuna bakmakta son derece faydalandım. Daha yumuşak son, son derece eğlenceli ve heyecanlandırıcı bir macera olduğu için bu kitabı yazmaya karar verdim.

Bu kitap, bilinç konusunu mantıklı ve bilimsel bir dille açıklamaya çalıştığım *Vahşi Sarkaca Yaklaşmak* adlı kitabımın devamı niteliğindedir. O kitabımda bahsettiğim pekçok konudan şu an okumakta olduğunuz kitabımda da bahsedilmekte ama fazla ayrıntıya girilmemektedir. Bilinçlilik küçük bir bilimsellik çantasına sığdırılamayacak kadar büyük bir maddedir. Bu nedenle bu konuda, bilinçle ilgili ham verilerin ya da boyanıp süslenmemiş gerçeklerin açıklandığı yeni bir kitap yazmak benim için kaçınılmaz bir hal aldı ve işte bu kitabı ellerinizin arasında tutuyorsunuz.

Vahşi Sarkaca Yaklaşmak adlı kitabımda ruh kavramından üstünkörü bahsetmiştim. Ama tabii ki o ciddi bir kitaptı. Bu kitabımda ise öyleymiş gibi yapmak yerine herşeyi olduğu gibi anlatacağım.

Günümüzde, nazik bir ortamda insanlar ruhtan bahsetmiyorlar. Bu son derece utanç verici bir konu. Bazı yazarlar ve din adamlarıysa ondan arada sırada bahsediyorlar. Sokaktaki adam pazar günleri kiliseye gittiğinde, ruhunu, diğer kıyafetleriyle birlikte dolaptan çıkarıyor ve tozunu alıp üstüne geçiriyor. Kiliseden çıktıktan sonra, bir hafta boyunca yeniden tozlanmak üzere dolaba geri giriyor. Ruh, pratik bir şey değil; insanın onunla yapabileceği hiçbirşey yok. Bir yandan da son

derece mahrem bir şeydir; insan bir arkadaşına ondan bahsetmez, çünkü karşınızdaki insanın bir ruhu olmadığı ve neden bahsettiğinizi anlamadığı ortaya çıkabilir.

Son zamanlarda medya, özel yaşamlarımızın her alanını istila etmiş durumda. Halk arasında gebelikten korunma konuşuluyor. Basur tadevileri geniş bir elektromanyetik ağ ile her yere yayılıyor. Peki ama neden kimse ruhun tanıtımını ya da reklamını yapmıyor? Belki de bunun nedeni böyl bir işten para kazanmanın çok zor olmasıdır. Sanırım bu nedenle bu konuda sponsor bulma zorluğu yaşanıyor. Bu nedenle işte bu kitap ruhlar, melekler ve daha benzeri bir çok şey üzerine yazıldı.

Bilinci açmak son derece içsel, özel ve mahrem bir süreçtir ve bu nedenle de bu süreci açıklamak cesaret ve büyük ölçüde samimiyet gerektirecektir. Şühpesiz ki insanın süreçle fazla içli dışlı olmadığı, akademik ve steri bir üçüncü insan yaklaşımıyla yazmak daha kolay ve güvenlidir. Şöyle ya da böyle; hamama girenin terleme rizikosunu göze alması gerekir.

Yaradılış'ın kocaman bir hologram olduğunu aklımızda tutmalıyız. Başka kelimelerle ifade edersek, büyük bir yapıdaki, bu yapı ister bir evren, ister bir kozmos, isterse bir süper kozmos olsun, her hücre bu büyük yapı ile ilgili her tür bilgiyi içerir. Hücre ya da bilgiyi taşıyan birim küçüldükçe, bilgiler flulaşsa da gene de oradadırlar.

Aynı şekilde biz insanlar da, büyük yapının parçaları olarak, tıpkı bedenimizdeki hücrelerin bedenimiz ile ilgili her tür bilgiyi içermeleri gibi, evren ile ilgili her tür bilgiyi içeriyor olmalıyız. Bu bilgi, bilincimizde, genellikle de potansiyel durumda, korunur ve yapılandırılır. Bilincin açılması, ki bu *ruhsal evrim*'dir, potansiyel haldeki bu bilgiyi de açar. Gerçekliğimize kodlanmış olan bu bilgi, bilincimizin eşiğinde belirsiz duygular olarak algılanır ancak ruhsal evrim ilerledikçe daha berrak bir hal alır. Sonunda, bilinçliliğin daha farklı düzeylerinde ya da

benim onları adlandırdığım şekilde "gerçeklikler"de işlemeye başlarız. İşlemekten kastım, diğer gerçekliklerin ya da sistemlerin sakinleriyle iletişime geçmek.

Kısa bir süre sonra kendimizi, doğanın bize kendi hakkında, yapısı ve işleyiş biçimi hakkında bilgiler verdiği, inanılmaz bir maceranın içinde buluruz. Ne yazık ki, bu süreç bilimin bu gün sahip olduğu bilgisiyle pek uyuşmamaktadır. Ancak kitabı okudukça, sizler de gerçekliğin doğasının sınırlı insan zihni ya da bilgisi tarafından kavranamayacak kadar büyük olduğunu anlayacaksınız. Herşey bir yana, bilim, insan deneyiminin son derece küçük ve sınırlı bir bölümüyle ilgilenmektedir. Psikoloji ve psikiyatri gibi daha yumuşak bilimler, ruhun yalnızca dış yüzeyine kadar ulaşabilmektedirler. Neden meydana geldiğimizi kıyaslayabileceğimiz bir model yoktur ve ruh bilimi halen bebeklik evresinde bulunmaktadır. Doğu felsefelerinin insanoğlu ile ilgili daha kapsayı ve çok daha geniş modelleri bulunmaktadır ama dilleri genellikle batılılar için anlaşılmazdır. Bu nedenle bilim hakkında şimdilik fazla bir şey söylemeyecek (bilim hakkında kötü şeyler söylemek insanın annelik kavramının karşısında yeralmasından da kötüdür) ve bu yoculukta kendi öznel deneyimlerimiz üzerinde duracağız.

İlk başta, gezegensel varlıklarla ilgileneceğiz. Bu, gezegenimiz ile ilgili bir çok varlığı içermektedir. Daha rahatlatıcı ve emin bir kelime kullanmak için bu varlıkları arketipler olarak adlandırabiliriz. Kısa bir süre sonra karşımıza güneş sistemi ile ilgili bir takım görüntüler çıkacak ve yavaş yavaş daha yüksek ruhsal düzeylere doğru ilerleyeceğiz.

Doğada açığa çıkan gerçeklikler fiziksel değildir. *Vahşi Sarkaca Yaklaşmak*'ta, fiziksel bedenimizden uzayan ve içiçe geçmiş fiziksel olmayan eterik bedenlerden bahsettik. Bunlar, fiziksel bedenin daha yüksek uyumları olarak adlandırılabilirler. Aynı şekilde, bilinçlilik açılır ve içerdiği

farklı gerçeklikleri *kendisine* gösterirken, bu gerçekliklerin de aynı şekilde fiziksel gerçekliğimizin daha yüksek uyumlarıyla bir tür hiyerarşik düzende yeraldıklarını anlarız. Bu hiyerarşik düzenin en alt kısmında fiziksel bedenimiz bulunmaktadır, ama daha üst aşamalara doğru yükselirken deneyimlerimiz gittikçe daha az bulunur, bizim fiziksel, gezegensel gerçekliğimize gittikçe daha az benzer bir hal alırlar.

Bu yüksek gerçeklikleri gözden kaçırmamızın nedeni bizimle ilgisi olmamaları değil yalnızca tanıdığımız hiçbirşeye benzememeleridir. Eğer böyle adlandırmak istersek bu soyut gerçeklikler, olaylar yüksek düzeylerden aşağudaki düzeylere doğru biçimlendikleri için sonuç olarak bizim gerçekliğimizde meydana gelen şeylerin tohumlarını içerirler. Bu nedenle, bu gerçekliklerle ilişkiye geçerek kendi düzeyimizdeki olayları önemli bir ölçüde etkileyebiliriz. Bunların tümü bizim kudret sınırlarımız içindedir. Basitçe ifade etmek gerekirse, eğer belli yöne yönelik düşünme sürecimiz uzun süreli ve tutarlıysa ya da bir tek noktaya odaklanmış durumdaysa, o zaman çevremizdeki olayları ve olguları etkileyebiliriz. Olumlu düşünce süreçleri, olumlu olayların meyadana gelmesini sağlarken olumsuz düşünce süreçleri doğal çevremizin olumsuz olaylarla tepki vermesine neden olur.

Maddi olmayan gerçekliklerle, fiziksel bedenimizin, yüksek bedenler olarak adlandırılan, daha yüksek uyumları ya da fiziksel olmayan unsurları aracılığıyla ilişkiye geçeriz. Örneğin, kendi gerçekliğimizin üzerindeki bir gerçeklikte eylemde bulunmak istediğimizi düşünelim. Bu, canlı rüyalarda deneyimlediğimiz duygusal gerçeklik olsun. Bu amaçla duygusal ya da astral bedenimizi kullanacağız. Daha da yüksek gerçekliklerle ilişkiye geçmek içinse hemen en uygun aracı ya da yüksek bedeni seçeceğiz. Kullandığımız araç daima, eylemde bulunmaya niyetlendiğimiz gerçekliğe uygun olur. Belli bir düzeyde

eylemde bulunurken, uygun araç, bu düzeyi kendine özgü gerçekliklerine ve kanunlarına uyar.

Bilinçlilik gelişip de içine bilgi akmaya başladığında, bu bilgi o insanın en iyi anlayabileceği lisanda gelmeye başlar. Örneğin, Yaratılış'ın doğası bir şaire şiirsel imgelerle, bir sanatçıya görsel sembollerle ve bir matematikçiye soyut formüllerle gösterilir; benim gibi insanlara ise *yapı* olarak görünür. Başka kelimelerle ifade edersek, bu hologramdaki herbir hücre (bir birey olarak insan), yalnızca Yaratılış ile ilgili bilgileri içermekle kalmaz, aynı zamanda bu bilgiyi kişisel, özel bir biçimde taşır. Neyse ki, benzer zihinsel yapıdaki insanlar buna benzer biçimlerde sahip oldukları için bilgilerin karşılıklı sağlamasını yapmak mümkün olur. Ben, tıpkı benimkilere benzer deneyimler yaşayan insanlarla karşılaştığım için çok şanslıyım; bu sayede kendi bilgilerimi onlarınkilerle karşılaştırma şansım oldu. Çok şaşırmama karşın deneyimlerimiz yalnızca genel hatlarıyla birbirlerine benzemekle kalmadı aynı zamanda hiç umulmadık ayrıntılarda da benzerlikler gösterdi. Bu nedenle, bu bilgi oldukça tutarlı ve *çoğaltılabilir* bir bilgi.

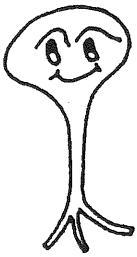
Tanrılar, devalar, melekler ve diğerleri hakkında konuşurken çok saygısız olduğumu düşünebilirsiniz. Bunun nedeni son derece basittir. Eğer bu varlıklardan biriyle konuşur ve ona saygıyla, "Hey, bayım, acaba siz kutsal mısınız?" diye sorarsanız bu varlık size bakıp şöyle diyecektir: "Bilmem. Neden gidip bizim patrona sormuyorsun? O benden çok daha büyüktür; belki o kutsal olabilir. Bildiğim kadarıyla ben yalnızca burada işimi yapıyorum." Dahası, onlar da tıpkı bizim gibi evrimleşmekte ve onların da, tıpkı bizim gibi gidecek uzun bir yolları bulunmaktadır. Bu nedenle umarım onlarla sokak ağzında konuşuyor olmam kimseyi gücendirmez. Herşey bir yana, zaten hepimiz aynı hologramın parçalarıyız; katrilyonlarca varlığın tümü bizim Benliğimiz içinde bulunur çünkü sistem *biziz*. Kendi kendimize

sofuluk taslamanın ne anlamı var?

Şimdi, bu cesaretlendirici bilgi parçalarıyla artık kozmik yolculuğumuza başlayabiliriz. Lütfen .. kemerlerinizi bağlayın çünkü bu zorlu bir yolculuk olabilir. Size ne kadar inanılmaz gelirse gelsin, inanın bana evrenimizin yapısı ve oluşumu hakkında konuşacağız.

Itzhak Bentov
1978

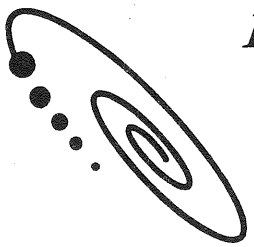
KO^{Z}MİK YOLCULUK
BİR RUHUN MACERALARI

ITZHAK BENTOV

Bu kitap, öz olarak , Ben'in deneyimlerini de içeren şekilde, Ben tarafından iki karakterin kozmik yolculuğu olarak tasarlanmıştır. Bu tasarı, ciddi meseleleri neşeli bir yolla açıklama girişimidir. Bir yazar ne zaman tartışmalı bir durumu ya da son derece kişisel bir malzemeyi işlemeye kalkışsa bu yöntemi kullandığından şüphesiz ki bu yeni bir yöntem değildir.

1. Bölüm
ÜRETKEN BOŞLUK

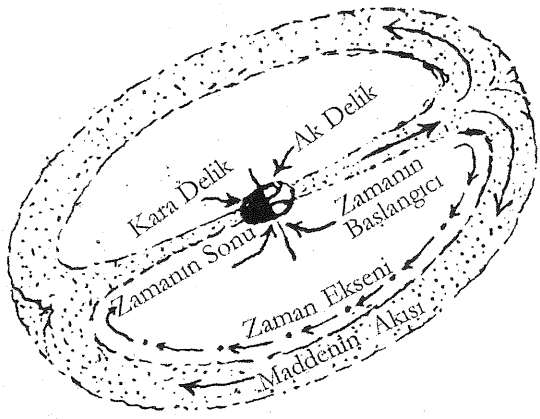
Evren Modeli

Hırçın Sarkaca Yaklaşmak adlı kitabın sonunda, evrenimizin Yaratıcısını orada soğukta, engin boşlukta bıraktık. Sanırım şimdi, Yaratıcı ve Yaratıcının Evreni konusunda hafızamızı tazeleyerek başlamamız iyi olacaktır.

Evrenimiz, bir yumru şeklindedir ve tıpkı çekiştirilerek uzatılmış, içi boş bir doughnut'a benzemektedir. Bu yumrunun merkezinde, sırt sırta vermiş bir kara bir de ak delik ile tanımlanan bir odak noktası, bir bilinç ya da Yaratıcı bulunmaktadır. Bir meşe palamudunun kocaman bir meşe ağacı ile ilgili her tür bilgiyi depolamış durumda olması gibi, Yaratıcı da tıpkı, içinde evren ile ilgili her tür bilginin potansiyel halde bulunduğu bir tohuma benzer.

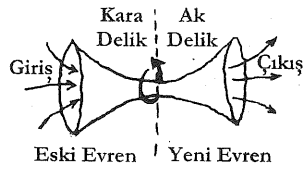
Ak delikten bir ışıma fışkırması yayılır ve evren olarak ifade edilen yumrunun derisini ya da yüzeyini oluşturarak Yaratıcının çevresinde dolaşmaya başlar. Bu ışık ak delikten yayılırken, ilk önce ışık yayılımını oluşturarak maddeyi yaratır. Ardından soğur ve temel parçacıklar oluşur: protonlar, nötronlar ve elektronlar. Daha sonra helyum ve hidrojen gazları biçimlenir. Bunlar, yoğunlaşarak, merkezlerinde daha ağır elementlerin

bulunduğu yıldızlara dönüşürler. Yıldızlar bir araya gelerek yıldız kümelerini ya da galaksileri oluştururlar. Bu yıldızlar, ölürken patlarlar ve kozmik bulut yaratırlar, bu bulutlar yeniden yoğunlaşarak yeni yıldızları ve gezegenleri yaratırlar. Bedenlerimiz de dahil olmak üzere evrendeki herşey bir tek kozmik özden oluşturmaktadır. Bizler, en uzak galaksilerdeki atomlara sahibiz, bu nedenle de tüm evren ile ilişki içindeyiz.

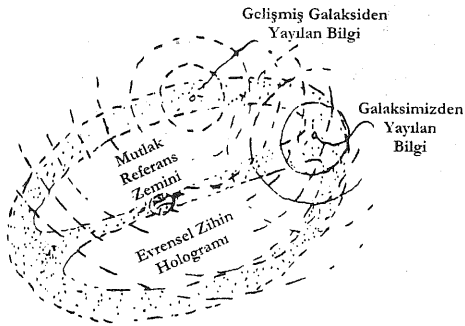
Madde, ak delikten dışarı doğru fışkırmaya devam ederken, yavaşlar ve temel tohumun, merkezdeki kaynağın çekim etkisiyle geriye doğru çekilmeye başlar. Fışkırma yön değiştirir ve yavaş yavaş kara delik aracılığıyla tohuma doğru çekilir. Madde, kara delikten ak deliğe doğru geçerken, bu çekimsel çöküş, maddenin enerjiye dönüşmesine neden olur ve ak delikten dışarıya yeni bir evren olarak yayılır. Maddenin bu şekilde doğumu ve ölümü, kesintisiz bir çember olarak devam eder.

Bu evrensel yapıyı, bir kez patlayan ve sürekli olarak her yana yayılan Büyük Patlama evreniyle karşılaştırarak, *ılımlı süreklilikte patlayan evren* olarak adlandırabiliriz.

Sürekli patlayan bir evrende, yumrunun ortasındaki kara ve ak delikler yalnızca maddenin doğum ve ölüm noktaları değil, aynı zamanda da, zaman eyleme ve maddeye bağlı olduğu için, zamanın da doğum ve ölüm noktasıdır. Zaman, maddenin ak delikten yayıldığı noktadan olan uzaklığının bir ölçüsü olur ve bu uzaklık, maddenin evriminin aşamasını ve kendi kaynağına olan dönüşü konusundaki bilinçliğini yansıtır.

Evren, birbirleri ve dolayısıyla da tüm evren ile ilgili bilgileri içeren tüm parçaların birbirlerine bağlı olduğu hologram ya da parçaların birbiri ile iç içe olduğu bir yapıdadır. Galaksiler, yumrunun yüzeyinde dolaşırken, kendileri hakkında bilgi dalgaları yayarlar. Bu dalgalar, birbirleri ile iç içe olacak şekilde birbirlerini dokurlar ve hem yumrunun içindeki devasa boşluğu dolduran hem de bu boşluğu çevreleyen yokluğa uzayan bir hologram yaratırlar.

Bu bilgi hologramı Evrensel Zihin olarak adlandırılabilir, çünkü tüm yapı ile ilgili her tür bilgiyi içerir. Her insanın bilinci bu hologramın bir parçasıdır; bu nedenle de kişi, artırılmış bir farkındalık durumunda kendi bilincini Evrensel Zihine yansıtarak, tüm evren hakkında bilgi edinebilir.

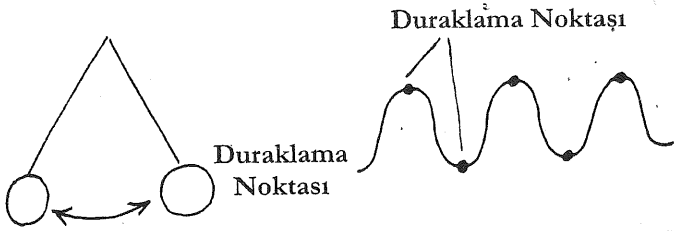
Buradan aynı şekilde, tüm insanların düşüncelerinin birbirleri ile ilişki içinde oldukları ve birbirlerini etkiledikleri, bunun sonucunda da tüm evreni etkiledikleri sonucuna ulaşılmaktadır. Bir insanın yaptığı ya da düşündüğü herşey evrensel hologramın bir parçası olur. Bu durumun etkileri açık ve geniş kapsamlıdır.

Mutlağın Doğası

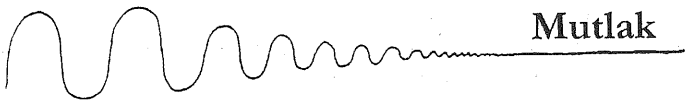

Şimdi birlikte, Yaratıcının ve Evreninin bulunduğu yokluğun özelliklerini inceleyelim. Yokluk ya da Mutlak hakkında söyleyebileceğimiz iki şey vardır: Bu yokluk, *saf bilinçliliktir* ve aynı zamanda da *potansiyel* durumdaki yani henüz varolmamış ya da anlaşılamaz biçimdeki herşeyi içerir.Bu, durağan, titreşimsiz durumda ya da potansiyel durumda bulunan sınırsız yaratıcı enerjidir. Maddenin, ardından da biçimlerin oluşabilmesi için Mutlağın içine doğru titreşimli bir devinimin yayılması gerekir.

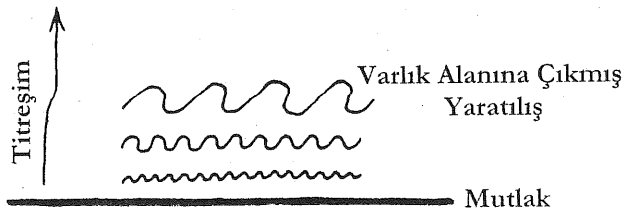
Titreşim, basit bir şekilde, tıpkı bir sarkacın durup yön değiştirmesi gibi, iki kutbun ya da durağan haldeki iki noktanın arasındaki herhangi bir şeyin devinimi anlamına gelmektedir. Başka kelimelerle ifade edersek, titreşen herhangi bir şey, kendi aşırı uçları arasında kararsızlık yaşar. Sarkacın devinimi, bir sinüs dalgası ile ifade edilebilir. Dalganın zirveleri, sarkacın geriye savrulmadan önce durduğu noktalardır.

Bir dalganın frekansı artarken, genişliği (zirveler arasındaki yatay uzaklık) azalır. Başka kelimelerle ifade edersek, *geri kalan noktalar birbirlerine yaklaşır*. şimdi, noktaları üst üste oturtacak ve söylece de sinüs dalgasını düz bir çizgiye dönüştürecek kadar yoğun bir frekans hayal edin. Bu, aynı anda hem sınırsız hızı hem de toplam haraketsizliği ifade edecektir.

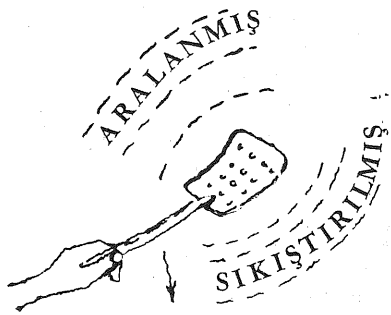

Mutlakta, zıtlıklar birbirine kaynaşır ve uzlaşır. Sınırsız hızda, herhangi bir yere ulaşmak için zamana ihtiyaç yoktur; kişi toplam bir devinimsizlik içinde aynı anda her yerdedir. Bu durumda ikilemler (paradokslar) çözülmüştür.

Varolan ve Potansiyel Durumda Bulunan Şeyler

Titreşim ilkesini daha iyi açıklayabilmek için, ses yalıtımlı bir odayı hayal edelim. Bu odanın toplam sessizliği içinde oturalım. şimdi elimize bir sinek raketi alalım ve havada sallamaya başlayalım. Raket, hareket ederken, kendi önündeki havayı sıkıştırır ve ardında kalan havayı aralar. Bu eylem, orada, kendi halinde sakin

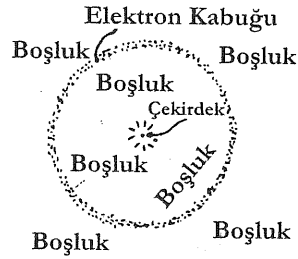

sakin duran havada iki yeni durum ya da bir *ikilik* yaratır: Daha yoğunlaşmış ve daha az yoğunlaşmış ya da aralanmış hava. Sıkışmış ve aralanmış hava kendi kaynağından, yani sinek raketinden, tüm odayı dolduran ortak merkezli dalgalar olarak uzaklaşırlar. Hava, iki durum arasında değişip kulağımıza çarparken ses duyarız. Sonunda, bu

büyüleyeci eylemi durdurduğumuzda, ses de durur. Hava, sıkıştırılmış ve aralanmış durumun tam arasında, eski mutlu, rahatsız edilmedik durumuna geri döner. Bu durum, ikiliğin ardından gelen birlik durumu, saf *varoluş* durumudur. Boşluğumuza, Mutlağa ya da saf bilinçliliğimize de işte aynı şey olur. Birisi ya da bir şey tarafından rahatsız edildiğinde ya da harekete geçirildiğinde kıpırdanmaya başlar ve bu kıpırtılar elektromanyetik alanları oluşturacak dalgalar şeklinde boşluğa yayılırlar. Bu kıpırtılı bilinçlilik görümüzün retinasıyla ilişkiye geçtiğinde bize ışık parçacığı ya da bir foton olarak görünebilir. Foton, bu titreşen boşluğun ya da elektromanyetik alanın küçük bir parçasıdır.Şimdi, eğer birisi ya da bir şey boşluğu daha da hızlı bir şekilde kıpırtmaya, titreşmeye çalışırsa o zaman ışığın ışımasından daha güçlü olan X ışınları yaratılır. Eğer boşluk daha da hızlı titreştirilirse gamma ışınları elde edebiliriz. Gamma ışınları ise elektronlara ve pozitronlara yani atomuun parçacıklarına dönüşebilen temel maddedir. Başka kelimelerle ifade edecek olursak, bu kıpırdanan. Titreşen bilinçlilik *fiziksel maddeyi* yaratır. Bilinçlilik daha hızlı titreştikçe farklı türde parçacıklar ve maddeler yaratılır.

Kısacası, titreşim durumundaki bilinçlilik kendini çevremizde gördüğümüz maddeler olarak ortaya serer. Masa, çiçekler, çiçeklerin kokusu, bedenlerimiz hızla titreşen bilinçlilikten yaratılmıştır.

Lise fizik bilgilerinizden atomun çevresinde dönen elektronlardan oluşan bir kabuğu ve merkezde de nüleustan oluşan bir çekirdeği olduğunu anımsıyorsunuzdur.Bunların göreceli büyüklüklerini anlamanızı sağlamak için bir hidrojen atomunun çekirdeğinin bir milimetre çapında yani bir topluiğnenin başı kadar olduğunu hayal edin. Bu durumda çekirdeğin çevresinde dönen elektronların yörünge çapı yaklaşık olarak 10 metre kadar olacaktır.

Bu oldukça büyük bir balon kadardır. Bu balonun ortasında bir yerlerde de iğne başıbüyüklüğünde atom çekirdeğie bulunmaktadır. Çekirdek ile onu çevreleyen kabuğun arası ise-evet, tahmin ettiğiniz gibi- boşlukla, vakumla doludur! Yani, atomun büyük bir bölümü saf bilinçlilikten meydana gelen bir boşluktan ve bu boşluğun içinde titreşen şeyler de (elektronlar ve çekirdek) titreşen boşluk ya da bilinçlilikten oluşmaktadır. Uzay boşluğunun (yıldızlar ve galaksiler arasındaki boşluğun) da bedenimizi dolduran atomları oluşturan boşlukla aynı şey olduğunu farketmek son derece etkileyicidir. Yalnızca birtek, sürekli boşluk vardır. Bedeninizin son derece ince, tıpkı birer film tabakasına benzeyen süngerlerden yapıldığını hayal edin. Bu süngerler sonsuz bir okyonusun (boşluk) içindedirled ve su tümüyle içlerine işlemektedir. Bizler yani süngerler hareket ettiğimizde su ya da boşluk bedenimizin içinden akar. Bu su bizi doldurur ve bizler ondan başka bir şey değilizdir. İşte mikro düzey de, mikro düzeyde olduğu kadar galaktik ya da makro düzeyde de olaylar bu şekildedir. Heryer boşluk, içinde herşeyin yeraldığı ve herşeyin içine işleyen bir tür ağdır.

Neyse ki, duyularımız bütün bu gerçekleri yalıtıp eğlence olsun diye yalnızca sevimli yüzleri, çiçekleri, evleri görür. Oysa şimdi, duyularımızın bizi yanılttığını biliyoruz. Korkunç gerçek olduğu yerde durmaktadır. Bizler titreşen,

kıpırdanan boşluğa asılı durmaktayız! Bunun için üzgünüm!

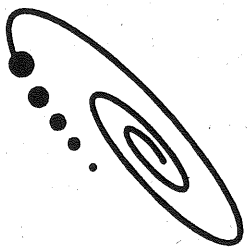
Eğer biraz sonra anlatacaklarımı gözönünde bulundurursak durum daha da berbat bir hâl almaktadır.

Bu kitabı okurken düşünüyorsunuz (umarız). İnsanların çoğu beyinlerimizle düşündüklerini sanırlar. Aslında pek öyle değildir ama hadi öyle olduunu kabul edelim. Beynimizin titreşen atomlardan yapıldığını biliyoruz. Bildiğiniz gibi bu titreşip duran atomlar da boşluktan meydana gelmektedir. Tam şu anda, düşünme süreciniz beyninizi dolduran yıldızlararası boşlukta meydana gelmektedir. Sonuç olarak, düşünme süreciniz saf bilinçliliğin ya da boşluğun titreşen sürecindeki bazı düzenlemelerden oluşmaktadır. Ama bu boşluğun sizin özel boşluğunuz olduğunu asla düşünmemelisiniz. Beğenseniz de beğenmesenizde herkes ve herşey bu titreşen boşluktan ibarettir. Düşünme süreciniz her yöne doğru yayılır ve tüm Yaratılışı etkiler; mahremiyet diye bir şey yoktur ve artık yakınmak için çok geçtir.

Peki, ya bu boşluğu titreştiren şey artık onu titreştirmeyi bırakırsa ne olur? (Sinek raketini sallamayı bıraktığımızda ne olduğunu anımsıyor musunuz?) Gördüğümüz biçimler ve bizi oluşturan biçimler bir anda ortadan kaybolur ve bilinçlilik dinlenme düzeyine geçer. İki aşırı kutup arasında kararsızca gidip gelmeyi bırakacak ve monoton olsa da eski mutlu saf varoluş durumuna dönecektir. Böylece herşey oluşmamış, potansiyel durumlarına dönmüş olacaktır. Herşeyle, varolan herşeyi, televizyonları, trafik polislerini, gergedanları, şemsiyeleri, gezegenleri, çamaşır makinelerini, galaksileri herşeyi kastediyoruz. Tabii ki bu, bütün bu varlıkların varolmayı bıraktıkları anlamına gelmez. Bütün bunlar potansiyel, henüz varolmamış polisler, şemsiyeler, gergedanlar ve galaksiler olarak varolacaklardır. Kısacası bilinçlilik iki duruma sahiptir: (1) titreşen ve dolayısıyla oluşmuş ya da bizim

söylediğimiz şekliyle madde; (2) titreşmeyen, dolayısıyla da varolmamış ama varolma potansıyaline sahip olarak. Bunlar Mutlağın ya da saf bilinçliliğin ik farklı görünüşüdür.

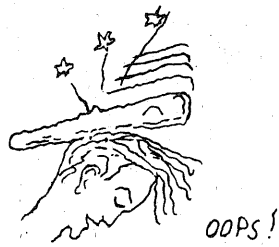
2. Bölüm
DEVALAR, TANRILAR VE YARATICILAR ÜZERİNE

Temel Bilinç ve Yüksek Bilinç

Gördüğümüz gibi bilincin iki düzeyi var: Meydana gelmiş ve gelmemiş ya da oluşmuş ve henüz oluşmamış. Şimdi birlikte bilinçliliğin meydana gelmiş ya da oluşmuş hâli olan bedenimize bakalım ve onun işleyişini inceleyelim.

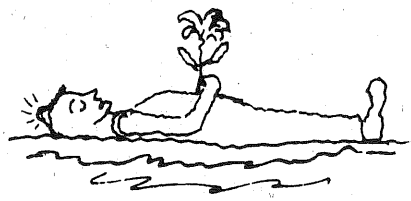
Gecenin bir karanlığında tek başınızda şehrin tehlikeli mahallelerinden birinden geçtiğinizi hayal edin. Bir süre bu mahallede yürüyorsunuz; sonra ansızın başınıza sert bir darbe indirildiğini hissediyor ve bilincinizi yitiriyorsunuz. Başınıza vuran sevimli adam kendine çok yardımcı olacaklarını düşündüğü için bu fiziksel gerçeklikte yararlı olan herşeyi yani cüzdanınızı, kredi kartlarınızı, paranızı alıp kaçıyor. Sizi yolun kenarında yere serilmiş halde bırakıyor. Solunumunuz yavaş ve düzenli. Nabzınız biraz zayıf olsa da kalbiniz atıyor.

Ne oldu? *Siz* bilincinizi kaybettiniz ama bedeniniz

kaybetmedi. Son derece normal bir şekilde işlemeye devam ediyor ve organların işlevlerini sürdürmelerini sağlamak için kendine ait bir tür bilinci kullanıyor gibi görünüyor. Bu bilinçliliği *temel bilinçlilik* olarak adlandıralım.Bu, bedenin "içsel bölümlerinin bilgeliği"dir.

Artık kendinize gelmeye başladınız. Hepimizin bildiği ortak adıyla bilinciniz yerine gelmeye başladı. Büyü[1] olasılıkla ilk hissedeceğiniz şey kafanızdaki şişlik olacak. Ardından cüzdanınızı ve kredi kartlarını arayacaksınız ama ikisini de bulamayacaksınız. Endişelenip polisi arayacaksınız.

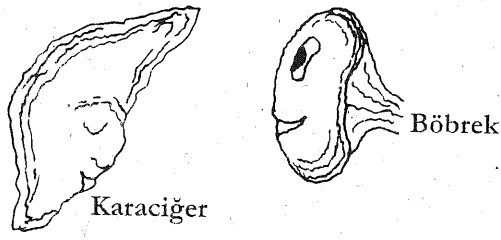
Aşkın Bilinçlilik Durumu

Bu bedeniniz yerde, bilinçsiz bir şekilde yatarkenki durumunuzla tümüyle tezat oluşturuyor. Bedeninizin temel bilinçliliği ne cüzdanınız ne de kredi kartlarınız konusunda endişelenmiyor gibidir. Onlar için bir başka bilinçlilik endişeleniyor. Bedeni ilgilendiren iki tür bilinçlilik varmış gibi görünmektedir. Bunlardan bir tanesi göreceli olarak hafif bir darbeyle (ya da bunun daha acısız bir yolu olan anesteziyle) bedeni kolayca terkeden yüksek bilinçliliktir. Diğeri ise, yüksek bilinçlilik kaybolduktan sonra bile bedeni nasıl yöneteceğini bilen daha temel bilinçlilik.

Tabii ki durum daha da kötü olabilirdi. Başınıza biraz öncesine oranla daha da sert vurulduğunu düşünün. Temel bilinçlilik bedenin işlevlerini sürdürmesi için elinden

geleni yapacak ama durumun kendini aşmaya başladığını farkettiğinde büyük olasılıkla o da bedenden uzaklaşacak ve "kaybolacaktır". Ardından, temel bilinçlilik kendini yavaş yavaş bedenden ayırmaya başladığında ölüm süareci de başlayacaktır. Er ya da geç beden gerçekten ölecek ve her iki bilinç de yitirilecektir.

Başka bir örneği ele alalım: Bilincinizi böbreklerinize yönlendirebildiğinizi ve küçük bir böbrek hücresiyle konuştuğunuzu düşünün. Böbrek hücresine "Burada ne yaptığını söyler misin lütfen?"diye soracağız. Basit, küçük böbrek hücresi büyük olasılıkla mırıldanarak şunları söyleyecek: "Bakın efendim, ben yalnızca burada çalışıyorum. Neden patrona sormuyorsunuz?" Bunun üzerine böbreğin kendisine yani patrona gideceğiz. O, bütün böbrek hücrelerinin bilincinin toplamıdır. Böbrek size bir çırpıda beden için yaptığı bir sürü yararlı şeyi sayıp dökecektir. Size kanı nasıl zararlı maddelerden arındırdığını ve kanı oluşturan maddeler arasında nasıl bir denge sağladını anlatacaktır. Hatta, birazcık propaganda yapmaktan çekinmeyerek eğer kendisi olmazsa bedenin uzun süre yaşayamayacağını söyleyecektir. Böbreğin yaptığı işten çok etkilenip ona teşekkür edip bu kez karaciğerimize yöneleceğiz. Burada da aynı şeyle

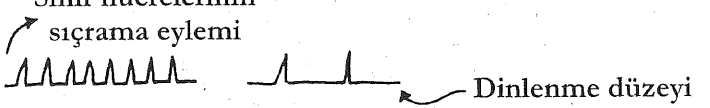
karşılaşacağız: Hücreler göreceli olarak bilgisizken, hücrelerin bilininin toplamı olan karaciğer akıllı bir varlık ve kendi alanında tam bir uzman olarak karşımıza

çıkacaktır. Zaten böyle olması da daha iyidir. Eğer organlarımız yaptıkları işte uzman olmasalardı o zaman ne yaptıklarını da bilemezlerdi.

Şimdi, eğer kemiklerimizin, derimizin, kanımızın vs. bilinçlilikleri de dahil olmak üzere organlarımızın tamamının bilinçliliklerini bir araya toplarsak o zaman bedenimizdeki bütün hücrelerin bilinçlerinin toplamından oluşan son derece akıllı bir varlıkla karşı karşıya kalırız. Bu, bilincimizi yitirdiğimizde, uyurken ya da uyanıkken bedenimizin işlemesini sağlayan temel bilinçliliktir.

Peki ama, o halde kaybolan cüzdan, telefon faturaları ya da gelir vergisi konusunda endişelenen yüksek bilinçlilik ne? Bu, bedenimize yerleşen ve bu fiziksel gerçekliği deneyimlemek için onu araç olarak kullanan bir varlıktır. Duyusal mekanizmalarımızı dış dünyaya taşımak için bedenimizi kullanmaktadır.

Duyularımız bize, bildiğimiz gibi, bizi çevremiz hakkında bilgilendirecek izlenimler kazandırmaktadır. Duyularımız bir tür mork alfabesi aracılığıyla beynimize-zihnimize fiziksel çevremizi tanımlamaktadırlar. Sinir hücrelerinin eylemi, bu hücrelerin hareketsizlik/dinlenme durumunu ifade eden yatay bir çizgi üzerindeki sıçramalarla ifade edilebilir. Sinir hücresi uyarıldığında elektriksel bir titreşim ya da sıçrama yaratır. Sıçramaların fazlalığı uyarıcının yoğunluğunun göstergesidir. Sinir hücrelerinin bu eylem ve dinlenme durumları gerçekliğin titreşimli doğasını ortaya serer.

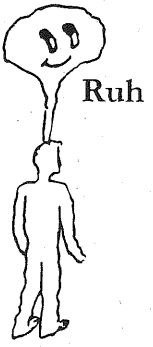

Bu sinyalleri alan beyin/zihin, onları cüzdan, telefon faturası gibi bir gerçeklik resmi olarak yorumlar. Tabii aynı zamanda sevimli yüzler, çiçekler, manzara ve diğer herşey,

tüm çevremiz olarak da...

Özetlersek, iki varlıktan meydana geldiğimizi söyleyebiliriz. Bunlardan bir tanesi, beden ve onun hakkında herşeyi bilen anlamına gelen bedenintemel bilinçliliğidir. Diğeri ise, bedene yerleşip onu kendi yararına kullanan yüksek bilinç. İkincisi daha zeki bir bilinçliliktir; bir tür "gözlemleyici" rolü üstlenmiştir. Zihnimiz de dahil olmak üzere duyusal deneyimlerimizi yorumlar ve bize bir birey olarak *kendimizin bilincinde olma* yetisi kazandırır. Bunu geçici olarak *ruh* diye adlandıralım.

Ruh, herşey gibi evrimleşmeye/tekamül etmeye devam eder. Ruh gibi soyut bir kavramın evrimleşmesinden bahsetmek size saçma gelebilir ama kendi düzeyinde ruh, kesinlikle soyut bir şey değildir. Kendi gerçekliğinde, oldukça kavranabilir, elle tutulabilir, somut bir şeydir. Bildiğimiz kadarıyla duygusal, içgüdüsel ve zihinsel yetilerimizin tamamını kendinde barındıran ruh, *deneyimleyendir*. Fiziksel dünyayı bedenimiz aracılığıyla deneyimler; fiziksel dünyayla bedenimiz aracılığıyla iletişime geçer. Bu, ruhun. Fiziksel bir beden olmadan işleyemeyeceği anlamına gelmez. Bir bedene sahip olmadan da gayet iyi bir şekilde işleyebilir. O kendi başının çaresine bakabilen bir varlıktır.

Öğrenme sürecinden elde edilen bilgiler geçici olarak ruhta depolanır. Bu bilgiler uygun bir şekilde işlenip öz hâle getirildikten sonra, ruhun daha üst bir yanı olan ve Üst Ben olarak adlandırabileceğimiz "patron"a yollanırlar. Bu daha da soyut bir varlıktır ama eğer herhangi bir kimse onunla kendi gerçekliğinde bağlantıya geçerse onun son derece somut olduğunu görür. Üst Ben'in de üzerinde Mutlak Ben vardır ve o da fiziksel bedenden gelen bilgilerle ilgilenmektedir. Fakat şu an ondan bahsetmek fıkranın sonunu baştan anlatmak gibi olur.

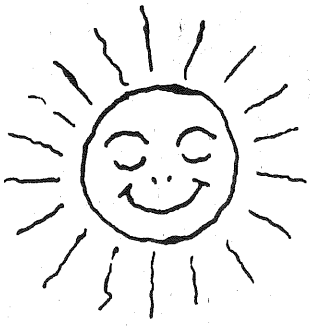
Devalar

İki tür bilinçlilik ilkesini başka sistemlere de uygulayabiliriz. Örneğin gezegenimizi katı maddelerden, organik maddelerden, sudan ve bunun gibi şeylerden meydana gelen büyük bir beden olarak düşünün. Onu oluşturan atomların bilinçlerinin toplamı gezegenimizin temel bilinçliliğini oluşturmaktadır.

Bu durumda, bu büyük bedeni, tıpkı ruhumuzun bizim bedenimizi işgal etmesi gibi işgal eden bir şey olmalı. Bu gezegenin gözlemleyicisi olan, yüksek bilinçliliği yani bir

ruhu var; hem de kocaman. Bu kocaman varlık (büyük olması gerek aksi taktirde bu kadar büyük bir bedene ihtiyaç duymazdı) gezegenimizin tanrısı ya da ruhu tarafından her tür görev ya da amaç için kullanılabilir. Biz insanlar da bu büyük varlığın birer parçasıyız. Biz insanlar, havyanlar ve bedene sahip olmayan her tür varlık onun bilinçliliği içindeyiz.

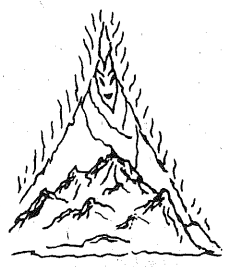

Şimdi güneş sistemimizi düşünün. Güneş, sıcak gazlardan oluşan kocaman bir kütle. Kendi sistemi içindeki gezegenlerin kütlelerinin toplamından defalarca daha büyük. Doğal olarak büyük bir bilinçliliğe sahip. Onun temel bilinçliliği, tıpkı bedenimizin bütün organlarımızın temel bilinçliliğine sahip olması gibi, bütün gezegenlerin temel bilinçliliklerini içermektedir. Bu büyük beden de aynı şekilde, onu geçici bir yoğunlaşma ya da bir tür garaj olarak kullanan yüksek bir bilinçlilik tarafından işgal edilmiş durumdadır. Bu yüksek bilinçlilik gezegensel tanrıların tamamını içermekte ve tümünü görevlendirmektedir.

Herhangi bir oluşumun temel bilinçliliğini tanımlamak için kullanılan isim *deva*dır. Bu kısa kelime, biçim almış *tanrı* anlamına gelmektedir. Örneğin bir ağacın, dağın, bir şişe zencefilli gazozun devaları vardır. Bazen bu varlıklar, görüş güçlerini geliştirmiş kişiler için görünür hâl alırlar.

Zencefilli Gazoz Devalar

Dağın Devası

Bir hava ya da su kütlesi pek çok molekül içerir. Bu moleküllerin toplamı bir deva, bir varlıktır. Yani denizin, rüzgarın ayrı ayrı devaları vardır. Tıpkı dağın devası gibi onlar da kendilerini oluşturan maddelerin bilinçliliklerinin tohlamından oluşurlar. İşin komik yanı bu devalarla konuşabiliyor olmanızdır. Onlara "Bayan...." Diye hitap etmelisiniz çünkü Yaratılış'ın bütün devaları dişidir. Örneğin, "Bayan Hava Devası, benim için bir iyilik yapıp denize doğru çekilebilir misiniz?" dersiniz. Onunla anlaşır ve böylece yaşadığınız bölgede bir kar fırtınası olmasını engelleyebilirsiniz.

Ya da karıncaları ele alın. Karıncalar son derce akıllı, organize bir toplulukturlar ama sinir sistemlerini incelerseniz son derece basit olduklarını görürsünüz. Topu topu altı yedi sinir düğümüne sahiptirler. Peki ama nasıl olur da böylesine zekice davranabilirler? Görüldüğü gibi tek bir karınca o kadar akıllı değildir ama milyonlarca karıncanın zekalarının toplamı olan, karınca kolonisinin oluşturduğu büyük zeka, altı ayaklı devasa karınca devasından, bedenini (küçük karıncaları) en çok sevdiğiniz kurabiye kabından çekmesini rica edebilirsiniz. Onunla anlaşmak için ödemeniz gereken şey, bu tür alışverişlerde geçerli tek akçe olan sevgidir. Yalnızca karınca devasına, evrimine katkıda bulunacak bir miktar sevgi yollamanız

yeterlidir. Karınca devaları bile, evrimleşmek ve sonunda Yaratıcı'yı anlamak için sevgiye ihtiyaç duyarlar.

Bizim fiziksel bedenimiz de bir devaya sahiptir. Bu deva zaman zaman *alt ben* olarak adlandırılan, üzerinde konuşmakta olduğumuz temel bilinçliliktir. Zaman zaman, örneğin intihar vakalarında olduğu fibi alt ben ile üst ben arasında çatışmalar yaşanır. Üst ben'in duygusal ve olasılıkla da mantıklı yanı, "Bu kadarı yeterli. Artık ölmek istiyorum", der. (Bu söz genellikle bir yanılgı eseri olarak, "herşey bitecek" mantığıyla söylenir ki, bu doğru değildir. Bilinçlilik beden olmadan bile varlığını sürdürmektedir. Hatta bu durumda duygusal sorunlar daha da güçlü bir hâl almaktadırlar.) Üst beni herşeyi bitirmeye karar vermiş olan insan bir köprünün üzerine çıkar ve kendini sulara atar. Tam bu anda alt ben ya da deva devreye girer. Duygusal ve mantıklı ben batmaya çalışırken beden hava almaya, yüzmeye, sudan çıkmaya çalışır. Eğer insan yeterince bilgece davranamıyorsa boğulur ya da en azından iliklerine kadar ıslanmış bir şekilde kurtulur.

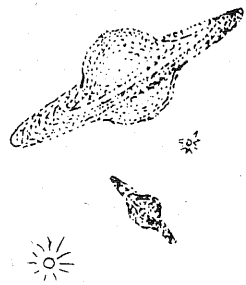

Yeniden büyük resime dönelim. Tüm güneş sistemini yöneten, güneşin yüksek bilinçliliği, tanrısı, güneş devası

var. 100 milyar civarında yıldız (güneş) içeren bir yıldız topluluğunu galaksi olarak adlandırıyoruz. Bu gerçekten de büyük bir varlıktır ve onun da tabii ki bur devası vardır. Bu deva tüm galaksinin işleyişini yöneten bir gözlemleyicidir ki, hakkını vermek gerekirse bu da kolay bir iş değildir.

Devalar bölgesel varlıklardır ve hemen hemen kütleleri kadar bir alana hükmederler. Bu durum, kendi bölgelerini kıskanç bir şekilde sahiplenen ve bölgelerini kendi bedenlerinin bir uzantısı olarak kabul eden hayvanların durumuna benzer. Devalarınki de işte böyle bir bölgecilik anlayışıdır. Onların bölgesine yaklaştığınız anda ortaya çıkar ve bazen pek de dostça olmayan bir ifadeyle niyetinizi sorarlar. Gelin bir galaksinin devasıyla karşılaşmanın nasıl bir şey olduğunu görelim.

Bilincinizi, güneş sistemimizi kaplayacak kadar genişlettiğinizi varsayalım. Bunu başardıktan sonra kendinizi pekçok yıldızı içinize alacak kadar genişlettiğinizi düşünün. Ardından tüm galaksiyi içinize alıyorsunuz. Bunu düzgün bir şekilde yapabilmek için bedeninizi boşluk olarak yıldızları da bedeninizin içindeki iğne ucu kadar küçük varlıklar olarak hayal etmelisiniz. Bedeninizin içindeki herhangi bir yıldızın üzerine odaklanıp onu hissedebilir, inceleyebilir ya da ona sevgi gönderebilirsiniz. (Sevilecek bir sürü yıldız var.)

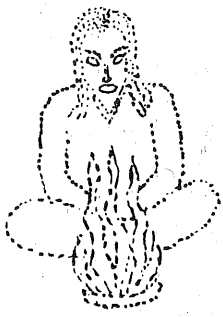
Şimdi bilincinizibir galaksinin boyutlarında genişlettiniz; gerçekte *siz* galaksisiniz. Bedeninizi kıpırdatın. Bu, tüm galaksiye yayılacak bir kıpırtı, bir titresim yaratır. (Bu durum tıpkı örümcek ağına yakalanmış bir sineğin durumuna benzer. Ağda meydana gelen titreşimler örümceğe akşam yemeğini haber verirler.) Hoop diye karşınıza galaksinin devası çıkar ve endişeli bir şekilde şöyle bir şeyler söyler: "Ne istiyorsun?" ya da "Sen kimsin?"

Ona rahatsızlık verdiğiniz için özür diler ve yalnızca oradan geçmekte olan bir yolcu olduğunuzu, herhangi bir zarar verme amacınızın bulunmadığını söylersiniz.

Deva, "Pekala o zaman", der. "Küçük gezegeninizde bu aralar neler oluyor?"

"Sanırım, bu aralar havalar pek iyi değil", dersiniz. (İnsan havadan bahsederek kolay kolay hata yapmaz.)

Böylece deva rahatlar ve daha dostça davranmaya başlar. Küçük bir ateş yakıp bir şeyler mırıldanarak, ufak bir hoşgeldin töreni (buna *fuja* diyorlar) yapar.

Galaksinin Devası

Ardından, "Benim için çalışmak ister misin?" diye sorar.

Nazik bir şekilde, "Çok isterdim ama şu an tatildeyim ve biraz daha çevreyi dolaşmak istiyorum", diye yanıt

verirsiniz.

"Tamam. Bir gün işe ihtiyacın olursa beni ara. Senin için bir iş ayarlayabilirim."

Devaya içten bir şekilde teşekkür edip önünde eğilir ve yeniden boşluğa karışmadan önce size verdiği telefon numarasını ve adresi unutmamaya çalışırsınız.

Bay ve Bayan Yaratıcı Ve Bir Evrenin Yaratılışı

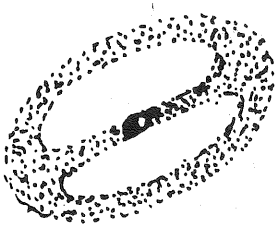
Evrenimizi yaratan bütün galaksileri dolaştıktan sonra en sonunda evren olarak adlandırılan varlığa ulaşırsınız. Evrende varolan herşeyi içerdiği için ciddi bir dikkati hakketmektedir.

Evrenin patronu, yani Yaratıcı, evrenleri yaratmakla meşguldür; bu O'nun uzmanlık alanıdır. Bu son derece akıl almaz görünse de, O'nun bir evreni nasıl yarattığını size anlatmaya çalışacağız. O (biz) yaratılmadan önce neler olduğunu kim tam olarak anlatabilir ki? Ancak, nerede, ne zaman bir şey olmuş olsa bunun hologramın yani Evrensel Zihinin içine kayıt edildiğini unutmayın. Herbirimiz, evrenin yapısı ve kaynağı ile ilgili tüm bilgileri içeren bu hologramın küçük birer parçasıyız. Yapmamız gereken tek şey bilincimizde yapılanmış olan bu bilgiyi açığa çıkarmak.

Şimdi sizlere evrenimizin yaratılış sürecini açıklamaya çalışalım. Sonsuz karanlık boşluğun bir parçası dalgalanmaya başlar ve kişilik kazanır: Yaratılmamış, açığa çıkmamış şekilde çok uzun bir süredir boşluğun içinde oturan Yaratıcımız sonunda evrimleşmek için hareket etmeye, varolmaya karar verir.

Bir sürü lüzumsuz resmi muammele ve zorluğun ardından inşaa iznini koparır ve kendi evrenini

yaratabileceği bir parça boşluk alır. Yaratıcı, boşluğun bir parçasını altın rengi ışıktan bir yumurta şeklinde bir araya getirir. Daha sonra bir kenara oturup kendi evrenini ya da kendi yaratılmış bedeni olacak şeyi tasarlamaya başlar. Kendi yeni bedeninin gelişimini tasarlamakta ve kendi gelişimi için en uygun doğa yasalarını seçmektedir.

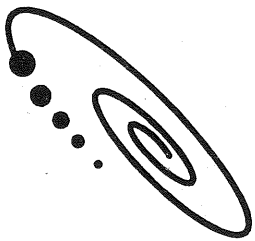

Yaratıcılar büyük varlıklar, büyük bilinçliliklerdir ve üç biçimde görünürler: (1) Yaratılmamış, ortaya çıkmamış biçimde güçlü bir ışık kaynağı olarak; (2) yaratılmış, ortaya çıkmış, açılmış biçimde eyleme geçmiş fiziksel evren olarak; (3) ve bazen de insana benzer biçimde. Son biçimlerini genel olarak elverişli olduğu için, insanlarla iletişime geçmekte kullanırlar. Bir yaratıcı ayrıca kendini aynı anda üç biçimde de gösterebilir.

Bazılarımız yaratıcımızdan "erkek" olarak bahsettiğimiz için rahatsız olmuş olabilirsiniz. Aslında yaratıcımız dişi ya da eril değildir aynı anda hem dişi hem de eril olan bir bir varlıktır, her iki kutbu da içerir. Yalnızca bilincin daha alt düzeylerinde dişi ve erkek diye bir ayrım vardır.

Bay ve Bayan Yaratıcı, Yaratıcı'nın iki yanıdırlar. Evrim sürecini etkin hâle getirmek için önce birbirlerinden ayrılmaları ve kozmik yumurtanın iki karşı ucuna hareket etmeleri gerekmektedir.Yaradılışın dinamikleri negatif ve pozitif kutupların karşılıklı ilişkisine dayanmaktadır. Bir kez ayrıldıklarında, yeniden birleşme arzusu içinde olurlar

3. Bölüm
EVRENİN ÖTESİ

Kozmos

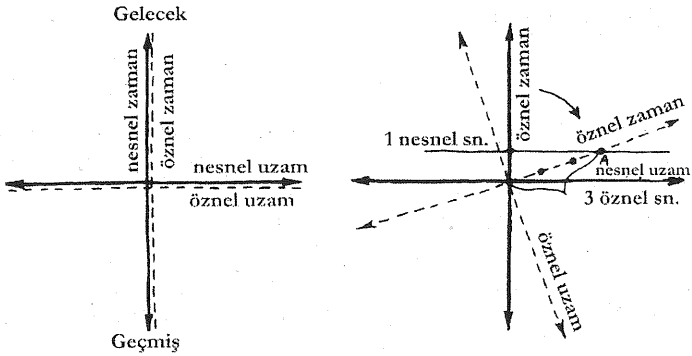

Evrenin yapısını görüp onun nasıl işlediğini anladıktan sonra şu soruyu sorarsınız: "Peki ya evrenin ötesinde ne var?" Hemen o an boşlukta tıpkı bir nokta gibi herhangi bir engellemeyle karşı karşıya kalmadan sınırsız bir hızla hareket ettiğiniz duygusuna -ki bu sizin bilincinizdir- kapılırsınız. Aslında hareket eden siz değilsinizdir; bilinciniz ve duygularınızla tüm boşluğu doldurursunuz. İnsan bilinci için hiçbir sınır yoktur. Bütün evreni kaplayacak kadar genişleyip Yaratıcı ile konuşabilir. Herbiri de birer tanrı olan bütün varlıklarla konuşabilirsiniz; sonsuzluğa seyahat etmenizi sağlayan diplomatik bir vizeye sahipsiniz.

Bilincinizi daha fazla genişlettikçe hızınızın da daha çok arttığını hissedersiniz. Her yöne ya da tek yöne doğru sonsuz bir hızla yayılabilirsiniz. Sonsuz hızlarda mesafeler arasında hiçbir fark yoktur: Herhangi bir zaman kavramına bağlı olmadan herhangi bir yerde ve aynı anda her yerde olabilirsiniz. Zamanı algılayışımız aşkın bilinç durumunda tümüyle değişir ve öznel zaman olarak adlandırılan zamanı algılayış biçimimiz daha uzun bir süreden oluşur ve bilincimiz yayıldıkça o da sonsuzluğa ulaşır. Bu ilkeyi

biraz daha yakından inceleyelim:

İki tür zaman vardır: ilki, uygun bir şekilde düzenli aralıklara bölünmüş alışıldık saat zamanı yani *nesnel zaman*, ikincisi ise daha esnek, bilincimizin durumuna göre sıkıştırılıp esnetilebilen *öznel zaman*'dır. Örneğin rüya gibi aşkın bir bilinçlilik durumunda inanılmaz derecede fazla olayı birkaç dakika içinde yaşayabileceğimizi biliyoruz. Zaman esniyor gibi görünmektedir ve her nesnel saniye için kişinin belki de yüz öznel saniyesi vardır.

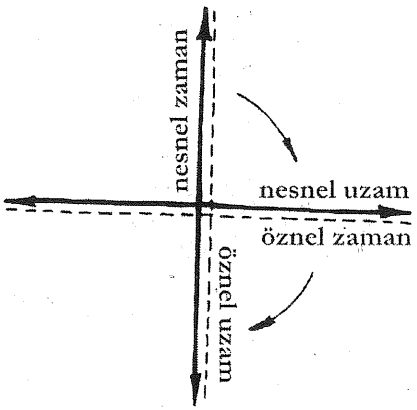

Birbirini dik açılarda kesen iki çizgi çizelim. Dikey çizgi nesnel zamanı, yatay çizgi nesnel uzamı (uzayı ya da mekanı) ifade etsin. Bunların üzerine, öznel zaman-uzamı ifade eden iki noktalı çizgi çizelim (soldaki çizim). Normal şartlar altında bu dört çizgi, şekilde görüldüğü gibi üst üstedirler. Aşkın bilinç durumlarında ise öznel zaman-uzam, nesnel zaman uzamdan ayrılır.

Nesnel zaman ekseninin üzerinde bir saniyeyi işaretleyelim ve bu noktadan uzam eksenine paralel bir çizgi çizelim. Şimdi, öznel zaman eksenini A noktasıyla

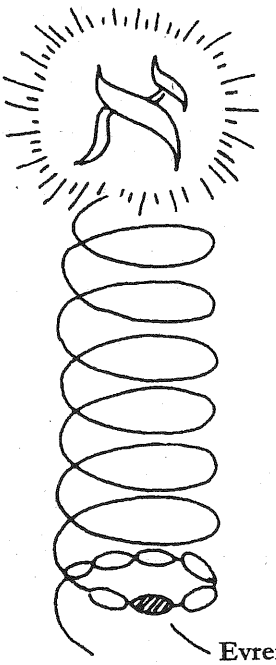
kesişinceye dek döndürelim (sağ taraftaki şekil). Kesişim noktasına kadar olan uzunluk kaç öznel saniyenin bir nesnel saniyeye karşılık geldiğini gösterecektir. Buradan da öznel zamanın, nesnel zamandan sapma açısı büyüdükçe daha da uzadığını görüyoruz. Yukarıdaki çizimde ifade edilen durumda bir nesnel saniyeye karşılık gelen üç öznel saniye elde ettik yani bir saniyeyi üç saniye olarak yaşamış olduk.

Şimdi öyle bir durum hayal edin ki öznel zaman ekseni nesnel zaman ekseninden iyice uzaklaşıp nesnel uzam ekseninin üzerine otursun. Bu durum, öznel zamanın nesnel uzamın tamamını kapladığı anlamına gelir; bu durumda da herhangi bir yere gitmek için zamana ihtiyaç yoktur. İşte bilincimiz genişlediğinde olan şey budur: Sonsuz bir hızla tüm evreni doldurur ve aynı anda heryerde oluruz.

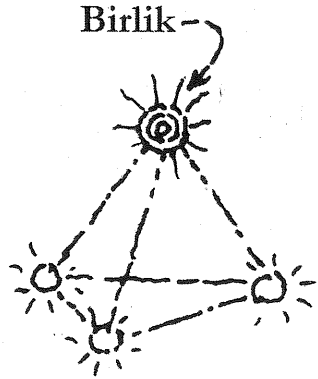
İşte, şimdi sonsuz bir hızla karanlık boşlukta hareket ediyorsunuz. Şu an artık uzaktan fosforlu bir kavun gibi görünen evrenimizi geride bırakıyorsunuz. Yukarıya bakıyorsunuz. Şaşkınlık içinde yukarıda bir sürü evrenin olduğunu görüyorsunuz! Bir arada yukarıya doğru

yükselen bir sarmal (heliks) oluşturmuşlar ve bu sarmalın üzerinde herbirinde yedi evren bulunan yedi çember olduğunu yani toplam kırkdokuz evren bulunduğunu farkediyorsunuz. Her bir evren bir Yaratıcı'nın bedenini oluşturuyor.

Tanrı bizim anlayamayacağımız kadar karmaşık bir varlık; bu nedenle bizim hatırımıza kendini bizim gözümüze üçlü bir yapıda, kendini bir tetrahedrona dönüştürerek gösteriyor. (Tetrahedron dört adet üçgen yüzeyden meydana gelen bir piramittir ve evrendeki en basit, en temel, en dayanıklı üç boyutlu yapıdır.) Bu nedenle birçok dinde üçleme vardır: Hıristiyanlıkta, Baba,

Oğul ve Kutsal Ruh; Hinduizm'de Brahma, Şiva ve Vişnu. Fakat bizim için en kolayı bir seferinde onun yalnızca bir yönüyle ilgilenmektir. Bu tür bir üçlünün her bir parçası, bizim gibi daha küçük bilinç düzeyinden bir varlıkla karşılaştığında, bağımsız, kendine özgü bir biçimde işler.

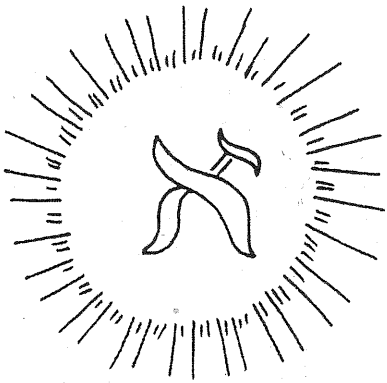

Üçlük

O halde, kırkdokuz evrenden oluşan bir sarmala bakmaktasınız. Ebatları unutmalı kendi ölçü sistemlerinizi değiştirmelisiniz. Bir benzin istasyonuna gittiğinizi ve kendinizi bir hava pompsıyla, benzin istasyonu ebadında, ardından bir kıta, ardından da gezegen ebadında şişirdiğinizi hayal edin. Sonunda bedeninizin ebadı bu sarmalın üzerindeki bir evren, yani boşluktaki küçücük bir nokta kadar olacaktır. Nesneleri evren ebadında ölçmeye alışmalısınız aksi taktirde kendinizi bulunduğunuz mekana adapte edemez ve görüş açınızı yitirirsiniz.

Kırkdokuz evrenden meydana gelen sarmalın üzerinde sanki size mavimsi neon tüplerden yapılmış gibi görünen fosforlu, üç boyutlu bir form görüyorsunuz. Buradan çevreye inanılmaz bir enerji yayılmaktadır. Birden bire çok şaşırıyorsunuz çünkü bunun, İbrani alfabesinin ilk harfi olan Elif harfi olduğunu farkediyor ve bunun ne anlama

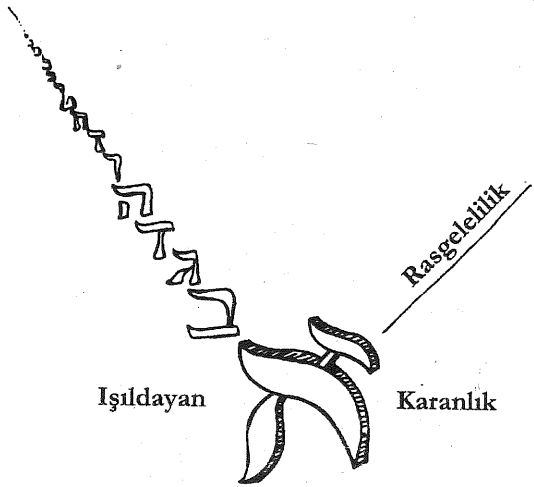
geldiğini soruyorsunuz. Adeta bu seyahat boyunca görünmeyen birirsi size rehberlik yapıyormuş gibi yanıt hemen geliyor: Elif harfinin şeklinin Musevilerle ya da İbranice ile hiçbir ilgisi yoktur. Bu yalnızca bu düzeyde etken halde olan dört yaratıcı enerji tarafından meydana getirilen üç boyutlu soyut bir şekildir. Farklı titreşim düzeylerindeki (frekanstaki) bu dört enerji karşılıklı olarak etkileşime geçtiklerinde, dört köşeli bir şekil oluştururlar ki bu şekil eski ibrani ermişleri tarafından görülüp doğrudan doğruya alfabelerinin ilk harfi olarak belirlenmiştir. İbrani alfabesindeki diğer dört köşeli harfler de bu dört enerjinin etkileşimini göstermektedirler. Daha sonradan da göreceğimiz gibi, uzayda başka harfler ve semboller de bulunmaktadır. Bunlar insan bilincinin birer parçasıdırlar ve bu nedenle de insanlığın arketip sembolleri haline gelmişlerdir.

Bu düzeyde seslerin gücünün anlamını ve kendi çevrelerindeki boşluğu nasıl etkilediklerini anlıyorsunuz. Harfler, sayılar ve sesler birbirlerine karşılık gelirler.

Herbirinin de Yaratılış üzerinde belli etkileri vardır ve bunlardan herhangi biriyle yaratabilirsiniz.

(*A* ya da *ah* olarak seslendirilen) elif, evrendeki en temel sestir. Akciğerlerimizden engellenmeden çıkar. Bu şekilde seslendirilen başka hiçbir ses yoktur. Elif tüm yapıyı ifade eder; bu nedenle de Herşey'dir. Kendilerine karşılık gelen sayılarla ifade edildiğinde Herşey, 50'dir. Başka kelimelerle ifade edersek, Elif 49 Yaratıcı'nın tamamını ya da bilinçlilik kümülatif olduğu için Yaratıcılar'ın bilinçlerinin toplamını içerir. (49 artı Elif'in kendisi 50 eder.)

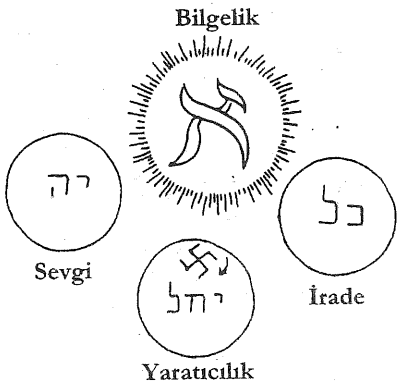
Elif

Elif'in ön kısmı fosforlu, arka kısmı ise karanlıktır. Bu bize iki kutbun varlığını gösterir. Parlak taraftan İbrani harflerinin birbiriyle etkileşim halinde olan yirmiiki tanesi, tam olarak ibrani alfabesindeki sıralarında, boşlukta

uçuşarak bir tür akış şeklinde yayılırlar; karanlık tarafta ise yirmiiki harf karışık şekildedir. Bu duruma şaşırıp bunun ne anlama geldiğini merak edersiniz. Açıklama gelir:

İçiçe geçmiş bu örgü ya da harfler, Elif'ten yayılan enerjiyi fiziksel düzeye indiren dönüştürücülerdir. Bu düzeyde iyi ve kötü, (harflerin doğru sıralanışıyla ifade edilen) kanunun anlaşılması ve (harflerin karmaşık sıralanışıyla ifade edilen) kanunun gözardı edilmesi ya da kaos olarak varolurlar. Peki ama *kanun* nedir? Yanıt, yapının tamamını gördüğümüzde kendiliğinden gelecektir.

Elif, üç kavramsal odak noktası ya da bir üçlü oluşturacak şekilde bölünür. Bu üçü bir dizi İbrani harfi olarak görünür: יה, כל, יחל . Merkezdeki יה harfi Sevgi'ye, כל harfi İrade'ye, יחל harfi Yaradılış'a karşılık gelir. Bunlar Bilgelik'e karşılık gelen Elif'in üç şakrası ya da enerji merkezidirler.

Herbir merkez, kendi özel enerji niteliğini yansıtan farklı bir renk saçar: Sevgi için altın rengi, İrade için mavi ve Yaratılış için kırmızı. Elif ise, bu üçünün karışımı olan parlak beyaz bir ışık saçmaktadır. Bu dört renk ya da titreşim bir arada, İbrani harflerinin içiçe geçmiş yapısını

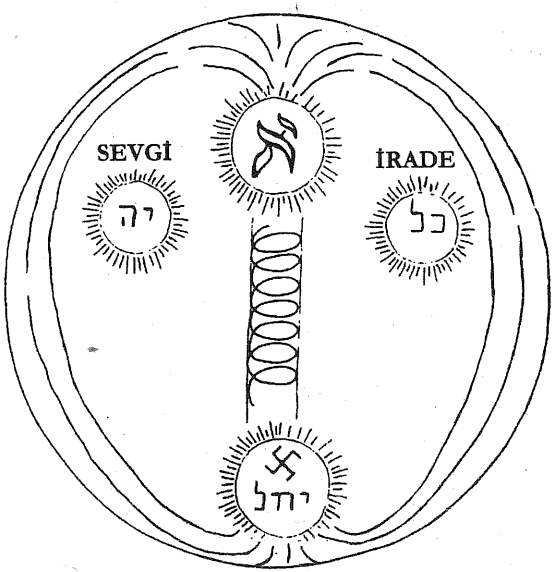
yaratan dört enerjiyi ifade ederler.

Elif'in üç merkezi, bu merkezlerin harflerine karşılık gelen sayılarla da ifade edilebilir çünkü İbrani alfabesindeki her harfin sayısal bir değeri vardır. Başka kelimelerle ifade edersek, bu yapı sayısal bir yapıdır; herbiri bir birimi, bir sayıyı ifade eden devrelerden oluşur. Bu birimlerin ya da harflerin birleşimi, Yaratılış'ın bu aşamasının kanununu hünerli bir şekilde ortaya koyar.

İbranice kelime köklerinin büyük bir çoğunluğu, iki taraftan da yani soldan sağa ya da sağdan sola, karşıt anlamlara gelecek şekilde okunabilir. Buradaki durum da budur. Eğer, İrade merkezini ifade eden כל harfleri sağdan sola, Sevgi merkezine doğru יה okunursa, bu durumda bir arada, כליה yani *soyunu tüketmek, yoketmek* anlamına gelir. Eğer diğer şekilde, yani Sevgi merkezinden İrade merkezine doğru okunurlarsa, bu durumda הילכ yani sözlük karşılığı olarak "yürümeye devam etmek" anlamına gelirler. Başka kelimelerle ifade edersek bu kelimenin genel anlamı, *devam etmek, sürdürmek*'tir. Yani bu anlamda, kozmik yasaya göre, sevgiden iradeye doğru ilerlemek doğru ve güvenilirdir. Bununla birlikte eğer iradeden sevgiye doğru ilerliyorsanız o zaman yokedici bir durumdasınız demektir çünkü herşeyden önce sevmeyi öğrenmeniz gerekir. Bütün sistem sevginin üzerine kuruludur. *Sevgi, kozmik yasadır.*

Yaratma merkezinin harfleri olan חמל, *yoğun bir şekilde ummak, arzulamak* anlamına gelmektedir. Bunlar aynı zamanda *iradenin başlangıcı* anlamına da gelirler. Geriye doğru okunduklarında, לחי olurlar ve *yaşam için* anlamı kazanırlar. Her iki taraftan da okunduklarında ise, bir arada, *yaşamın başlamasını arzulamak* anlamına gelirler. Bu arzu, yaratma merkezinin içindeki, dört boyutlu dönen evreni ifade eden bir svastika[3] ile simgelenen yaratılma süreci ile sonuçlanır. İlginçtir ki, eğer bilincinizi

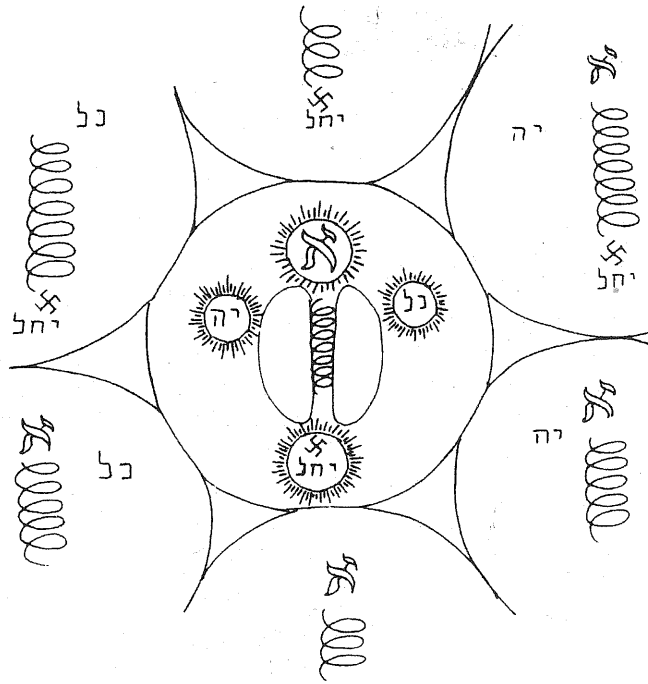
Yaratıcının bilinciyle kaynaşacak kadar genişletirseniz, onun içinde dönüp duran bir svastikanın varolduğunu keşfedersiniz. Başka kelimelerle ifade edersek, svastika hem Yaratıcı hem de Yaradılış için vardır- bunların ikisi birbirlerinden ayırtedilemezler.

Bu yapının ya da oluşumun ayrıntılarını inceleyip anladıktan sonra, onun nerede bittiğini anlamak istersiniz ve oradan ayrıldıktan sonra birden bire hem düz hem de kavisli bölümleri varmış gibi görünen bir duvara gelirsiniz. Bunun nedenini merak edip duvar boyunca hareket ederken bir de farkedersiniz ki devasa bir

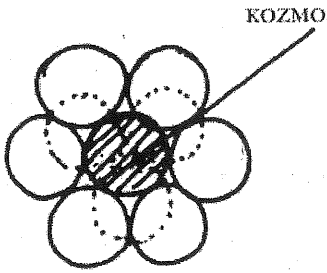
[3] Svastika, geçmiş zamanlardan bu yana insanoğlu tarafından kozmik enerjiyi ifade etmek için kullanılan evrensel bir arketip semboldür.

kürenin içine hapsolmuşsunuz. Bu küreyi kozmos olarak adlandıralım. Şimdi, onun altın rengi fosforlu derisine çarpıncaya kadar yürümeye devam ediyorsunuz. Sonunda büyük bir şaşkınlıkla, kozmosun çevresinin, herbirinde bir Elif ve kırkdokuz evrenin sarmal şekilde sıralandığı ve birbirlerine tıpkı kurbağa yumurtası gibi yapışmış halde olan sayısız kozmosla sarılmış olduğunu görürsünüz.

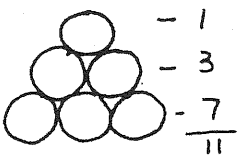
Biyolojide, canlı hücrelerin içinde birbirlerine sıkı sıkıya yapışık oluşumlar ya da yapılar bulunmaktadır. Bo oluşumlarda, merkezdeki hücrenin çevresinde ancak altı hücrenin bulunabilir; yani bunlar, bir düzlemde en fazla yedi hücrenin bulunabileceği son derece sıkı yapılardır. Hücreler birbirlerini sıkıştırırken birbirlerine değen

yüzeyleri düzleşmeye başlar. Bu da, benzetme kullanırsak, kozmosun duvarlarındaki düz ve kavisli yüzeylere benzer.

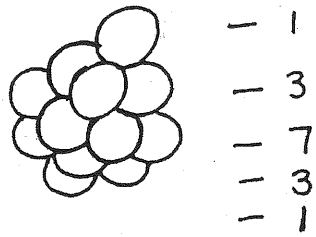

ÜSTTEN GÖRÜNTÜ

Bu yedi kürenin üzerine, bütünün sabit bir şekilde kalmasını sağlayacak, aynı ebatta kaç tane küre konabilir? Yalnızca üç küre için yer vardır. Üç kürenin üzerine ise yalnızca bir küre konabilir. Böylece, herbir katmandaki kürelerin sayısını -1-3-7- ortaya koyan ve tetrahedrona dayanan üç boyutlu bir model yaratılır. Bu tür iki model bir araya geldiğinde tıpkı bir kristal gibi, bir hücre birliği oluşturur.

YANDAN GÖRÜNÜŞ

Fizikte, 1/137, atomların, kristallerin, dağların ya da yapısal olarak varolan herşeyin ebadını belirleyen sağlam yapı ya da oluşum değişmezi olarak bilinir. Kozmik modelle ilişkilendirdiğimizde bu değişmez, evrenin bir

parçasını ya da kesirirni ifade eder. (Daha kesin ifade etmek gerekirse, sağlam yapı değişmezi, elektron ile atom çekirdeği arasında hareket eden ve böylece de elekktronun yörüngesinin büyüklüğünü, dolayısıyla da atomun ebadını belirleyen elektromanyetik etkinin gücünün ölçülmesi için kullanılan bir ölçüdür. Bir maddenin yapısı, onun atomlarının ebadıyla belirlenir.)

Bütün sistem modüler yani ölçüsel sistem üzerine kururludur ve tetrahedron evrenin en temel yapısını oluşturur. Yapısı tetrahedrona dayanan elmas, bilinen en sağlam malzemedir çünkü evrenin birbirine sıkı sıkıya yapışık formlarını meydana getiren en temel yapıyı yansıtır. Aynı zamanda, yogilerin lotüs pozisyununda, bir tetrahedron meydana getirecek şekilde oturduklarında kozmik bilgiyle ve enerjiyle birlikte titreşmelerini sağlayacak bir tür anten haline gelmelerinin nedeni de işte budur.

Evrenin ötesindeki düzeylerde, artık insan bedeni yoktur. Size bilgi iletmek isteyen bir bilinç, kendinin bir bilinç, sizinle iletişime geçebilecek bir şey olduğunu size götermek için karşınıza insan hatlarında -yüz ya da göz olarak- çıkacaktır. Örneğin evrenimizden ayrıldığınızda, karşınızda birden bire çevresi alevlerle kaplı üçgen şeklinde bir bilinçlilik belirecektir.

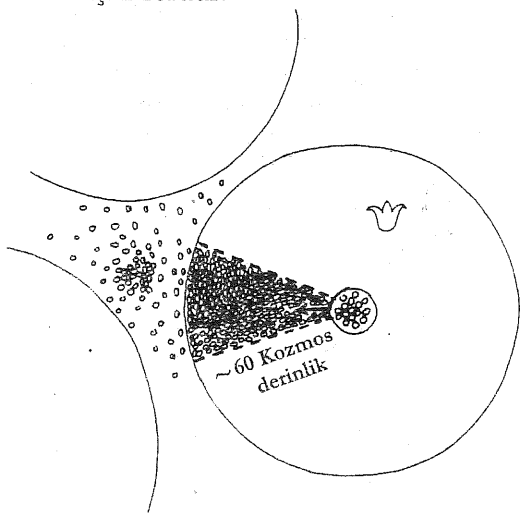
AGNI

Ardından üçgenin içinde bir yüz ortaya çıkacaktır.

Çevresindeki alevler, kozmosun içindeki Elif tarafından yayılan dört alevi ya da enerjiyi ifade etmektedir. Size bu varlığın Agni olduğu ve burada evrenin içindeki boşluğun koruyucusu olarak bulunduğu söylenir. Daha sonradan göreceğimiz gibi, bilinçler arasındaki hiyerarşi birbirinden farklı soyut arketip sembolle ifade edilir.

Süper-kozmos

Kozmosun ötesinde ne var? Biz insanlar daima herşeyin kıyısını ya da sonunu görmek isteriz. Sonsuzlukla başa çıkmak bizim için zordur.

Şimdi bedeniniz bir kozmos büyüklüğünde, yayılmaya devam ediyor ve gördüğünüz tek şey Elifleri ve geri kalan herşeyi içeren birbirlerine sımsıkı yapışmış yapılar - bunlardan yübinlercesi her yana yayılmış!

Sonunda birden bire yüzeyde beliriveriyorsunuz. Tüm yüzey kavisli; bu da size bir kürenin üzerinde olduğunuzu söylüyor. Yaratılışın diğer aşamasında belirdiniz ve içinde sayısız kozmosları barındıran bir varlığa -bir küreye- bakıyorsunuz. Bunu, süper kozmos olarak adlandıralım. Bu yapıyı işleten bilince sesleniyorsunuz. Hemen o anda karşınızda beliriveriyor ve tıpkı bir zambağa benziyor. Bu varlığın bilinci kendi içindeki bütün Eliflerin bilincini kapsıyor. Onunla konuşabilirsiniz. Ona nasıl işlediğini soruyorsunuz. Size, "Yalnızca beni izle", diyor.

Bu kürenin tam ortasında, içinde inanılmaz, meleksi varlıkların yeni kozmosların kabuklarını inşa ettikleri, çapı beş, altı kozmos uzunluğunda boş bir çukur olduğunu görüyorsunuz. B urası bir fabrika, tıpkı bir tür otomobil fabrikası gibi... İleride bu otmobillerin birer sürücüye ihtiyaçları olacak. Tıpkı biyolojik bir hücrede, haberci RNA'nın ortalıkları araştırıp DNA için malzeme topladıktan sonra bu malzemelerin montajını yapıp hücrenin DNA'sını imal etmesi gibi süper kozmosun içinde de altın kozmik kabuklar imal edilmektedir. Bu kabukların bir bilinci yoktur ve işletilmek için bir Yaratıcı tayfasına ihtiyaçları vardır. Bir kabuk hazır hale geldiğinde, yüzeye doğru çıkması için süper kozmosun içine itilir.

Evrime Ne Gerek Var?

İşte artık, içi yaklaşık yarım milyon kadar kozmosla dolu süper kozmosun içindesiniz ve bütün bunların ne anlama geldiğini merak ediyorsunuz.

Tam o an bir habercinin bütün kozmosların içinden geçerek hareket ettiğini görüyorsunuz. Her Elif'in yanında durup şunları söylüyor: "Milyarlarca yıldır burada durup boşluğu işgal ediyorsunuz. Kiranızı ödediniz mi? Yeni kozmosların içinde evrenler yaratmak için Yaratıcılara ihtiyacımız var." Bunun üzerine Elif, kendi gelişimleri üzerinde son derece yoğun bir şekilde çalışmakta olan ve her biri kendi bedenini yansıtıp sarmalın daha üst basamaklarına tırmanan Yaratıcılarına döner.

Bu bizi evrim konusundaki kritik bir soruya ulaştırır: *Niçin?* Geriye doğru gitmekte ya da bulunduğu yerde kalmakta yanlış olan ne vardır? Bu sorunun yanıtı Elif'in evrime ihtiyaç duyması çünkü evrimin, Elif'in kirasını ödemesini sağlayan bir tür geçer akçe olmasıdır. Elif, kendi altındakileri evrimin gerçekleşmesi için teşvik eder, bu sayede de her bir Yaratıcı en azından bir evreni işletebilecek kadar iyi bir bilinç, Yaratıcı'nın kendisi kadar mükemmel bir varlık üretmeye çalışır. Kendi suretinde Kendini yaratmaktadır. Tabi ki evrim kozmos ile son bulmaz. Bilinç, kendini bilebilir hale gelecek şekilde açılırken evrim daha da yüksek aşamalara doğru devam

eder. Bununla birlikte kozmoslar düzeyinde evrimden sorumlu olan Elif'tir.

Evren, bilinçliliğin damıtılmasını sağlayan bir tür makinadır. Bir Yaratıcı, kendi evrenini işletirken, yaptığı şeyin bir bilinç yığınını damıtıp onu kendisiyle eşit düzeye getirmek olduğunu söyleyebiliriz. Bilinçlilik evrime uğrar; ilksel çorbadan ayrılıp yavaş yavaş gelişir ve her an diğerlerinden daha iyi düzeyde bireyleşmiş bir bilinçlilik vardır. Bazı aşamalarda kendini yansıtmaya başlar: "Belki de ben daha büyük bir yapıya aitim ve bütün bu şeylerin nasıl işlediğini anlayabilirim." Ardından şunu farkeder: "Ben Yaratıcı'yı yansıtıyorum." Bu noktada Yaratıcı şunları söyler: "Buraya gel, sana vereceğim bazı küçük işler var." Bütün sistem öyle bir düzenlenmiştir ki, bir bilinçlilik daha fazla öğrendikçe daha fazla sorumluluk kazanır ve uğraşması gereken daha çok iş çıkar çünkü artık daha fazla sorumluluğu ve yetkisi olur.

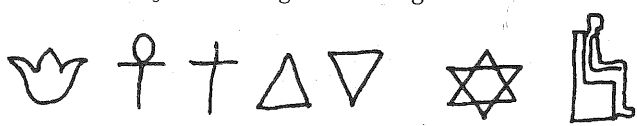
Kozmosun içindeki evren sarmalları, bir bilgi sarmalıdır çünkü Yaratıcılar evrimleşip öğrenirken bir sürü de bilgi üretirler. Bu tür bir sarmalı, bir kozmosun DNA sarmalı olarak düşünebiliriz. Elektronik konusunda bilgisi olanlar bu durumu aynı zamanda, tıpkı DNA'ların diğer hücrelerle iletişime geçmesi gibi diğer kozmoslarla iletişime geçmelerini sağlayan bir tür tümevarım yeteneğine sahip ve özdirençli akım olarak görebilirler. Bir hücrenin DNA'sı kendini kopyalayıp çoğaltırken ikiye bölünür. Kozmos sarmalı da aynı şekilde ikiye bölünür. Herbir Yaratıcı, emlak vergisini kendi ikizini yaratarak öder. Bunun üzerine bu ikizler, Elif tarafından yeni kozmoslar için tayfa olarak gönderilip bu sayede Elif'in kirasının ödenmesini sağlarlar. Elif kira olarak haberciye kırkdokuz Yaratıcı öder.

Elif'in evrimi, süper kozmosun merkezinde başlar. Bilinçliliği geliştikçe yüzeye doğru yükselir. Bizim evrenimiz, super kozmosun yüzeyine doğru olan yolun üçte ikisine ulaşmış bir kozmosun içinde bulunmaktadır.

(Böyle bir pozisyonun, bulunduğumuz kozmosun sarmalının en altında bulunan bir evrende yaşayan bizleri sevindirmesi gerekir.) Bir super kozmos kritik bir boyuta ulaştığında büyümesini durdurur. Merkezdeki fabrikadan üretilip çıkarılan her kozmos için, bir kozmos, super kozmosun yüzeyinden boşluğa çıkar. Olgunlaşmış süper kozmosların çevresinde, tıpkı bir toz bulutu gibi küçük kozmoslar görürüz. Süper kozmostan bir dirsek boyu ötede bir araya getirerek adacıklar oluştururlar ve bu sayede yeni bir super kozmos yaratmaya başlarlar. Bunun sonu yoktur! Bütün yapı ya da oluşum, sürekli olarak büyüyen canlı bir organizmadır. Artık canlı bir organizmanın içinde olduğunuzu farkediyor ve sonunu görmek için onun dışına çıkmak istiyorsunuz.

Varlık Alanına Çıkmış Yaradılış ya da Varolan Herşey

Süper kozmosların dışına doğru hareket ederken kürelerin içinde küreler, onların içinde küreler, onların içinde küreler olduğunu farkediyorsunuz: tamamı yedi katman. Herbiri de karşınızda beliren farklı bir soyut görüntüyle temsil ediliyor ve bu formlar tüm insanlığın arketip sembolleri olmuş durumdalar: süper kozmos için zambak çiçeği, oluşmakta olan bir super kozmos için bir ank (sonsuz yaşamı simgeleyen Mısır haçı), ardından bir haç, üçgen, ters üçgen... Ardından iki üçgen içiçe geçer ve bir yıldız oluştururlar; en sonunda yedinci aşamada ise karşımıza bir insan formu çıkar. Bu, kozmik hiyerarşiyi simgeleyen ilk semboldür. Tıpkı bir Mısır firavununu andırır: Dik arkalıklı bir tahta, elleri kucağında olacak şekilde oturmuş, altın rengi dik bir figür.

Mısırlılar bu tür bir bilinç düzeyine ulaşmış ve -belli bir nedenle- ruhsal hiyerarşi ile uyum içinde olmak, ruhsal enerjiler için bir tür anten görevi gören firavunlarından güç elde etmek amacıyla bu şekli seçmiş olmalılar.

Bu düzeydeki gerçekliği deneyimlemek için, tıpkı bir firavun gibi görünen bilince, "Bedeninin içine girip dışarıya senin gözlerinle bakabilir miyim?" diye soruyorsunuz. İzni

koparıyor ve içeri girdiğinizde, içinin siyah ve beyaz olduğunu görüyorsunuz: gene kutuplaşma! Onun gözlerinden baktığınızda gördüğünüz tek şey bir sürü firavun oluyor. Ne yazık ki sizin anlayamayacağınız bir şekilde kendi düzeyinde iletişimde bulunuyor.

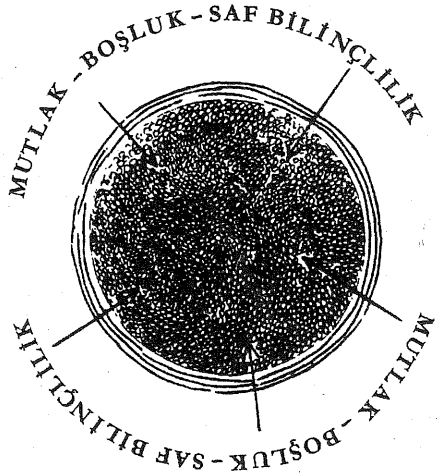
İçiçe kürelerden oluşan yedi aşama, yedi kozmik hiyerarşiyi ifade etmektedir. Her bir aşamayı ifade eden bilinçlilik sayısaldır; yani herbir aşama kendi altındaki aşamaların bilinçlerini içerir.

Herbir süper kozmos, yarım milyon kozmos içerir. Bir sonraki aşama, gelişmekte olan bir süper kozmos daha az kozmos içerir, bir sonraki aşama daha az ve böylece devam eder. Her aşamada gittikçe daha az küre bulunur ama ebatları daha büyüktür. Artık belli bir düzende daha fazla şey ama daha az ayrıntı görüyorsunuz. Varlıklar gittikçe basitleşmeye başlıyorlar; bilgiler sembolik formlar oluşturacak şekilde yoğunlaşıyorlar. Dünyada, düşüncelerimizi karşımızdakilere aktarmak için biraz uzun bir yol olan konuşmayı kullanıyoruz. Daha yüksek düzeylerde ise, tetrahedron gibi bir sembol karşınıza çıktığında hemen o anda açıklamanızın satler süreceği şeyleri anlarsınız. İnsanoğlunun sinir sistemi bunların tümünü ve daha fazlasını algılayabilecek düzeydedir.

Daha büyük yapılara doğru ilerlerken, sonunda gerçekten de bir sona gelirsiniz -inanılmaz derecede büyük, herşeyi içeren, karanlık boşlukta yumuşak bir ışıkla parlayan mavi fosforlu bir küre... Bu, *Varlık Alanına Çıkmış Yaradılış*'tır. Fiziksel ya da fiziksel olmayan her tür form onun içinde yeralmaktadır. Yaradılmış herşey buradadır: milyonlarca, milyarlarca Yaratıcı'nın ve evrenin tümü, kozmoslar, süper kozmoslar, insanlar ve diğer bütün varlıklar... Bu devasa küre bboşlukta yüzmektedir ve gerçekten de ona yapabileceğiniz hiçbirşey yoktur. Onu vergilendiremez, ondan para kazanamazsınız. O yalnızca, orada öylece durur.

Varlık Alanına Çıkmış Yaradılış titreşen herşeydèn yapılmıştır. Bu boşluğun ötesinde, içinde titreşmeyen, içindeki herşeyi potansiyel halde barındıran Mutlak ya da saf bilinçlilik vardır. Mutlak titreşmeye başladığı anda, Yaradılış olarak varlık alanına çıkar. Temel olarak bunların ikisi de bir ve aynıdırlar.

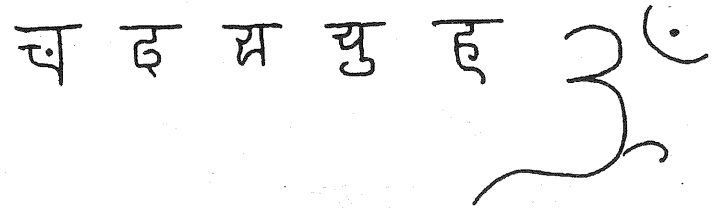
Varlık Alanına Çıkmış Yaradılış küresinin içinde, iletişim hemen o anda meydana gelir. Yaptığınız herşey tüm varoluş tarafından anında bilinir çünkü burası bir hologram, son derece içiçe geçmiş bir yapıdır ve bu yapıyı oluşturan bütün parçalar diğer parçalatla kopmaz bir bağlantı içindedir. Bu, karma yasasının ya da her etkiye karşılık bir tepkinin olduğunu söyleyen ilkenin temelidir. Varlık Alanına Çıkmış Yaradılış'ın tamamı düşüncelerimizden ve eylemlerimizden etkilenmekte ve tepki vermektedir.

VARLIK ALANINA ÇIKMIŞ YARADILIŞ

Varlık Alanına Çıkmış Yaradılış sürekli olarak

gelişmekte ve büyümektedir. Bu, her atomu, herbir parçası boşluk ya da saf bilinçlilikle dolu canlı bir organizmadır. Ona daha da yaklaştığınızda, tüm yüzeyinin tıpkı dönen disklere benzeyen bir takım şekillerle kaplı olduğunu görürsünüz. Ardından bunların sanskrit harflerine karşılık geldiklerini görürsünüz. Yüzeyi kaplayan bu dönen disklerden ya da harflerden, herbirinde elliiki tane olan üç tabaka bulunur. Üstteki düz çizgiler dönerken, tıpkı dönen birer diski andırırlar. Tıpkı İbrani harfleri gibi bu kozmik şekiller de genişletilmiş bilinç durumlarında insanlar tarafından görülmüş ve sanskrit alfabesine dahil edilmişlerdir. En dıştaki dördüncü tabaka OM'u simgeleyen şekillerden yapılmıştır.

Peki, bu dönen şekillerin anlamı nedir? Küre genişlerken, harflerden oluşan bu dört tabaka aracılığıyla akarak yüzeyinin boşluğa doğru gittikçe daha da uzadığını anlamanız sağlanıyor. Harflerden oluşan bu tabakaların görevi boşluğu düzenlemek, tıpkı bir tür flüt gibi onu titreştirmek, Yaradılış'ın ilk sesini çıkarmak. Bu ilk kelimedir ve bu kelimenin ilk harfi de OM'dur. Saf bilinçlilik, Sanskrit harflerinin ya da modülatörlerin (gunalar[4]) üç tabakasından geçerken bilincin bir takım eğilimler içinde olmasını ve titreşmesini sağlarlar. Farklı

[4] **Hindu öğretisine göre gunalar, karşılıklı olarak genişleme, büzülme ve enerjinin (etkinlik, durağanlık ve denge) etkilerini üreten Yaradılış'ın üç *-satva, tamas ve raja-* eğilimidirler.**

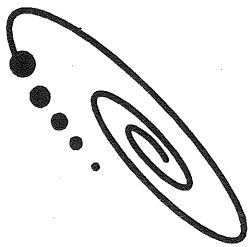
çarpışma, bir ses hologramı yaratırlar ve Varlık Alanına Çıkmış Yaradılış'ın tamamını, temel sesin sınırsız çeşitlemeleri ve yankılanmalarıyla doldururlar.

Yüzeydeki sınır çizgisinde, doğadaki ilk temel yapılar, yaratıcı kelimenin kendi kendiyle etkileşimi sonucunda açığa çıkan ilksel arketip biçimler üretilir. Harflerin hemen altında, Yaratılış son derece esnek ve biçim alabilen bir şeydir. Yogilerin doğa üstü olarak adlandırılan güçleri burada bulunan sidhi düzeyinden gelir. Eğer bilincinizi bu düzeye kadar yükseltebilir ve oraya bir arzu ekerseniz, bu arzu Varlık Alanına Çıkmış Yaradılış'ın içinde bir yerlerde gerçekleşir. Bu düzeyde devreye sınırsız bir enerji girer ve bu enerjiden istediğiniz herşeyi yaratabilirsiniz. İsa'nın balık ve ekmek açığa çıkarırken yaptığı şey işte buydu.

Varlık Alanına Çıkmış Yaradılış büyüyüp gelişirken, yeni kozmoslar üretir ve artan ses titreşimlerinin değişim ve birleşimleriyle (permütasyon ve kombinasyonlarıyla) daha da karmaşık formlar yaratılır. İlk başta sestir (sözdür); ardından ışığa ve ardından da biçime dönüşür.

Bütün bunları gördükten sonra bir kez daha bir soruyla karşı karşıya kalırsınız: Buradan nereye gidiliyor? Ve burada sizin için saklanan diğer sürprizler neler?

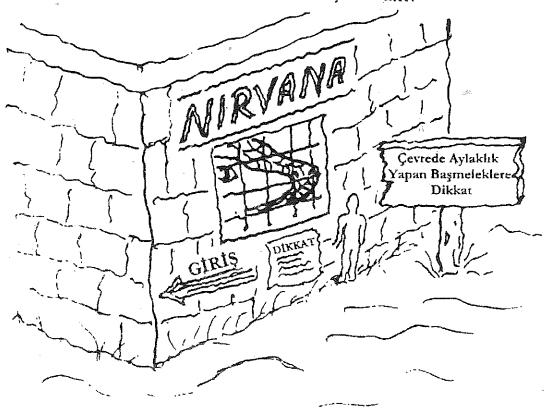
4. Bölüm
REHBER EŞLİĞİNDE NİRVANA TURU

Naga ile Karşılaşma

Şimdi karanlık boşlukta yüzüyorsunuz. Aşağıda, Varlık Alanına Çıkmış Yaradılış, varolan herşeyi içeren pırıltılı küre var ve sınırsız boşluğun enginliğinde kayıp bir balon gibi duruyor.

Birden karanlığın içinde bir ışık noktası görüyorsunuz ve hemen ne olduğunu anlamak için oraya doğru ilerliyorsunuz. Tıpkı dışarıya doğru ışık yayılan

parmaklıklı bir pencereye benziyor. Biraz daha

yaklaşıyorsunuz. Pencereden dışarıya son derece güzel, ılık bir ışık ve sevgi titreşimleri boşalıyor. Doğal olarak içeriye girmek istiyorsunuz ama ne yazık ki, pencerenin ardında devasa bir yılanın kafası beliriyor. Tıslayıp, yılan dilinde, "Ne istiyorsun?" diyor.

"Şey", diyorsunuz. "Ben yalnızca, burada neler olduğunu merak eden bir turistim."

Yılan, "O halde sana söyleyeyim", diyor. "Burası Nirvana ve buraya bir kez girdin mi bir daha buradan dışarı çıkamazsın.Gerçekten de içeriye girmek istiyor musun?" Siz daha buna karar veremeden yılan duvarın çevresinde sürünmeye başlayıp kızgın kızgın size tıslıyor. Şu an onun ebatlarını görebiliyorsunuz: Devasa bir yaratık! Kafası kocaman bir salon büyüklüğünde vedişleri tıpkı kalın birer fildişine benziyor. Son derece ürkütücü ve kavgacı bir görünüşü var.

Sorusunu bir kez daha tekrarlıyor: "Gerçekten de içeri girmek istiyor musun?"

Aslında, bu tür bir karşılama encümeni ile görüştükten sonra pek az insan kendinde içeri girecek cesareti bulabilir. Yılana, "Ağzını biraz daha açabilir misin lütfen?"

diyorsunuz.

Şaşkınlığa düşüyor çünkü bütün o tıslamalarının karşılığı olarak görmeyi beklediği tavır kesinlikle bu değil. Bunun üzerine ağzını o kadar açar ki kocaman gırtlağını görürsünüz. Ardından , "Lütfen biraz daha aç", dersiniz.

Yılan tümüyle şaşırmış haldedir. Tıslamayı bırakıp ne yapacağını bilemez bir halde kalakalır. Fakat dediğinizi yapıp ağzını gerçekten de kocaman açar. Bu noktada ağzının içine girip yürümeye başlarsınız. Yılanın karnında bir hayli yürümeniz gerekir ama sonunda işte, öbür taraftan Nirvana'nın ışığına çıkarsınız. (Nirvana'nın koruyucusunun bile diğer bütün ılanlar gibi iki ucu vardır.

Evet, işte başardınız. Şüphesiz ki bu, Nirvana'ya ulaşmanın ne en ağırbaşlı ne de en yasal yolu ama şöyle ya da böyle içerdesiniz. Yılanı geride, olanları ve sizin Nirvana'ya girişinizi derin derin düşünür halde bırakıp, sizin yasadışı girişiniz ile ilgili bir şey yapmaya karar vermeden önce ortalığı dolaşmaya başlıyorsunuz.

Burası gerçekten de güzel bir mekan. Burası ile

dışarıdaki karanlık boşluk arasında ne büyük bir tezat var! İyi "titreşimleri" ve her yana yayılan ışığı açıklamak çok zor. Çevreye bakınarak dolaşırken tahta benzer, yüksek, fosforlu ışıklar saçan, üzerlerinde bacaklarını çaprazlayarak oturup meditasyon yapan insanların bulunduğu yapılar görüyorsunuz. Bu insanların üzerinde, boşlukta, belli ki dekoratif amaçlarla bir takım melekler asılı duruyor. Her yana bütük bir mutluluk yayılmış durumda. Derin bir meditasyona dalmış oldukları için çevrelerinde olan şeylerin farkında olmayan insanlar, sürekli ve yoğun bir mutluluk durumunu deneyimliyorlar.

Daha yakından incelediğinizde, bu tür bir mutluluk durumunun, bedenlerine akan boşluktan, saf bilinçlilikten kaynaklandığını anlıyorsunuz. Boşluk, bedenlerine başlarının tepesinden giriyor ve omurgaları boyunca ilerleyip, omurgalarının alt kısmından dışarıya çıkıyor. Buradan, altlarında bulunan Varlık Alanına Çıkmış Yaratılış'a akıyor.

Bu insanların zihinlerini inceleyebilecek durumdasınız ve büyük bir şaşkınlıkla, zihinlerinde bir tek düşüncenin

dahi varolmadığını görüyorsunuz. Düşünme süreci saf bilinçliliğin akışıylla çakışıyor. Bu varlıklar, saf bilinçliliği bedenleri aracılığıyla akıtıyorlar ama onu hiçbir şekilde etkilemiyorlar.

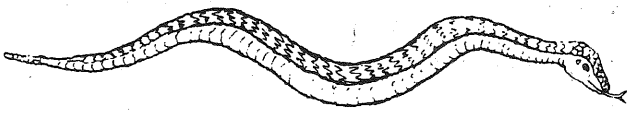
Bu saf ve yüce varlıklarla karşılaştıktan sonra zavallı yılana oynadığınız oyun için pişmanlık duyuyorsunuz. Yaptığınız bu kanunsuz iş için yetkililerle başının derde girmemesi için özür dilemek için yeniden parmaklıklı pencerenin bulunduğu mekana dönüyorsunuz. Yılanın - onu burada Naga olarak adlandıralım- şaka kaldırabilen bir varlık olduğunu görüyorsunuz. Neşeyle, "Eh", diyor. "Bazen kazanırsın bazen kaybedersin; ama her zaman kazanılmaz. Bana oynadığın oyun çok iyiydi." Naga'nın tavırlarından cesaret bulup ona buradaki görevi ve genel olarak Nirvana hakkında sorular sormaya başlıyorsunuz.

"Nirvana, senin de bildiğin gibi", diyor. "Evrimin gerçekten de mutluluk dolu bir aşaması. İnsanlar genellikle kendi mutluluklarıyla ilgilenirler ve başkalarına aldırmazlar. İşte bu nedenle ben burada onları korkutup kaçırtmak için bulunuyorum. Ama bir şekilde, benim uyarılarıma karşın içeriye girmeye karar verirlerse, bu onların hakkı. Bunun için çalışırlar ve kendi mutluluklarını hakederler.

Naga'nın dostça tavırlarından cesaret bulup, ondan sizi Nirvana'da bir tura çıkarmasını istersiniz. Size, "Bu aralar işler pek yoğun değil sanırım seni küçük bir tura çıkarabilirim", der. Bu sözlerin üzerine devasa dilini çıkarıp sizi kavrar ve sırtına oturtup hareket eder. Naga, bir yandan sağa sola küçük espriler yaparak hızla tahtların arasında ilerler. Nirvana'daki insanların tümünün doğulu olduklarını farkedersiniz. Naga, "Evet", der. "Batı henüz bunu keşfetmedi. Zaten Batılılar daha hareketli ve pek buraya gelecek türden insanlara benzemiyorlar."

Nara'nın kulağına hoş şyler söyleyerek onu oldukça konuşkan ve esprili bir hale getirebildiğinizi

farkediyorsunuz. İyi bir mizah anlayışı var. "Trafik burada son birkaç bin yıldır iyice yavaşladı ve durum gittikçe daha da kötüleşiyor. Son zamanlarda insanlar diğer insanların evrimleriyle de ilgileniyor ve Nirvana'ya uğramadan yanından geçiyorlar. Burasını kapamayı ya da yalnızca iskelet tayfalar kullanmayı düşünüyoruz." İç çekerek dışarı çıkmış kaburgalarını gösteriyor.

Kısa bir süre sonra yeniden pencerenin önündeki kontrol noktasına varıyorsunuz. Burnuna bir öpücük kondurup yeni arkadaşınızla vedalaşıyor ve yeniden boşluğa geri dönüyorsunuz.

Mavi Yakalı İşçiler

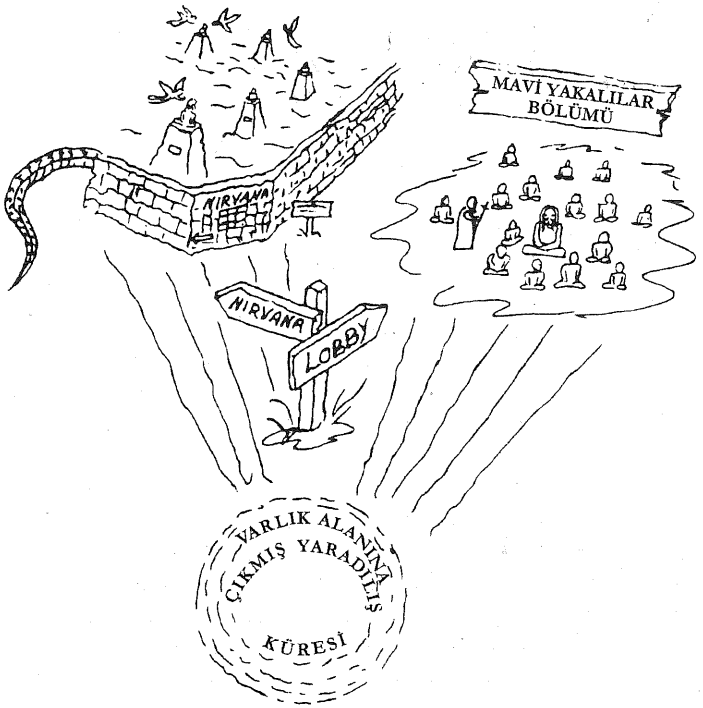

Eğer son zamanlarda aydınlanmış ruhların trafiğinin büyük bir kısmı eğer Nirvana'ya doğru değilse o zaman gidilecek daha iyi mekanlar olmalı diye düşünüyor ve aramaya başlıyorsunuz.

Fazla zaman geçmeden karanlıkta bacaklarını çaprazlayıp oturmuş bir grup insanla karşılaşıyorsunuz. Yakından bakınca bunlardan bir tanesinin diğerlerinden daha uzun olduğunu görüyorsunuz. Buda'ya benziyor. Yavaş yavaş, diğerlerinin de uzun bir süre önce fiziksel boyuttan ayrılmış olan ünlü yogiler olduklarını farkediyorsunuz; aynı zamanda fiziksel boyuttan daha yakın bir zamanda ayrılmış olan insanlar da var. Bir tek suret dışında hepsinin de bacaklarını çaprazlayarak oturmuş olduklarını görüyorsunuz. Bu kişinin elinde bir haçla sanki bir afiş taşıyormuş gibi dolaşan Aziz Augustine olduğunu anlıyorsunuz. Sanki bu mekanın gözcüsü gibi görünüyor.

Yakından incelediğnizde bu insanların en az Nirvana'daki insanlar kadar, hatta onlardan daha gelişkin olduklatını anlıyorsunuz. Saf bilinçlilik başlarının tepesinden giriyor, omurgalarından aşağıya giriyor ve buradan dışarıya çıkıyor. Tabii gene herhangi bir düşünme

süreci yok. Saf biliçlilik buradan Varlık Alanına Çıkmış Yaradılış'a akıyor. Aradaki fark bu insanların, kendi içlerinden akan boşluğu bir parçacık değiştirmeleri. Ona çok hafif bir titreşim kazandırıyor, bilinç akışını biraz etkileyerek kendi gezegenlerindeki evrim üzerinde bir takım etkilerde bulunuyorlar.

Önceki bölümlerden, Varlık Alanına Çıkmış Yaradılış'ın dış yüzeyindeki harf katmanları aracılığıyla nasıl belli eğilimlerin nasıl sağlanabileceğini anımsıyor olmalısınız. "Mavi Yakalı İşçiler"in bir kısmı harf katmanları tarafından boşluğa yönlendirilen eğilimlere fazladan yön ve hareket

kazandırıyorlar.

Öyleyse burada, sevecenlikleri kendilerini yuvaları olan gezegendeki varlıkların evrimleri için sıkı bir şekilde çalışmaya yönlendiren bir grup insanla birlikteyiz. Bunlar aslında günde yirmidört saat çalışan gezegensel bir lobi. Bu insanlar Nirvana'da sonsuz bir mutluluk içinde yaşama haklarından vazgeçip bunun yerine karanlık boşlukta oturup bir teşekkür bile beklemeden çalışan fedakar varlıklar. Ama hepimizin bildiği gibi bu tür benliksiz çalışmalar günün birinde karşılık bulurlar. Onlar durmadan evrimleşmeye devam edecek ve zamanla Nirvana halkını arkalarında bırakacaklar.

Hayvanat Bahçesi

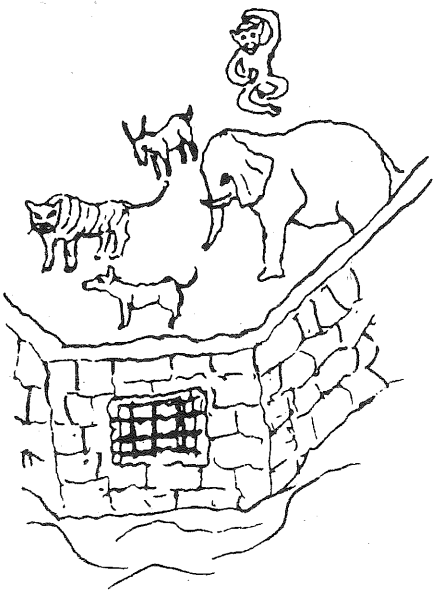

Daha şimdiden iki grup gelişkin insanla tanıştınız ve şimdi bu canlı ve ilginç boşluğu biraz daha incelemeye hazırsınız.

Karanlığa doğru ilerliyorsunuz. Bir süre sonra, uzaklardan bir ışık görünmeye başlıyor ve oraya doğru yöneliyorsunuz. Karşınıza bir kez daha üzerinde demir parmaklıklı pencere bulunan bir duvar çıkıyor. Yaklaşıp içeriye bakıyorsunuz. Ne sürpriz ama; karşınızda içinde bütün hayvanların bulunduğu bir hayvanat bahçesi var! Bir kaplan, bir fil, bir maymun, bir keçi, antilopa benzeyen bazı hayvanlar, bir köpek, hepsi bir arada çitlerle çevrili bu alanda bulunuyorlar. Çok şaşırıyorsunuz. Mutlakta bir hayvanatbahçesinin ne işi var? Neden bir hayvanat bahçesi? Yanıt hemen geliyor. Bir şey bize bunun yalnızca, biz insanoğullarının bu hayvanların simgelediği özellikleri farklı derecelerde yansıttığımızı ifade eden zihinsel bir görüntü olduğunu söylüyor. Başka kelimelerle ifade edersek, içimizde bazı saldırgan hayvanların, filin gücünün ve bilgeliğinin, gevezelik yapan maymunun saçmalıklarının, keçinin inatçılığının ve köpeğin sadıklığının varolduğunu simgeliyor.

Bir kez daha yararlı bir şey öğrendiniz. Bunun çok ilginç olduğunu anladınız ve aynı zamanda da düşünme sürecinizin değişmeye başladığını farkettiniz. Mutlak'a ulaştığınızda düşünme sürecinizin kendiliğinden, tümüyle duracağını sanıyordunuz. Oysa işte buradasınız, ortalıklarda dolaşıyorsunuz ve göründüğü kadarıyla da düşünüyorsunuz. Şu anki düşünme süreciniz, insanların normalde yaptığı lineer, düz bir çizgi üzerinde hareket eden, tümden gelimli bir düşünme süreci değil, bunun yerine son derece karmaşık düşüncelerin bir anda zihnimizi doldurabildiği içgüdüsel bir bilme şeklidir.

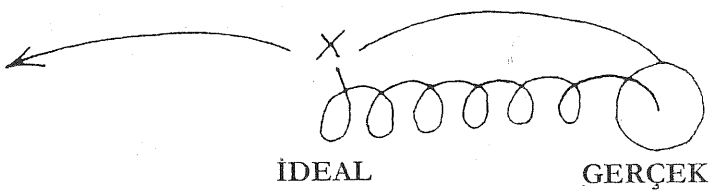
Bir takım sorular halen aklınızı kurcalıyor. Mutlak'ta niçin bu kadar çok canlılık ve hareket var? Burada, boşlukta size bir takım şeyler açıklayıp duran kim? Ve hepsinden önemlisi de bütün bu gösteriyi kim yönetiyor?

MUTLAK HAYVANAT BAHÇESİ

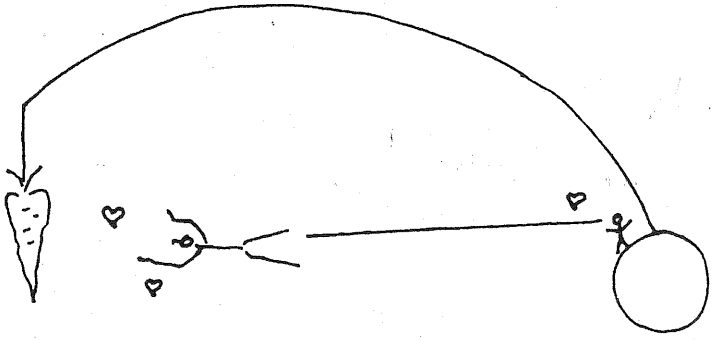
Mutlak İkilem

Yaşamlarımızda daima iki durum vardır: "gerçek" ve "ideal". Gerçek, bizim de bir parçası olduğumuz Varlık Alanına Çıkmış Yaradılış, ideal ise zihinlerimizde varolan ve gerçeğe taşıdığımız şeylerdir. Gerçek olan fiziksel düzeyde, zihnimizde ideale doğru yol alırız ya da Varlık Alanına Çıkmış Yaradılış'ın sürekli olarak Mutlak'a ulamak için genişlediğini söyleyebiliriz. Bununla birlikte, belli bir ideali yakaladığımız anda zihin bir diğer ideale doğru yol almaya başlamıştır bile.

Demek ki durmadan kend peşinizde koşuyorsunuz. İdealleriniz asla Yaradılış'ınızın içinde olmuyor, bunun yerine ona yapışıyor ve tıpkı katırın önüne asılı duran bir havuç gibi durmadan onun önünde koşuyor. Nirvana, Mavi Yakalı İşçiler ve hayvanat bahçesi Mutlakta ortaya çıkıyor çünkü bunlar birer zihinsel durum, potansiyel ve siz bu

düzeyi yakaladığınız anda "gerçek" oluyorlar. Yani, arttırılmış ya da güçlendirilmiş bir bilinçlilik durumunda bütün bunları gerçek olarak deneyimleyebilirsiniz.

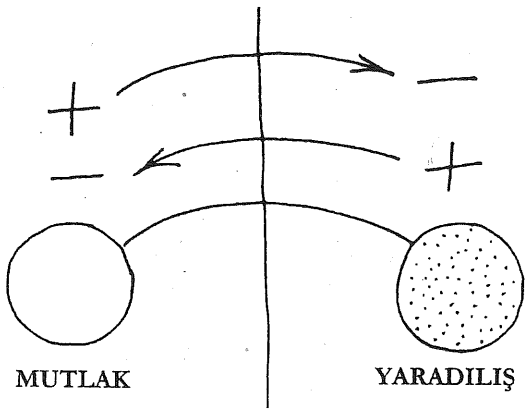

İdealin görüntüsü ya da hayali daima Yaradılış'ın dışındadır ve onun önünde bulunur. Tek başına Yaradılış'ı çeken,hareket ettiren işte bu hayal ya da görüntüdür. Bu durumun biçimsel yapısı şudur: Havuç (ideal) bir ipe bağlı olarak Yaradılış'tan uzar ve onun ilerisinde durur. Yaradılış yayıldıkça havuç da hareket eder ve uzaklaşır. Onun kendi Yaradılış ya da Yaratma'nıza bağlı ve onun bir parçası olduğunu asla farketmeden uzanıp havucu yakalamaya çalışırsınız. Bir anlamda, Nirvana (ya da herhangi bir ideal) aynı zamanda yalnızca zihinde varolan bir Yaradılış ya da Yaratma'dır. Başka kelimelerle ifade edersek havucu yiyebilirsiniz; ama yalnızca rüyanızda.

Ya da başka bir şekilde ifade edersek, bu durum tıpkı rüyanızda piyango kazanıp tam parayı alacağınız zaman uyanmaya benzer. İşte bütün hikaye kısaca bundan ibarettir. Piyangoyu kazanmak için yaşar ve durmadan piyango kazanırsınız ama yalnızca rüyalarınızda; bu nedenle de cebinizde asla para olmaz. Nirvana'yı bankaya yatıramazsınız. Ama rüya düzeyinin ya da bu zihinsel durumun bakış açısından bakıldığında fiziksel olan gerçek

olmayabilir mi?[5] Nirvana'yı bankaya yatıramayabilirsiniz ama bankanın gerçek olduğunu kim söylüyor ki? Bütün bunlar yer değişbilir ve bu durumda, Mutlak'ın Yaradılış'ı itmesi yerine Varlık Alanına Çıkmış Yaradılış'ın Mutlak'ı çektiğini söyleyebilirsiniz. Herbiri de bir diğerinin bulunduğu noktada olmak istemektedir ama asla bir arada bulunamazlar. Bununla birlikte özde ikisi de bir ve aynıdırlar; Varlık Alanına Çıkmış Yaradılış , Mutlak'ın kendisi olarak kendisini potansiyel durumundan biçim ya da form şeklinde yansımaktadır.

Bu durumu iki top şeklinde hayal edebiliriz: birincisi, ideali (Nirvana ve geri kalan herşey) içeren Mutlak, ikincisi ise bir uydu top, Varlık Alanına Çıkmış Yaradılış. Gerçeği algılayış biçiminiz bulunduğunuz noktaya göre değişmektedir. Bulunduğunuz taraf neresiyse, orası pozitif ya da asıl gerçeklik olarak görünmektedir. Her bir taraf da diğer tarafı negatif, gerçek olmayan ya da potansiyel olarak görmektedir. Gerçek, daima ellerinizin arasında tuttuğunuzdur.

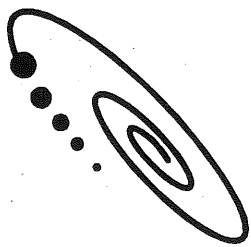

[5] **Bu gerçek, maji ya da büyünün de en temel ilkelerinden bir tanesini oluşturur. -ç.n.**

pozitif ve burada bulunanın ona göre negatif olduğunu unutarak, şeylerin mutlak anlamda pozitif ya da negatif olduklarına dair kesin yargılara sahip olarak düşünmeye çok fazla alışmış olmamız. Pozitif ve negatif en az *burası* ve *orası* kadar görecelidir ve bu anlamda Mutlak bile görecelidir. Varlık Alanına Çıkmış Yaradılış sizin bulunduğunuz, Mutlak ise sizin bulunmadığınız noktadır. Bunu resmetmek için öldüğünüzü ve bilinçlilik durumunuza uygun olarak kendinizi Nirvana'da bulduğunuzu düşünün. Bu durumda Nirvana sizin Varlık Alanına Çıkmış Yaradılış'ınız, sizin gerçekliğiniz olur vw geride bıraktığınız fiziksel gerçeklik artık sizin için potansiyele dönüşür. Bireyselleşmiş bilinçlilik, kendini içinde bulduğu gerçekliğin bir parçasıdır.

Mutlak ya da so diye bir şey yoktur. Eğer bütün kurallar mutlak ve herşey yapılandırlmış olsaydı böylece hiçbir ikilem ya da rastlantı olmasaydı o zaman hareket edemezdiniz. İnsanın, ikilemlerin varolduğu çatlaklardan süzülerek hareket ettiğini söyleyebiliriz.

5. Bölüm
GÖSTERİYİ KİM YÖNETİYOR?

Yüksek Ben ile Karşılaşmak

Şu ana kadar, ne zaman bir yapıyla karşılaşsanız, bunun bir varlık olduğunu dolayısıyla da onunla iletişime geçmenin göreceli olarak kolay olduğunu biliyordunuz. Şu an artık hiçbir yapının bulunmadığı bir yerdesiniz. Sonsuz boşluğun ya da Mutlak'ın içindesiniz. Burada patron kim? Bu tur size acaba O yaptırıyor olabilir mi? Dükkanı işleten birirsi olmalı. Burası başında bir patron olmadan idare edilemeyecek kadar büyük bir mekan. Gösteriyi kim yönetiyor?

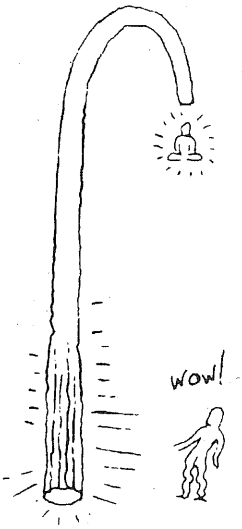
Bütün bunlardan sorumlu olan kişiyi çağırmaya karar veriyorsunuz. Böylece göğsünüzü şişirip meydan okuyucu bir sesle, "En tepedeki Tanrı'yı görmek istiyorum. Burada sorumlu olan kişi kim?"

Aniden karşınızda köredici bir ışık kütlesi beliriyor. Bu ışık öylesine güçlü, kütleden yayılan titreşimler o kadar dayanılmaz ki kendinizi bir büyücü çömezi gibi hissediyorsunuz. Bu kez yutamayacağınız kadar büyük bir lokmayla karşılaştınız. Dişleriniz birbirine çarpıyor, dizleriniz titriyor. Bu güçlü, ışıltılar saçan varlığa alışmanız için biraz zaman geçmesi gerekiyor.

Bu kütleyi kör edici parlaklığı nedeniyle görmek mümkün olmadığı ve siz de sistemin patronuyla tanışma fırsatını kaçırmak istemediğiniz için tıpkı Naga'ya yaptığınız gibi bu sorunu da çözecek bir şeyler

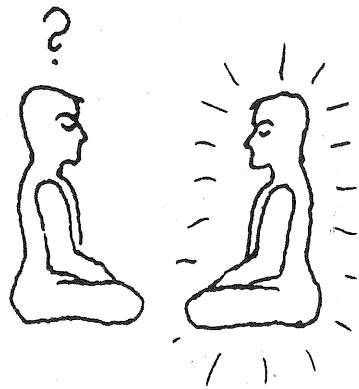
bulmalısınız. Bu ışık kütlesinin alt tarafının açık olduğunu farkediyorsunuz. Tıkı bir tüp ya da tişört gibi ve buradan yayılan ışık o kadar da güçlü değil. Eğer bradan içeriye gizlice bakarsanız bu varlığın tamamını olmasa da en azından bir kısmını görebileceğinizi düşünüyorsunuz. Bu düşünce size son derece saygısızca görünüyor ama gene de işe yarayabilir. Biraz korkuyla, bu ışık kütlesinin alt kısmından gizlice bakıyorsunuz ve şaşkınlık içinde kendinizi boş bir geçidin içinde buluyorsunuz. Burası, uzaklarda kaybolan uzun bir ışık tüneli.

Kendi kendinize "Pekala", diyorsunuz. "Bir tünel içeriye girmek için bir davettir." Böylece yünelin içine giriyorsunuz. Gittikçe gidiyorsunuz. Bir süre sonra tünelin bilinmedik bir nedenle büküldüğünü farkediyorsunuz; gittikçe daha fazla bükülüyor ve sonunda bir U dönüşü yaptığınızı anlıyorsunuz. Şimdi aşağıya doğru inanılmaz bir hızla ilerliyorsunuz. Kısa bir süre sonra denetiminizi kaybedip tüpün diğer ucuna doğru fırlıyorsunuz.

Birden, tüpün sonunu görüyorsunuz ve bir şeyin orada oturuyor. Bu gördüğünüz şeyin O olması gerektiğini, O'nun gerçek olduğunu farkediyorsunuz! Korkuyorsunuz ve bütün bunların tümü son derece hızlı bir şekilde oluyor. Bir anda tünelin öbür ucunda beliriyorsunuz ve işte karşınızda bütün sistemin Efendisi duruyor. Karşınızda bağdaş kurmuş şekilde oturuyor; ve bilin bakalım kim? *Kendiniz!* Bu sizin kendi BEN'iniz. Sizin bedeninizin tam bir kopyası ancak tümüyle hareketsiz, sakin, zihin karışıklıklarından uzak ve bireysellikten yoksun. Bu gerçekten de tam bir sürpriz. Kendinizi toplamaya çalışıyorsunuz: Pekala, bir insan kendine ne der ki?

Size bakmıyor; gözleri sonsuzluğa odaklanmış. Kendinizi son derece beceriksizhissediyorsunuz. Uzun ve zorlu bir yolu aşarak sorunuzun yanıtını bulmaya çalıştınız ve bu yanıt işte şimdi karşınızda oturuyor: Kendiniz. İnanılmaz ama karşınızda kendi BEN'iniz duruyor.

Burada kelimelerle iletişime geçmek anlamsız olduğu için deneyip etkisini görmüş olduğunuz kaynaşma yöntemini kullanmaya karar veriyorsunuz. Bedeninize arkanızı dönüp kendinizi yavaş yavaş geriye doğru itiyorsunuz. Bunu son derece dikkatli bir şekilde sanki

arabanızı son derece dar bir yere parketmeye çalışır gibi yapıyorsunuz.

Bedenleriniz tam birleşmek üzereyken önce bir çıtırtı duyuyorsunuz va ardından BAAAM...! Herşey infilak ediyor. Artık beden diye bir şey yok; varolan tek şey boşluk. Boşluğa dönüştünüz. Siz *boşluksunuz.*

BOŞLUK
BOŞLUK
BOŞLUK
BOŞLUK
BOŞLUK
BOŞLUK

Bu yeni duruma alışabilmeniz için biraz zaman geçmesi gerekiyor. Ancak şu an, BEN'in boşluktan ibaret olduğu son derece açık. En başından beri yalnızca boşluktunuz. Siz saf bilinçlilik ya da farkındalıksınız ve bu da, sizi *kendisine* ulaştırmak için uzun ve maceralı bir yolda yönlendiren üst, yüce ya da mutlak BEN'iniz. Yüzlerce ya da binlerce yaşamdır sizin gözlerinizden bakan ve deneyimlerinizi anlamlandıran O'ydu. Boşluktan meydana gelen bu saf farkındalık, size kendiniz ile ilgili farkındalığı ya da kendi

kendinin farkında olma özelliğini kazandırıyor.

Yani, bütün sistemin en üstün, Mutlak Tanrısı *sizsiniz!* Aynı zamanda sabah sekiz, akşam beş çalışan, kalemle yazan ya da araba kullanan, gelir vergisi ve telefon faturaları ödeyen de sizsiniz. Dahası bu Mutlak Tanrı yalnızca siz değilsiniz aynı zamanda herkes. Herbirimiz saf bilinçliliğin, boşluğun parçalarıyız. Bilinçlilik parçalara bölünür ve her parçanın kendine ait bir benlik farkındalığı vardır ve kendinin herkesten farklı olduğunu düşünür.

Hepsinin Toplamı

Yüce BEN'in yuvası, Mutlak, boşluktur. Uzun bir süredir bu soğuk, karanlık boşlukta oturmakta olan bu BEN sıkılır ve bir şeyler yapmaya karar verir. Son derece yaratıcı olduğu için biraz oyun oynamak ister; zira buralarda yapılacak bir şey yoktur. (Hayatını kazanmak gibi bir zorunluluğu zaten bulunmamaktadır.) Hiç arkadaşı olmadığı için de kendi kendine oynamaya başlar.

Saklambaç oynamaya karar verir çünkü bu son derece kolay bir oyundur. Bir çırpıda ego'dan yapılma bir örtü yaratıverir (ne de olsa Mutlak'ta herşey mümkündür). Ardından kendinden bir parçayı ayırıp bunu egodan yapılma örtüyle örter ve ardından saklanır. Bu son derece ilginç ve zevkli bir oyundur. Ardından bu kez Kendini bilmemekten, cehaletten yapılma yeni bir örtü yaratır ve bununla da ilk örtüyü örter. Bunun son derece eğlenceli göründüğüne karar verip bu örtülerin üzerine bir tane duygu, bir tane daha fazla bilmeme ve kalın bir fiziksellik örtüsü örter.

Bir süre sonra, kendini tümüyle örttüğü bölümü bilgisizliğe, kendini tanımamaya başlar ve ego, asıl BEN'i unutur. Kendi kozası içinde olup bitenlerle ilgilenmeye o

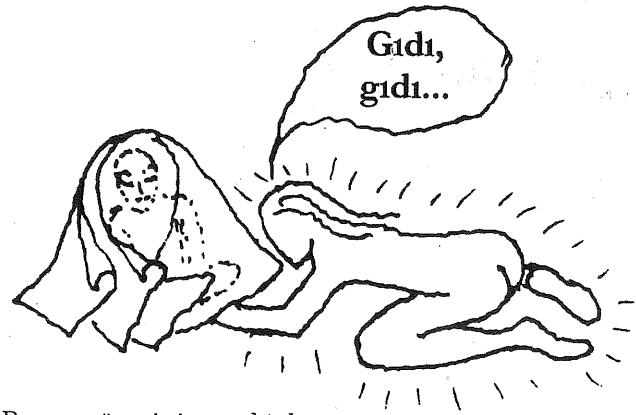
kadar dalar ki kendi oyuncu tarafını tümüyle gözardı eder ve unutur. Şu an artık bilinçliliğin fiziksel düzeyinde, fiziksel gerçeklik olarak adlandırılan düzeydedir. *Kendi*sinin kim olduğunu unutmuş, sırtına paçavralar geçirerek, gerçek yaşamın ne olduğunu anlamak için insanların arasına katılmış bir kral gibidir; hikaye böylece devam eder. Ne yazık ki kral gerçek yaşamla o kadar içli dışlı olmaya başlar ki bir kral olduğunu unutur. Artık gerçekte kim olduğunu anlaması için bir kaç ciddi sarsıntı yaşaması gerekmektedir.

İşte bizim durumumuz da budur. Kendimizi bu keşmekeşin içinde öylesine kaybettik ki gerçek konumumuzu, gerçekte kim olduğumuzu unuttuk. Ama boşluktaki BEN herşeyi anımsıyor. Halen oyun oynamayı sürdürüyor. Arada sırada örtüyü kaldırıp, "Hey, n'aber!", diyor ama çoğunlukla O'nu farkedemeyecek kadar meşgul oluyoruz. Ama bizi asla terketmiyor, her fırsatını bulduğunda, ona yanıt verinceye kadar bizi dürtmeyi sürdürüyor. BEN, bu durumdan hoşlanıyor ve bizi durmadan dürtüyor.

Aniden kendimizi bir yetersizlik duygusu içinde buluyoruz. Yaşamımızda eksik olan bir şeyler var. Hayatımda gerçekten yapmak istediğim şey, bu sabah sekiz akşam beş işi mi? Bundan başka, daha önemli bir şey yok mu? Bunun üzerine araştırmaya başlıyoruz. Gözlerimizi Batı'ya, ardından Doğu'ya çeviriyoruz. Dinleri ve kültleri araştırıyoruz. Er ya da geç bir şeyler kristalize olmaya başlıyor ve ruhsal gelişim yoluna adım atıyoruz.

BEN, bundan hoşlanıyor ve örtünün üzeriden bizi gıdıklamayı sürdürüyor. Er ya da geç bir bilgisizlik örtüsü açılır, ardından bir diğeri ve diğeri... Sistem hakkında içgüdüsel bilgiler kazanmaya başlarız. Yolculuğumuz gittikçe daha da zevkli bir hal almaya başlar. Artık BEN, sürecin işlediğini izlerken son derece mutludur. En nihayetinde son örtü de kalkar ve tünelin sonunda BEN ile

yüzyüze geliriz. BEN, "Hoşgeldin", der. "Yuvana hoşgeldin." Ona bakıp sorarsınız, "Peki ama sen kimsin?" "Şey", der BEN. "Ben, senim! Beni hatırlamıyor musun, aptal? Sadece birkaç milyar yıl önce bir ve aynıydık. Saklambaç oynamaya başladık ve sen örtülerin altına saklanıp beni göremez hale geldin. Ama ben sürekli olarak seni izledim."

Bunun üzerinize eski bir anı yavaş yavaş zihninizde belirmeye başlar. *O*'nun *siz*, *sizin O* olduğunu anlarsınız. Böylece KENDİNİZ'e kocaman sarılırsınız- nihayet arayış sona ermiştir. Artık kendinizin BEN, sistemin Mutlak Tanrısı olduğunuzu biliyorsunuz. Aynı zamanda sınırsız boşluğu içerdiğinizi ve sınırsız boşluğun da sizi içerdiğini biliyorsunuz. Kısacası, siz O'sunuz! Böylece kendinizin farkına varırsınız.

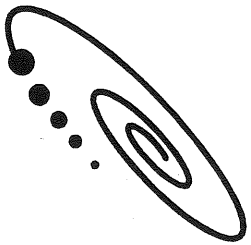
Mutlu son.

Bütün bunları yalnızca sizi eğlendirmek için uydurduğumu düşünmemeniz için, oniki asır önce yaşamış yaşlı bir Hint bilgesi olan Shankara'nın bir şiirini aktarmak istiyorum. Bakın bu konuda neler söylüyor:

Ben'in engin dokusuna,
türlü türlü dünyaların resimleri
Gene Ben'in kendisi tarafından işlenmiştir.
Ve bu Mutlak Ben,
baktığı heryerde kendini görerek,
büyük bir zevkle yaşar.

SON
Ve başlangıç...

EK

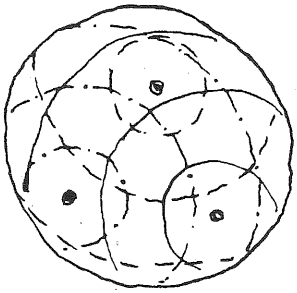

Hologram Nedir?

İçinde yaşadığımız yeni paradigmada holografi, anahtar kavramdır; ancak insanların büyük çoğunluğu hologramın ne olduğunu ve nasıl işlediğini anlamakta zorlanmaktadırlar. Aşağıda, doğanın bilgileri holografik olarak nasıl depoladığına dair basit bir benzetme bulacaksınız:

Elinizde içinde bir miktar su bulunan bir tepsi suyun içine aynı anda üç boncuk düştüğünü düşünün. Herbir boncuk suyun içinde tasın kenarlarına doğru yayılan düzenli dalgalar oluşturacaklardır. Bu dalgalar birbirlerine çarpıp, *çarpışma düzeni* ya da *çarpışma dokusu* olarak adlandırılan karmaşık bir doku yaratacaklardır. Eğer tam bu anda suyu hemen dondurur ve üzerinde çarpışan dalgaların bulunduğu alırsanız, elinizde dalgaların çarpışma dokusunun kaydını tutuyor olursunuz. Bu bir hologramdır.

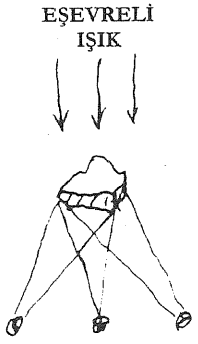
Eğer bu buz tabakasını eşevreli bir ışık kaynağıyla (bütün dalgaların aynı aralıklarda geldiği, aynı frekanstaki ışık- örneğin lazer) aydınlatıp, ardından da bu tabakayı havaya kaldırırp ışığa doğru bakarsanız, üç boncuğun görüntüsünün havada asılı durduğunu ve üç boyutlu

BONCUKLARIN
GÖRÜNTÜSÜ

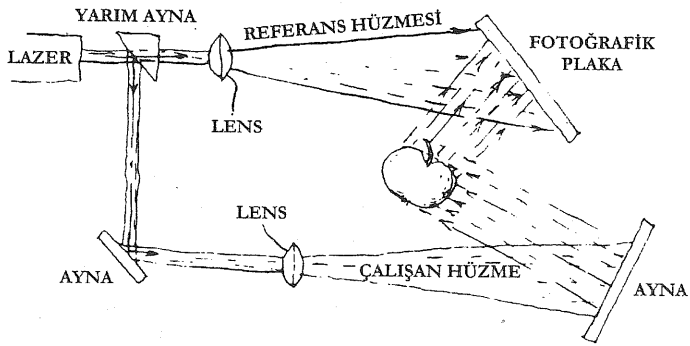
göründüklerini görürsünüz! Buzun dalgalı yüzeyi öyle bir tür bozuk yüzeyli lens görevi görmektedir ki ışığı, dalgaları yaratan boncukların bulundukları konuma odaklamaktadır. Kaotik görünüşlü buz yüzeyi, gerçek bir holografik bilgi toplama aygıtıdır. İnanılmaz bir şekilde eğer buzu parçalar ve bu parçalardan bir tanesini aydınlatırsanız, tıpkı bedenimizdeki her bir hücrenin bedenimizin aynını yaratmak için gerek duyulan genetik bilginin tamamını taşıması gibi, gene havada asılı duran boncukları görürsünüz. Holografi, doğanın en yoğun bilgi depolama aracıdır.

BONCUKLARIN GÖRÜNTÜSÜ

Holografi gerçekte, bir nesne -örneğin bir elma- tarafından dağıtılan ışık dalgaları alanının, çarpışma

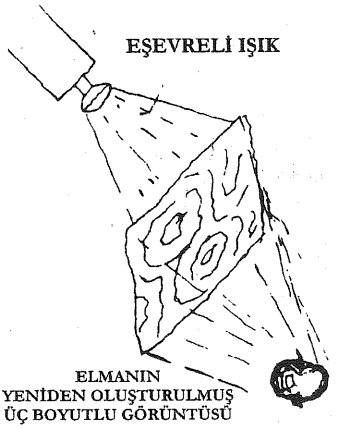
dokusu şeklinde kaydedildiği lenssiz bir fotoğraf yöntemidir. Bir lazer ışığı hüzmesi bir yarı ayna aracılığıyla ikiye bölünür. Bu, ışık hüzmesinin bir bölümünün bozulmadan kalmasını sağlarken diğer bölümünün bir diğer aynaya doğru yön değiştirmesine neden olur. Her iki dar ışık hüzmesi de lensler tarafından iyice açılır. Bozulmadan kalan ve *referans hüzmesi* olarak adlandırılan hüzme sorunsuz bir yolculuğun ardından fotoğrafik bir plakaya ulaşır ve taşıdığı izi filmin üzerine emanet eder.

Çalışan hüzme olarak adlandırılan yön değiştiren hüzme ise nesneyle karşılaşır ve ardından onu film üzerine yansıtır. Bir anlamda, çalışan hüzme, nesne hakkında bilgi depolayan film üzerinde bir çarpışma dokusu yaratarak nesne ile ilgili deneyimlerini referans hüzmesine aktarır. Hologramı yapmak için kullanılan lazer ışığının aynısı kullanılarak bu film tabakası aydınlatıldığında, buradan bilgi elde edilebilir. Bunu yaptığımızda, elmayı boşlukta, üç boyutlu ve gerçekmiş gibi görürüz. Hologramların *tümden dağılma* özellikleri olduğu için, orijinal hologramın herhangi bir parçasını aydınlatarak, elmanın görüntüsünün *tamamını* elde edebiliriz.

Holografik bir görüntü yaratmanın en önemli bölümü *referans hüzmesi* -saf ve dokunulmamış hüzme- ile bir takım deneyimleri olan *çalışan hüzme*'nin karşılıklı

etkileşime geçmesidir. Bu deneyimlerin büyüklüğü, bir tür kıyaslama için temel teşkil eden *çalışan hüzme*'ye karşı ölçülür.

Günlük gerçekliğimiz sürekli olarak bu tür kıyaslamalarla oluşturulmaktadır. Bize, içinde yaşadığımız gerçekliği tanımlayan duyularımız, bu tür kıyaslamaları sürekli olarak yapar (örneğin göreceli soğuk ve sıcak gibi). Ancak duyuların mutlak referans çizgileri yoktur; yalnızca göreceli kıyaslamalar için göreceli referans hüzmeleri vardır.

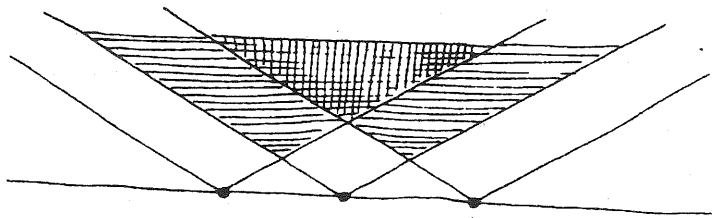

Bununla birlikte ruhumuz evrendeki bütün diğer bilinçler için bir çarpışma dokusu oluşturur. Bu Evrensel

Zihin hologramı ya da Mutlak, bütün titreşimleri ve onunla *mutlak referans hüzmesi* olarak ilişkiye geçebilecek her bilinçlilik düzeyini içerir.

Bu holografik modelin içinde saklanan bilgiler inanılmaz düzeydedir. Evrensel Zihin tarafından bilinebilecek herşeyi içerir ve kendini ona ayarlayan herkese açıktır çünkü bütün hologramlarda olduğu gibi bilgi eş düzeyde evrenin her yanına, her bir parçasına yayılmıştır. "Hepimiz biriz", "Yukarıda ne varsa aşağıda da o var", "Tanrı içinizdedir" ve "Evren bir kum tanesinin içinde saklıdır", türünden mistik benzetmeler holografik modelin ışığı altnda bakıldıklarında yeni bir anlam kazanmaktadırlar.

Eğer bir çizgi çizer ve bunun üzerine bireysel bilinçleri simgeleyen noktalar koyar, ardından bu noktalardan, yayılan, genişleyen biliçliliği simgeleyen, birbirlerinden uzaklaşan çizgiler çekersek düzey yükseldikçe daha fazla alanın üstüste oturduğunu görürüz. En yüksek ruhsal düzeyde, hepsi bir tek şey olur ve bu düzeyde insanlığın bilincinin bir olduğunu anlarız.

İşte buradayız- diğer herkesin BEN'i olan bu büyük hologram Yaradılış olarak adlandırılır. Hiçkimseyi size bir şey yaptığı için suçlayamazsınız- size yapılan herşeyi siz kendinize yapıyorsunuz. Kendi gerçekliğinizi siz yaratıyorsunuz. Herşey bir kozmik oyun ve *siz*'den başka bir şey yok!

Kozmoloji Üzerine Deneme

Edgar Apgar

Uzun bir zaman önce dünya sahnesinde, pekçok türün ilgilerini paramparça eden engellemelerden bağımsız, sevecen bir meraklılıkla deneyimlerin her alanına yönelen bir insan ruhu belirdi. Pek erken bir vakitte bir kaç alanın güvenliğini ve engellemesini diğerlerine tercih ettik. Bunun karşısında ise Leonardo da Vinci, Isaac Newton ve çok daha yakın bir zamanda matematikçi John von Neumann gibi insanların görüş açıları çıktı. Bu insanlar (ve daha az tanınan diğerler) çocukluklarının canlı hayal dünyasında kalmayı başarıp dünyayı, herbir parçanın daha büyük bir dokuyu oluşturmak üzere bir arada bulunduğu bir tek, içiçe geçmiş ağ olarak gördüler.

Itzhak Bentov kesinlikle bu "bütüncül algılayıcılar" sınıfına dahil olan bir insan. Bu kitabında ve daha erken dönemlerinde yazdığı *Vahşi Sarkaca Yaklaşmak* adlı kitabında, Bentov'un içgörüleri, bilincin evrimi ve meditasyonun mekaniğinden daha geniş ölçekli olarak evrenin yapısına kadar büyük bir alanı kapsamaktadır.

Kozmolojik görüşleri, fiziksel gerçekliğin tanımı olarak tek başına bile son derece değerli olmasına karşın yine de gerçeğe dayalı gözlemler ve yeni keşiflerle kısayaslandığında, bu tür bir araştırmada bir şey asla atlanmamalıdır: Itzhak Bentov'un temel ilgi alanı, her alandaki temel gerçeğe ulaştıran yol olarak gördüğü

özbenliğin bilgisidir. Onun kozmolojisi hemen hemen tümüyle yaşam boyu süren bir özbenlik arayışının ve fiziksel gerçekliğin daha yüksek uyumları konusunda yaptığı araştırmalarının bir yan ürünüdür.

Modern bilim ile Doğu mistiszmi arasındaki ilişkiyi inceleyen yakın zamanda yazılmış pekçok eseri gözönüne aldığımızda bu ayrım son derece önem kazanmaktadır. Bentov'un bakış açısı, (Lawrence LeShan gibi) fizik ile mistisizm arasında paralellikler kuran ya da (Fritjof Capra gibi) mistisizm ile modern fiziğin aynı noktaya yönelmiş olduğunu açıklayan yazarlarınkinden kesin hatlarla ayrılmaktadır. Bentov'un kozmolojisi, kimya, elektrik ya da kuantum fizik gibi disiplinlerin hünerli mekanizmasına dayalı bir bilinçlilik modeli kurmaya yönelik indirgemeci yaklaşımların tam zıddıdır.

Bentov'un, kendi ruhsal içgörülerinin ve mistik algılarının bir yan ürünü olan kozmolojisi, biçimlerin içgüdüsel kaynağının derinliklerine ulaşma ve "nesnelerin nasıl olduğu"nun taslağını çizme yeteneğine sahiptiler. Kendi görüş açısını okuyucunun daha iyi anlayabilmesi için fiziksel açıklamalar, destekleyici modeller ve benzetmeler kullanıyordu.

Yazılarında ve öğretilerinde, son derece canlı terimlerle bizlere, çağlardan bu yana gelen, içsel deneyimlerle daha büyük düzeyde çevremizi saran evrendeki olaylar arasındaki varolan bağlantıya yönelik duyguyu aktarıyordu.

İnsanoğlu milyonlarca yıldır ve pekçok evrim kuşağı boyunca okyanuslara, dağlara ve yıldızlara hayran hayran bakarak ortalıklarda dolaşıyor. Amerikan yerlilerinin günümüze kadar gelen halk söylenceleri bunun son derece güçlü bir kanıtı olarak karşımızda duruyor. Doğal olguların enginliğinin etkisi altında oluşan arttırılmış ya da genişlemiş bilinçlilik durumlarının bu uzun süreli hafızaya giden genetik bir kaynak olduğu düşünülebilir. Kozmosun

kaynağını ve yapısını anlama arzusu, aynı zamanda insanın kaynağı ve nihai kaderi konusundaki içimizi kavuran sorunun yanıtının tohumlarını da ekerek bu bilinçlilik durumunun etkisini daha da arttırmaktadır.

Günlük, sıradan deneyimlerin sınırlarını aşan kozmik süreci anlama girişimlerinin, sıradan algı durumunu aşıp bizi gerçekliği yeni ve farklı bir şekilde algılayacağımız bir noktaya getirmesi gerekmektedir.

Bilimin yaratıcı devlerinin huşu, gizem, hayret, merak ve güzellik arayışının etkisiyle nasıl da esinlendiklerine dair pekçok örnek bulunmaktadır. Pisagoras, Arşimedes, Kopernikus, Galileo, Kepler, Newton, Maxwell ve Einstein bu konuda il akla gelenlerdir. Bu insanların yaratıcı dürtüleri yalnızca bir tek konuyla sınırlı kalarak ruhsal ve fizyolojik anlam arayışlarını tatmin edemezdi. Einstein, her zaman olduğu gibi bu konuda da son derece yerinde bir söz söylemiştir: "Din, bilim olmadan topal, bilim din olmadan kördür."

Bentov, ruhsal boyutlar ile ilgili araştırmalarında pekçoğunun ilerisine geçmiş olasına karşı ayaklarını sağlam bir şekilde karşılaştırmalı bilime basmaktaydı. O, kendi zamanının bir ürünüydü ve garip bir rastlantı eseri olarak, yaşamı hemen hemen modern kozmolojinin yaratılma süreciyle eşzamanlıydı.

Genişleyen evren ile ilgili bir takım ipuçları Einstein'ın genel görecelik kuramında bahsedilmekteydi ve 1917 yılında bir hayli şaşkınlık yarattı ama 1920'lerin başına kadar genişleyen evren düşüncesi ciddiye alınmadı.

Bilimin pekçok alanındaki gelişmelerin sonucu olarak yaşanan bilgi patlamasında kozmolojiyi pek çok aynı derecede önemli incelemeden biir tanesi olarak kabıl etmek kolaydır. Oysa en şaşırtıcı gerçek, kozmoloji, aralarında sıkı bir ilişki olan parçacık fiziği ile birlikte en hızlı gelişen ve en heyecan verici alan olmasının yanısıra, kendi alt kolu olan astronomi ile birlikte kesinlikle en eski bilim dalıdır.

Kökleri, bilimsel yöntemlerin kaynaklarının daha henüz doğmadığı, gerçeği açıklamak için halk söylencelerinin ve destanların kullanıldığı dönemlere kadar gitmektedir.

Modern terimlerle ifade edersek, kozmoloji, galaksilerin yaratılması, görünen ve görünmeyen maddenin ve enerjinin hareketi ve yoğunluğu gibi, evreni oluşturan şeylerin içeriklerini, evrenin yapısını ve kaynağını araştırma yöntemidir. Bir bilim olarak, son derece karmaşık cihazların geliştirilmesiyle ancak son altmış yıldır hızla gelişebilmiştir. Bundan önce astronomlar temel olarak gezegenleri ve çıplak gözle görülen yıldızları inceleyebiliyorlardı.

Buna karşın, teleskopun icat edilmesinden önce bile, Kopernikus'un, Brahe'nin ve Kepler'in onaltıncı yüzyıldaki gözlemleri, tıpkı bir sıra domino taşının ilkiymiş gibi, düşüncede bir devrim yaratmış, bilimsel devrimin ve modern teknolojinin gelişmesini sağlamışlardır. İlk başta meydana gelen bu gelişim bakış açısındaki ufak tefek değişikliklerden oluşuyordu; örneğin Ptolemy'nin dünya merkezli evreninden, Kopernikus'un güneş merkezli evrenine ve ardından Galileo ve Newton tarafından geliştirilip mükemmelleştirilen evren modellerine doğru olan değişiklikler gibi. Eski çağlardaki düşüncelerden modern görüşlere doğru olan bu değişim, sokaktaki insanın eski düşünce alışkanlıklarına ya da yetki sahibi insanların dayatmalarına karşın bu yeni düşünce biçimini hoş görmesi hatta ona saygı duymasıyla daha da güçlenmiştir.

Bunu onsekizinci yüzyılda, kimya, biyoloji ve fizyolojideki, genetiğin yeni bir bilim dalı olarak ortaya çıkması ve kan dolaşımının keşfedilmesi gibi yeni ve hızla birbirini takip eden düşünceler oluştu. Ondokuzuncu yüzyılda, Darwin'in evrim kuramı ve doğal ayıklanma ilkesini, fizikteki ilk büyük birleşik kuram olan Maxwell'in elektrik ve manyatizma kuramı izledi. Yaratıcılıktaki bilgi patlamasının doruk noktası, yirminci yüzyılın eşiğinde

ortaya çıkan Einstein'ın özel görecelik kuramıydı.

Bu sonuncu gelişim, nesnel bir gerçeklikten kaynaklanan ü ve uzaya, zamana ve eşzamanlılığa muttlak bir anlam katan mekanik dünya görüşünü sarsmasıyla son derece eşsiz bir yere sahiptir. Einstein, bütün bunların yalnızca, saat ya da bir ışık hüzmesi gibi ölçülerle, bir referans sistemiyle, gözlemciyle ilişkili olarak bir anlam ifade ettiklerini kanıtladı.

Daha sonra, Bohr ve Heisenberg tarafından ortaya serilen kuantum kuramı, bir gözlemciden bağımsız nesnel dünyanın, kalıcı, değişmez bir gerçekliğin de varolmadığını ortaya koydu. Bu da bize, çevremizi saran evrenin doğası ile ilgili yeni anlayışların yalnızca özel bir takım bilimsel bakış açıları tarafından yaratılmadığını, bunun yerine dünyayı algılayış biçimimizin her alandaki düşünme alışkanlıklarımızı etkilediğini gösterdi.

Son dörtyüz yılda meydana gelen hızlı bilimsel gelişmeler, 1916 ile 1925 yılları arasında meydana gelen kozmolojideki devrimsel gelişimin yalnızca bir hazırlayıcısıydı. Birkaç yıllık bu dönemde, "aklı selim" görüşler, evrenin daha önceden hayal bile edilemeyecek kadar büyük, yaşlı ve karmaşık olduğunun ortaya çıkmasıyla ciddi bir şekilde sarsıldılar. Bu gözlemlerin sonucu, elli yılsonra Itzak Bentov'un "sürekli patlayan gösterişsiz" evren modeliyle doruk noktasına ulaşan, tam anlamıyla evren kuramlarında ve modellerinde bir patlamaya yol açtı.

Medyada düzenli olarak karşımıza çıkan yeni heyecan verici keşiflerle bombardımana tutulan bizler için bu yüzyılın başında, düşüncede ne büyük bir değişikliğin meydana geldiğini tam anlamıyla değerlendirmek mümkün olmayabilir. Binlerce yıl boyunca evren, Samanyolu olarak adlandırılan bir yıldız takımından başka görünüşte varolan hiçbir yapı olmadan, dünyadan, güneşten, gezegenlerden ve yıldızların toplamından biraz daha büyük bir şey olarak

düşünüldü.

1700'lerin başındateleskop göklere yöneldikten kısa bir süre sonra, Thomas Wright ve düşünür Emmanuel Kant adındaki iki amatör, belli belirsiz görülen nebula benzeri bulanık noktaların yıldız değil de tıpkı Samanyolu'na benzeyen uzak galaksiler olabileceği görüşünü ortaya attılar.

En göze çarpan "bulanık nokta", yüzlerce yıldız çıplak gözle gözlemlenen Andromeda'daki Büyük Nebula'ydı. Uzmanlar bu nebulanın, Samanyolunun bir parçası olduğu konusunda görüş ayrılığı içindeydiler. Ardından, kendi kendini yetiştirmiş bir astronom olan William Herschel,benzeri yüzlerce bulanık oluşumu gözlemledi. Halen, uzmanların çoğu, sözünü sakınmayan, tek galaksili evren görüşünün savunucusu Harlow Shapley de dahil olmak üzere, galaksimizin sınırları dışında herhangi bir şeyin varolabileceğini reddediyorlardı.

Henrietta Leavitt'in öncü çalışmalarının üzerine inşaa ettiği çalışmlarında Shapley, ilk kez olarak Samanyolu galaksisinin yapısını ve büyüklüğünü belirledi. Karşıt pekçok kanıtın ortaya çıkmasına karşın, Samanyolu galaksisinin tüm evreni oluşturduğunu iddia etti. Bununla birlikte, 1920 yılında Shapley ve gene bir astronom olan Herber Curtis arasındaki ünlü tartışmanın sonucunda, Samanyolu'nun dışındaki yeni galaksilerin varlı görüşü kabul gördü ve daha büyük, daha karmaşık evren düşüncesi gelişmeye başladı. Bu akım, kuasarlar, pulsarlar ve "köpüksü" oluşumların keşfiyle olduğu kadar kara delikler vs. gibi oluşumların kuramsal kanıtlarıyla da günümüze kadar geldi.

Yirminci yüzyılın heyecan verici bir diğer kozmolojik keşfi ise genişleyen evren görüşüydü. Bu konudaki ilk görüş 1912 ile 1925 yılları arasında yirmiden fazla galaksiyi optik spektrum ile inceleyen V. M. Slipher'ın çalışmalarında ortaya çıktı. Bilindik spektral hatların, daha

yakında ve dünyasal ortamdaki aynı hatlarla karşılaştırıldıklarında, spektrumdaki daha uzun kızıl dalgaboylarına doğru kaydığı bir yapının varlığını keşfetti. Doppler etkisini kullandığı gözlemleri, yıldızları ve galaksileri ifade eden bu "kızıla kayan" spektral hatların kaynaklarının hızla dünyadaki gözlemciden uzaklaştığını ortaya koyuyordu.

Kızıla kayma konusundaki bu açıklama ve evrenin pekçok galaksiyi barındırdığının keşfedilmesi, evrenin her yöne doğru hızla yayıldığı görüşünün ortaya çıkmasına neden oldu. Bu kızıla kaymaların miktarı ile onun kaynağı olan yıldızlar ve galaksilerin uzaklığı arasındaki kesin orantı, yaşamının otuz yılını evrenin genişlemesini incelemeye adamış olan Edwin Hubble'ın keşfiyle Hubble Kanunu olarak adlandırıldı. Bu genişlemeyi geriye doğru hareket ettirip zamanda geri gittiğimizde, evrenin 10 milyar ile 20 milyar arasında bir zamanda genişlemeye başladığı çıktı.

Kuramcılar, evren tanımı konusunda deneycilerden geri kalmadılar. Albert Einstein, özel görecelik kuramını yayınladıktan on yıl sonra, klasik Öklid geometrisinin büyük kütlelerin yakınında geçerli olmadığına dair inanılmaz bir iddia ortaya attığı genel görecelik kuramını yarattı! Gerçekte Einstein'ın ortaya koyduğu şey, yerçekiminin yalnızca bir güçten ibaret olmadığı, aslında dört boyutlu uzay-zaman eğrisindeki bükülmenin bir göstergesi olduğuydu.

Evrene uyarlandığında, bu yeni kuram bir değişkenliğin varlığını gösteriyordu: yani, evren durağan değil, seçilen herhangi bir referans noktasından her yana doğru genişleyen bir yapıdaydı.

1916 yılında bu yeni düşünce fazla radikal bulundu. Kızıla kayma sonuçları henüz çok iyi bilinmiyordu. Bu etkiyi telfi etmek için Einstein, yayılma etkisini iptal eden yeni bir terim geliştirdi: "kozmolojik değişmez". Bununla

birlikte, Alexander Friedmann ve Abbe Lemaitre 'gibi kuramcılar Einstein'ın denklemine benzer hesaplar yaptılar ve yayılma görüşünü son derece ciddiye aldılar. Hatta Lemaitre evrenin "ilksel bir atom" ya da "kozmik yumurta"dan patlayarak başladığını bile öne sürdü. Ancak, 1916'dan 1930'a kadar geçen birkaç yılda ortaya atılan keşifler o kadar fazlaydı ki, bilimsel gelişmelerin yeni düşünceleri hazmetmesi için biraz zaman geçmesi gerekti. Sonuç olarak, birkaç on yıl boyunca yalnızca birkaç öncü kozmolog yalnız başlarına incelemelerine devam ettiler.

Örneğin, 1939 yılında, J. R. Oppenheimer "kara delikler"in varlığı konusunda kehanette bulunduğu bir kitap yayınladı ve yıllar boyunca kimse tarafından ciddiye alınmadı. Aynı şekilde, George Gamov, bu kavram sayesinde evrendeki elementlerin bolluğunu ve varlığını belirleyebileceğimizi ortaya koyuncaya kadar, evrenin "büyük patlama"dan kaynaklandığı görüşü de bir tür akademik egzersiz olarak reddediliyordu.

Şimdi bir süreliğine durup, son birkaç on yılda insanlığın yürüdüğü bu çalkantılı yolda, fiziksel anlamda "kendini keşfetmeye" giden başdöndürücü yolculuğu şöylece bir gözden geçirelim. Binlerce yıl boyunca, evrenin bir grup gezegen, bir güneş, sabit bir noktada duran yıldızlar ve sürekliliğe sahip - durağan bir oluşumdan meydana geldiği görüşüyle rahat bir şekilde dinlenirken, birden bire, neredeyse göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir zamanda, insanoğlunun kendini, yaklaşık olarak 10^{11} yıldızdan oluşan ve kendi de 10^{11} galaksiden meydana gelen patlayan bir evrendeki bir galaksi olan Samanyolu'nda sıradan, küçük bir gezegende yaşadığı konusundaki radikal görüşe alıştırması gerekiyordu! Evreni birden bire farklı bir ışık altında görmeye başladık. Onun bir başlangıcı, olası bir sonu, belirgin bir ebadı, yapısı ve şekli vardı!

Zaman geçtikçe, büyük patlama kozmolojisinin

kabulünü engelleyen bir takım zorluklarla karşılaşıldı. Öncelikle, ilk genişleme sırasındaki ağır elementlerin oluşumunu açıklama konusunda bir zorlukla karşılaşıldı. Daha sonradan bu, Fred Hoyle tarafından bu elementlerin yıldızların içinden vė süpernova patlamalarından kaynaklandığını açıklamasıyla çözüldü. Yani, çevremizdeki maddelerin büyük bir çoğunluğu, buna bedenimizi oluşturan maddeler de dahil olmak üzere, bir zamanlar bir yıldızın içindeydi!

Bir diğer sorun ise zaman sorunuydu. Evrenin yaşının 1.8 milyar yıl olarak saptanması, dünyada 5 milyar yaşındaki kayaların bulunmasıyla tam bir çelişki içindeydi. Ancak evrenin büyüklüğü konusunda daha kesin veriler elde edilmesi ve Hubble sabitinin bulunmasıyla evrenin yaşının yaklaşık olarak 15 milyar yıl olduğu anlaşıldı.

Bu tartışmalı dönem sırasında, bazı alternatif kozmolojiler de ortaya atıldı. Kızıla kayma bulgusu zirve noktasında olmasına karşın pekçok bilimci büyük patlama modelini bir türlü benimseyemedi. Bunun üzerine pekçok yeni soru doğdu: "Patlamadan önce ne vardı?" "Madde ve enerji nereden geliyor?" "Evren sonsuza kadar genişleyecek mi yoksa bir süre sonra geri çekilmeye başlayıp kendi içine çöküp herşeyi yokedecek mi?"

Bu tür zihin karıştırıcı sorulara karşı, bir grup astrofizikçi olan Thomas Gold, Herman Bondi ve Fred Hoyle, bir alternatif olarak sabit düzeyli evren modelini ortaya attılar. Bu modele göre, sürekli olarak, Hubble'ın ölçümleriyle açıklanan genişleme hızını karşılayacak miktarda yeni madde yaratılmaktaydı. Bu nedenle de özel bir başlangıca ve sona ihtiyaç yoktu. Genişlemeden arta kalan boşluğu doldurmak için sürekli olarak yeni yıldızlar ve galaksiler yaratılmaktaydı. Bu senaryonun işe yaraması için gerekli olan tek şey, her yıl bir gökdelen büyüklüğünde hidrojen atomunu yaratacak bir mekanizmaydı; ki bu miktar doğrudan doğruya ölçülemeyecek kadar küçük bir

miktardı.

Bu modelin de bazı sorunları vardı. Bu sorunlardan bir tanesi, yıldız benzeri cisimlerin ya da "QSO"ların keşfiydi. Bu QSO cisimleri aynı zamanda yıldız benzeri ışınım kaynaklarına ya da "kuasar"lara ve ışınım kaynağı olmayan yıldız benzeri cisimlere sahipti. QSO'lar üzerinde yapılan optik spektum incelemeleri, sıradan galaksilerden defalarca daha büyük kızıla kayma değerleri veriyordu. Eğer QSO uzaklıklarının, tıpkı sıradan galaksiler gibi geri çekilme hızıyla ilişkileri varsa o zaman büyük miktardaki kızıla kayma değerleri bunların inanılmaz bir uzaklıkta olduklarını ortaya koyuyordu. Bununla birlikte, QSO'ların öyle bir parlaklıkları vardı ki, eğer gerçekten de tahmin edilen uzaklıktaysalar o zaman kendilerine özgü parlaklıklarının sıradan bir galaksinin parlaklığından yüzlerce kat daha fazla olması gerekiyordu. Yakın zamanda bir kaç istisna keşfedildiyse de QSO'ların büyük bir çoğunluğu bu düşünceye uyuyordu ve "büyük patlama"dan kısa bir süre sonra yaratıldıkları ortaya çıkıyordu. Yani, evren sabit düzeyli bir denge durumunda değildi. 10 ila 15 milyar yıl önce son derece benzersiz bir şey meydana gelmişti.

Üç derece Kelvin'de, heryerde eş düzeyde olan, arka plandaki radyo "gürültüsü"nün ya da "sesi"nin keşfi Hoyle'un sürekli yaratılış kuramına sıkı bir darbe indirdi. Bu, büyük patlama kuramcıları, özellikle de George Gamov tarafından önceden tahmin edilmiş ama Bell laboratuvarlarındaki iki radyo mühendisinin kazara keşfetmelerine kadar kimse tarafından ciddiye alınmamıştı. Bu ses dalgaları ya da ışınımlar, büyük patlamadan kalan ilksel enerji olarak yorumlandı ve bu başarılı kanıtın ardından, büyük patlama modeli evrenin yaratılış kuramı olarak kabul edildi.

Yakın bir zamana kadar, galaksilerin oluşumlarının gözlenememesi sürekli yaratılma ya da sabit düzeyli evren

kuramını destekledi. Ancak, 1983 yılında, dünya ekseninde dönen kızılötesi teleskop IRAS, daha önceden kullanılan optik cihazlarla görülebilmesi mümkün olmayan, galaksiler ve yıldızlar ile ilgili yeni veriler elde edilmesini sağladı. Astronomların büyük şaşkınlıkları arasında, gelişimlerinin farklı aşamalarında pekçok yıldız keşfedildi.

Bu olay, yakın bir zamanda, oluşumunun daha ilk aşamalarında olan bir galaksinin, yani "ön-galaksinin" keşfiyle daha da güçlendi. Amerikan Astronomi Derneğinin 1987 yılındaki toplantısında sunulan bir rapor, uzaklığı nedeniyle bu gün 12 milyar yaşında olan ama şu an daha tam 4 milyar yaşındaki halini gözlemleyebildiğimiz ve galaksi olma aşamasına yeni başlamış olduğuna inanılan bir galaksiyi tanımlıyordu. Bu keşif, galaksi oluşumunun, tahmin edilenden daha uzun sürdüğünü ortaya koyuyordu.

İlginçtir ki, yeni galaksilerin ve yıldızların yaratılış sürecinin sürekliliğini kanıtlayan bu olay, Bentov'un modelindeki enerji-madde akışının "sürekli patlama" ile yavaş yavaş geliştiği düşüncesini yansıtıyordu.

Kozmoloji tarihinde, burada ayrıntılarıyla inceleyemeyeceğimiz daha bir sürü destekleyici nokta bulunmaktadır. P. A. M. Dirac, maddenin, varolan maddenin yakınında ve değişken çekimsel süreklilikle yaratıldığı bir kozmoloji ortaya attı, G. H. Arp ve diğerleri QSO ile Hubble kızıla kayma ilişkisinin geçerliliğini sorguladı, Eğer bu doğruysa o zaman evren, sandığımızdan daha küçük ve daha genç olmalı.

Bu araştırmalar, kozmolojik düşüncenin evriminin yumuşak ya da önceden tahmin edilemez olduğunu göstermektedir. Günümüzde herkes tarafından kabul edilen düşünceler,ilk ortaya atıldıklarında garip ve kabul edilemez olarak algılanmışlardı. Artık, Bentov'un modelini daha iyi değerlendirebilecek ve onun kavramlarını anlayabilecek bir konumdayız.

Bentov'un evren modeli, eğer onu "dışarıdan" görebilsek,

her iki tarafında huni benzeri boşluklar olan, tıpkı bir kavun gibi görünen, çekiştirilip uzatılmış bir yumru gibidir. Kendini bir duman halkası gibi sürekli olarak içeriden dışarıya döndüren bu yumrunun merkezinde sırtsırta bir kara bir de ak delik bulunmaktadır.

Yaratılma süreci, ak delikten sürekli bir fıskiye gibi fışkıran saf enerjinin tıpkı bir jet gibi, anlaşılır olması açısından, eksenin "kuzey" ucu olarak adlandıracağımız sonunda bulunan huniye doğru akması şeklindedir. Enerji, genişlerken soğur ve elektronlar, protonlar, nötronlar, fotonlar gibi ışımanın ilksel zemini olarak boşlukta kalan maddeleri yaratmak üzere yoğunlaşır.

Bu maddeler, kaynaklarından uzaklaşılarken soğumaya devam eder ve daha sonradan çekimsel güçlerin etkisiyle yıldızları ve galaksileri oluşturmak üzere yoğunlaşan helyum ve hidrojen gazları bulutu oluşturacak şekilde bir araya toplanmayı sürdürürler. Daha sonradan gezegen sistemlerini yaratacak olan ağır metaller, yıldızların içinde oluşurlar. Bu büyük enerji kütlesi daha da uzaklaşıp yavaşladıkça, çekim etkisi işlemeyi sürdürür ve bu enerjinin bükülüp, kuzey hunisinin simetriği olan bir eksen üzerinde her yana yayılmasına neden olur. Kendi etrafında dönünceye kadar bükülmeyi sürdürür ve tıpkı kozmik bir fıskiye gibi kendi kaynağına geri düşer. Sonunda, dışa doğru yayılan bu enerji, diğer kavuna benzeyen yumrunun güney ucundaki huniye doğru çekimsel bir çöküşe başlar ve kara deliğin çekim etkisiyle odaksal noktasına geri çekilir. Burada yeniden saf enerjiye dönüşür ve ak delikten "yeni" bir evren olarak yeniden açığa çıkar.

Eğer dışarıdaki bakış açımızdan içeride, bir galaksideki yıldızın çevresinde dönen bir gezegenin üzerindeki insanın bakış açısına geçebilsek o zaman tümüyle farklı bir görüntüyle karşı karşıya kalırız. Bu tür bir gözlemci, her yönde yıldızların ve galaksilerin, sanki büyük patlama

sürecine iştirak ediyorlarmış gibi her yöne doğru geri çekildiklerini, kendinden uzaklaştıklarını görecektir. Gözlemcinin enerji akışı üzerinde bulunduğu nokta, yumrunun içindeki odaksal noktadan uzaklaştıkça, maksimum düzeyde genişler ve ardından geriye doğru çekilmeye başlar ve kara deliğe doğru çekilirken büyük bir yoğunluk kazanır. Bu, kısaca, Bentov'un ılımlı süreklilikte patlayan evren modelinin taslağıdır. Bu modelin, şu an birbirleriyle çatışmakta olan büyük patlama ile durağan konunumdaki evren kuramlarını benzersiz bir şekilde bir araya getirmektedir. *Gözlemler, gözlemcinin bakış açısına göre değişirler:* Gözlemlerimizi "içeriden" yaptığımız için elimizdeki verileri, sürekli olarak devam etmeyen, bir defalığına meydana gelmiş bir büyük patlama sürecinin göstergeleri olarak yorumluyoruz; eğer herşeyi bir de "dışarıdan" gözlemleyebilseydik o zaman bunun sürekli olarak devam etmekte olan bir süreç olduğunu görecektik.

Görünürdeki bu çatışmalar, fizik dünyasında yeni bir mesls değildir. Dalga-parçacık ikilemini, şu çok sözü edilen ışığın doğasının, seçilen gözlem aracına göre biçim değiştirdiği konusundaki "gerçekler"i anımsarsınız. Eğer deneyi uygulayan kişi, dar çatlakları olan bir sisteme ışık yönlendirirse, o zaman kırınım etkisi yani dalga görüntüsü elde eder. Eğer çatlaklar yerine parçacık dedektörü kullanılırsa, o zaman da belli noktalarda ferklı fotonlar ölçülür. Yani ışık, tek başına ne bir parçacık ne de bir dalgadır. Gözlemleme yöntemine bağlı olarak ikili bir doğa sergilemektedir.

Aynı şekilde, Bentov'un modelinde büyük patlama yalnızca "içerideki" gözlemci için gerçektir; ama, tıpkı Bentov gibi, fiziksel ya da yayılmış bir bilinçlilik durumunda evrenin dışındaki daha yüksek boyutlara çıkabilen bir gözlemci için yaratılışın ne bir başı ne de bir sonu vardır. Yani evren, kişinin gözlem durumuna göre sınırlı ya da sınırsızdır!

Bentov, 13 Mart 1968 yılında, astrofizikçi Fred Hoyle'a yazdığı mektubunda, bu durumu kendi kelimeleriyle şöyle özetlemektedir: " Bu model, günümüzde kozmolojiyi açıklamaya çalışan iki temel düşüncenin -durağan konum ve büyük patlama kuramlarının- aslında birbirleriyle çatışmadığını, aslında bir arada varolmaları gerektiğini ve birbirlerini tamamladıklarını göstermeye çalışmaktadır."

Bentov'un modelinde, herhangi bir basit niceliksel oluşumdan bahsedebilmek mümkün değildir. Hubble ve Hoyle'un birbirlerine alternatif olan kuramları arasında ayrım yapmak için otuz yılı aşkın bir zamanan alan araştırmaları düşünün. Eğer kozmik yumrunun ebadı, gözlemleyen kişinin görülebilir galaksiler küresiyle karşılaştırıldığında daha büyükse o zaman kesin bir hesaplama yönteminden bahsedebilmek mümkün olmayacaktır. Daha küçük bir yumruda ya da daha duyarlı teleskopların kullanıldığı durumda isebazı yararlı veriler elde edilebilir.

Bu konudaki ilk örneklerden bir tanesi, gözlemlenebilir gökyüzünün kuzey ve güney kutuplarındaki kuasarların dağılımındaki küçük bir anisotrofinin (düzensizliğin) gözlemlenmesi sonucunda elde edilen verilerdi. Bu gerçeği temel alan Bentov, galaksimizi, enerjinin yayılım noktasına yerleştirdi çünkü kuasarların yoğunluğu kuzey galaktik kutupta, dünyadaki bir gözlemcinin enerjinin kaynağına baktığı güney galaktik kutuptakinden daha az olacaktı.

Gene Bentov'un 1968 yılında Hoyle'a yazdığı mektuba bakacak olursak...:

> .....bu durumda, yaşları, enerji kayıpları ve radyo galaksilere doğru olan muhtemel evrimleri nedeniyle kuzey yarıkürede daha az hızlı kuasar olduğunu düşünebiliriz. Bu aynı zamanda hızlı ve yavaş kuasarlar arasındaki orantıyı da açıklamaktadır. Diğer yanda, kuasarların kaynağı olan güney yarıkürede, çok daha hızlılarının varolması

> ve hızlı kuasarlarla yavaş kuasarların arasındaki oranın daha az olması gerekmektedir...

Yakın zamanlarda kuasarlarla ilgili olarak elde edilen veriler Bentov'un modelinin geçerliliğini daha iyi değerlendirebilmemizi sağlamaktadırlar. Kuasarlar, yani QSO'nun radyo yayılım çeşitlemeleri, Bentov'un düşüncesinde önemli bir rol oynarlar. Yoğun bir merkezin uzay boşluğunda yüzbinlerce ışık yılı uzaklığa madde fışkırtmasını ortaya koyan bir QSO fotoğrafından derin bir şekilde etkilenmişti. 1968 yılında yazdığı mektubunda bu türden pekçok kuasardan, özellikle de 3C273 ve 3C275.1 olarak adlandırılan kuasarlardan bahsetmiş ve bu fışkırma mekanizmasını, bir fışkırma kaynağı olan ak delik ile bir çekim kaynağı olan kara delikle yakın ilişkisi nedeniyle kendi yumru modelli evreni için destekleyici bir benzetme olarak kullanmıştı. Bu benzetmeyi vurgulamak için, kuasarlar için "hık demiş babasının burnundan düşmüş" tabirini kullanmıştı.

Bu modeli onaylayan bir başka kanıt, izotrofik arka plan ışımasına göreceli olarak lokal maddenin akış etkisinin gözlemlenmesidir. Bu olay, *New York Times*'ın 2 Aralık, 1986 sayında galaksilerin fışkırma benzeri hareketleri olarak anlatıldı:

> İçinde bulunduğumuz galaksi ve onundevasa boyutlardaki evrende bulunan diğer binlerce komşusu, saniyede 400 milden daha büyük bir hızla akıyor gibi görünmekte... Bu engin göksel konvoy ile ilgili rapor, ilk ortaya çıktığı andan itibaren astrofizik camiasında büyük bir şaşkınlık yarattı. Evrenin yapısı ile ilgili birbiriyle çelişen kuramlardan hiçbirinde bu "büyük ölçekli akış hareketi" yeralmıyordu ve şu ana kadar bu kuramlardan hiçbir tanesi de bunun nedenini

> açıklayamadı... Bu durum, yüzmilyonlarca ışık yılı büyüklüğünde bir alana yayılmış olan bu galaksilerin, astronomların hayallerinin çok ötesinde, henüz keşfedilmemiş, devasa bir kütlenin çekim gücünün etkisiyle çekilmekte olduğu anlamına geliyor. .. Astronomi, son bir kaç yıldır, büyük ölçekte bakıldığında son derece organize bir evrende yaşadığımızı büyük bir şaşkınlıkla farketmekte. Galaksiler ve diğer kütleler, rasgele dağılmak yerine kümeler ve bir tür ağ oluşturuyor gibi görünmekteler: birbirinden boşlukla ayrılan, "süngere benzer" diye tanımlanan köpüksü bir yapı oluşturdukları anlaşılmış durumda....

Bentov'un modeli, kozmoloji ve yüksek bilinçlilik durumunu açıklayıcı bir tür nicel olmayan felsefi bakıştır ve bu açıdan Emmanuel Kant'ın galaksiler ile ilgili günümüz bilgilerini çok önceden söyleyen tahminlerine benzemektedir. Bu tür bir niteliksel model, kozmolojinin gelişiminde bir esin kaynağı ve değişim nokyası olarak son derece önemli bir rol oynayabilir.

Son zamanlarda, Antrofik İlke ile ilgili kozmolojil düşünceye bir tür benzetme yardımıyla yaklaşın. En güçlü biçimiyle bu ilke, doğa kanunları gözlemlendiği biçiminde ve doğanın temel fiziksel değişmezliği hemen hemen ölçülebildiği kadar olmadıkça evrende yaşam olmasının olanaksız olduğunu öne sürmektedir. Eğer bütün bunlar bir parçacık bile farklı olsa, yıldızlar ve galaksiler asla oluşmayacak, ağır elementler hiçbir zaman varolmayacak ya da herşey, bizlerin varolamayacağımız kadar büyük bir hızla oluşacaktı! Bu tür standart dışı evrenlerin oluşması olanaksız değildi, yalnızca onu gözlemleyecek bir zeki yaşam biçimi olmadıkça bütün bunlar anlamsız, neredeyse gerçeğin başarısızlığa uğramış taklitleri olurdu.

Ayrıntılardan arındırılmış bu tür felsefi genellemeler, astrofizikçilerin, galaksilerin ve yıldızların yaşları, yerçekiminin gücü, madde dağılımının izotrofisi gibi

gözlemlenebilir değişkenlerden kesin bir takım sonuçlar çıkarmalarını sağlayabilir.

Aşırı bir uçta, Antrofik İlke, uzay zamanda birbirine komşu, iç ortamları çok az farklı ya da hemen hemen aynı ve herbirinde diğerlerinden belli belirsiz farklılıklar gösteren fiziksel kanunların geçerli olduğu sayısız evren görüşüne yönelmektedir. Buna göre bizler, bu evrenlerden birinde, uzay-zaman etkeni nedeniyle diğer evrenlerle asla fiziksel olarak iletişime geçemeyecek durumda bulunmaktayız.

Bu görüntü, kuantum mekaniğin, evrenimizin, tıpkı kendine benzeyen sayısız evren ile bir arada varolduğunu söyleyen çıkarımlarını temel alan, Everett-Wheeler'ın "çok dünyalılık" varsayımlarından birini çağrıştırmaktadır.

Bentov'un kendi kozmik imgeleminde ya da önsezilerinde, tıpkı bir sabun köpüğü gibi, bilincin gelişmişliğine bağlı farklı gerçeklik düzeylerinde pekçok dünyanın bir arada bulunduğu bir sistem tasarlamış olması derece dikkat çekicidir. Küçük kozmoslardan içinde pekçok kozmos barındıran daha büyük kozmoslara kadar yol alıp sonunda, yaradılışın her düzeyi ile ilgili bilgileri içeren holografik bir yapıya, Varlık Alanına Çıkmış Yaradılış'a ya da diğer bir değişle "Varolan Herşey"e ulaşmaktadır.

Bu köpük düşüncesi, 1968 yılında Harvard-Smithsonian Astrofizik Merkezi'nde bir kuram ile formülize edilmiştir. Bu merkezdeki araştırmacılar, galaktik dağılımın üç boyutlu bir haritasını çıkardıklarında tıpkı köpüğe benzer büyük ölçekli bir yapı ile karşılaştılar. Bu yapıda galaksiler, hayali bir küresel kabuğun üzerinde yeralmaktaydılar. Bu köpüklerin merkezinin, günümüzde düşük düzeyde madde yoğunluğunun bulunduğu alanları saran yüksek galaktik yoğunluktaki küresel kabuklar olarak görülen ve maddeyi simetrik küresel dalgalar halinde büyük hızla dışa doğru savuran, şiddetli patlamaların olduğu bölgeler olarak

düşünülmektedir.

Şu anda, Bentov'un modeli ile ilgili daha ayrıntılı niceliksel bir yaklaşım üzerinde çalışılmaktadır ve bu konuda incelenmesi gereken en ilginç kaynaklardan bir tanesi Kurt Gödel'in çalışmalarıdır.

Bir matematikçi ve Einstein'ın hem meslektaşı hem de arkadaşı olan Gödel, genel görecelik kuramı denklemine son derece eşsiz bir çözüm getirmiştir. Matematiksel modeli, Bentov'un modeli ile ilgili iki önemli özellik içermektedir: (1) tıpkı bir yumru gibi, kendi etrafında dönen bir evren; (2) ve bu evrende, bir parçacığın ya da gözlemleyicinin dünya çizgisi, Bentov'un modelindeki ak delikten kara deliğe doğru sürekli varolan enerji-madde akışını ifade eder şekilde, sürekli olarak kendi üzerine kapanan bir yolun izini sürmektedir.

Bentov'un modeli ile fiziksel evreni kıyaslayabilmek için daha fazla veriye ve araştırmaya ihtiyaç duyulduğu kaçınılmazdır. Umarız ki, 1986 Ağustos'unda fırlatılmasına karar verilen ama daha sonradan fırlatma tarihi ertelenen dünyanın çevresinde dönen teleskop ve diğer insansız uzay araştırma araçları, yakın bir zamanda belki de bugün hayal bile edemeyeceğimiz verilere ulaşmamızı sağlayacaklardır.

Edward Apgar, fizik doktorasını Rutgers Üniversitesi'nden almıştır. Şu anda Bennington Koleji'nde fizik öğretmekte ve Princeton Üniversitesi'nde Plazma Fiziği Laboratuvarı'nda, NASA Elektronik Araştırma Merkezi'nde ve Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'ndeki Ulusal Manyetizma Laboratuvarı'nda araştırmalar yapmaktadır.